

**การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้
แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสื่อนใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา
อำเภอหน้าขุน จังหวัดอุบลราชธานี**

**ปริญญานิพนธ์
ของ
อักษรา พันระโคตร**

**เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา**

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้
แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา
อำเภอหน้าซุ่น จังหวัดอุบลราชธานี

บทคัดย่อ
ของ
อักษรา พันธะโคตร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2547

12558919 ร.3

อักษรา พันธะโคตร.(2547). การเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอท่าซวน จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.คณะกรรมการควบคุม:อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์, รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอท่าซวน จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ควบคู่กับการปรับสินไหม โดยทั้ง 2 กลุ่มการทดลองได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจาก 1 ห้องเรียน แบบแผนการทดลองเป็นแบบสลับกลับ เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกพฤติกรรม คือแบบบันทึกพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซ์และทดสอบของ แมน-วิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

**A COMPARISON OF LEARNING ON STORYLINE METHOD WITH SELF-
CONTROL AND STORYLINE METHOD WITH RESPONSE COST ON
THE NON-ATTENTIVE BEHAVIOR OF PRATHOM SUKSA V
STUDENTS OF SITGAUWANGLANGWATTANA SCHOOL IN
AMPHOE NUMKHUN, CHANGWAT UBONRACHATHANI**

**AN ABSTRACT
BY
AK-SARA PUNTHAKHOT**

**Presented in partial of the requirements
for the Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
October 2004**

Ak-sara Punthakhot.(2004). A Comparison of Learning to Storyline Method with Self-Control and Storyline Method with Response Cost on the Non-Attentive Behavior of Prathom Suksa V Students of Sitguawanglangwattana Cchool in Amphoe Numkhun,Chang Wat Ubonrachathani. in the academic year 20004. Master thesis, M Ed.(Educational Psychology).Bangkok:Graduate Srinakarinwirit University.Advisor Committee: Assoc. Prof. Waytanee Greethong, Dr.Passana Chularut.

The purpose of this experimental research was to compare the learning to storyline method with self-control and storyline method with response cost on the non-attentive behavior of prathom suksa v students of sitguawanglangwattana school in amphoe numkhun, chang wat Ubonrachathani in the academic year 20004. the subjects were sixteen students whose non-attentive behavior were high. The subjects were divided into two experimental groups, each group consisted of eight students. The experimental group I was exposed to the storyline method self-control while the experimental group II was exposed to storyline method non-attentive procedure. ABA Reversal Design was used in this experiment. The non-attentive behavior record. The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Rank Test and The Mann-Whitney U Test were used to analyze the data.

The results were as follows:

1. The non-attentive behavior of the students after being exposed to the storyline method with self-control procedure statistically decreased at .01 level.
2. The non-attentive behavior of the students after being exposed to the storyline method with response cost statistically decreased at .01 level.
3. There was no significant difference to the non-attentive behavior of the students between the students exposed to the storyline method with self-control and the students the other students expose to storyline method with response cost.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบ
สตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา
อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี

ของ

นางสาวอักษรา พันระโคตร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

/พ.ร.ว.

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 15 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....
(อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

ประธาน

.....
(รองศาสตราจารย์ เวย์น กรีทอง)

กรรมการ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

.....
(รองศาสตราจารย์ ชูชีพ อ่อนโคกสูง)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

ประกาศคุณูปการ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาบัตร รองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญาบัตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ และรองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญาบัตร ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนวคิดและข้อเสนอแนะรวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนเสียสละเวลาเป็นอย่างมากและเป็นพลังให้ผู้วิจัยมีกำลังใจได้ต่อสู้กับความยากลำบากและอุปสรรคในครั้งนี้ ผู้วิจัยรักและซาบซึ้งในพระคุณของท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่งที่ทำให้ปริญญาบัตรฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์พงษ์โสภา ที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในปริญญาบัตรฉบับนี้พร้อมทั้งเสียสละเวลาเป็นอย่างมาก ตลอดจนแนวคิด ข้อเสนอแนะและการให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยรักและซาบซึ้งในพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ประเทือง ไชยชนะ ผู้อำนวยการโรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา ที่ให้ความรัก ความเมตตา ตลอดจนกำลังใจและให้ความช่วยเหลือแก่ศิษย์ในการทำวิจัยในครั้งนี้ให้สำเร็จลงได้ รวมทั้งขอขอบพระคุณคุณครูจิตติยา ปทุมราชภฏ์ และคุณครูพิสมัย ราชนิบุษย์ และครูทุกท่านรวมทั้งขอขอบใจน้องๆ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลและในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุก ๆ ท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ อบรมสั่งสอนและปลูกฝังคุณธรรมอันดีแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณเพื่อนๆ และ พี่ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา รุ่นที่ 15 ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจจนทำให้ปริญญาบัตรฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ผลความดี คุณค่าและประโยชน์ทั้งหมดของปริญญาบัตรฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อพูล คุณแม่เกสร ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนในทุกๆ ด้าน ให้ความรัก ความห่วงใย และกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

อักษรา พันระโคตร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	6
	ตัวแปรที่ศึกษา	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	12
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	13
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์	15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง	37
	เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยน	46
	เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	48
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	51
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	52
	ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ขั้นที่ 1	52
	ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ขั้นที่ 2	52
	ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ขั้นที่ 3	53
	ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ขั้นที่ 4	53
	การเตรียมการก่อนการทดลอง	54
	ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม	55
	แบบแผนในการทดลอง	55
	การดำเนินการทดลอง	56
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
5 สรุป ผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	66
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	66
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	70
อภิปรายผล.....	70
ข้อเสนอแนะ.....	73
บรรณานุกรม.....	75
ภาคผนวก.....	81
ภาคผนวก ก.....	82
ภาคผนวก ข.....	160
ประย่อบุคคล.....	183

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและ หลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง.....	62
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและ หลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง.....	62
3	เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการ ควบคุมตนเองและที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง.....	63
4	แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง.....	177
5	แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่.....	178
6	แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนโดยรวมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ควบคู่กับการควบคุมตนเอง.....	179
7	แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนโดยรวมของนักเรียนทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการ ปรับสัณใหม่.....	180
8	แสดงผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับ การปรับสัณใหม่.....	181

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงการเปลี่ยนแปลงความถี่ของคำมัชฌิมาของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการ ควบคุมตนเองและที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ ตลอด 3 ระยะ.....	64
2	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	161
3	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	162
4	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	163
5	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	164
6	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	165
7	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	166
8	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	167
9	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ..	168
10	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	169
11	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	170
12	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	171
13	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	172
14	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	173
15	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	174
16	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	175
17	ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ..	176

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสถานการณ์ที่โลกเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วนั้น การจัดกระบวนการเรียนรู้ต้องให้สอดคล้องกับโลกยุคโลกาภิวัตน์ อันเป็นยุคไร้พรมแดน ความรู้และวิทยาการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ข้อมูลและสาระความรู้ต่างๆ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ผู้เรียนทุกวัยจึงต้องมีโอกาสเรียนรู้จากแหล่งข่าวที่มีอยู่รอบตัว ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปวัฒนธรรมการเรียนรู้ใหม่ เพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพของคนไทยให้เป็นผู้ที่มีความรู้คู่คุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของตนเองและผู้อื่น อีกทั้งรู้จักควบคุมตนเองให้อยู่ในครรลองแห่งความดี รับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง เป็นคนมีเหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เคารพกติกาของสังคม สามารถใช้สติปัญญาอย่างฉลาด มีความคิดเป็นระบบ และเป็นคนที่มีบุคลิกภาพร่าเริงแจ่มใส มีวุฒิภาวะทางอารมณ์จิตใจอ่อนโยน มนุษย์สัมพันธ์ดี เพชฌัญญ์ และสามารถแก้ปัญหาได้ ดำรงชีวิตอย่างอิสระ ตลอดจนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข อย่างที่เรียกว่า ดี เก่ง สุข (คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้, คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและกระทรวงศึกษา. 2543 : 4-5)

การปฏิรูปการศึกษามีจุดมุ่งหมายหลักคือการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีจริยธรรมและวัฒนธรรมที่ดีงาม การปฏิรูปนี้จะดำเนินต่อไปและสำเร็จลุล่วงหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล ฝ่ายการเมือง ปัจเจบุคคล ครอบครัว กลุ่มคนในสังคม องค์กรอาชีพต่างๆ สถาบันศาสนา รวมทั้งสถาบันการศึกษาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น แต่ในที่นี้สิ่งที่สำคัญที่สุดจะต้องเกิดจากการร่วมกันคิดร่วมกันทำและร่วมกันแก้ไข ปัญหาของทุกฝ่าย ทั้งทางด้านหลักการและแนวคิดในการพัฒนาการเรียนการสอนของประเทศไทยอย่างจริงจังและจริงใจเพื่อบังเกิดผลในทางปฏิบัติเพื่อพัฒนาลูกหลานไทยในอนาคตให้มีคุณลักษณะใหม่สมตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.2544 : 1)

การจัดการเรียนการสอนนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญที่ช่วยให้เด็กและเยาวชนได้มีปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอนและผู้เรียนคนอื่น ทั้งในด้านความรู้ การปรับตัวกับผู้อื่น การแสดงออก แสดงความคิดเห็น ตลอดจนการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน ปัจจุบันเป็นยุคของการปฏิรูปการศึกษาผู้เรียนสำคัญที่สุดจึงทำให้นักเรียนสามารถแสดงออกในด้านความรู้ความคิดเห็นและการแสดงออกของพฤติกรรมต่างๆ ได้อย่างอิสระซึ่งล้วนแต่มีประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก ในอีกด้านหนึ่งอาจจะเกิด ผลเสียได้กับผู้เรียนบางคนที่ไม่ได้ตั้งใจเรียน เช่น ขวนเพื่อนคุย ลุกเดินออกจากเก้าอี้ พุดคุยเสียงดัง แหย่เพื่อนในขณะที่ครูกำลังสอน เป็นต้น ทำลายสมาธิผู้เรียนคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ทั้งตัว ผู้เรียนและผู้อื่น ดังที่ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 24-25) ได้อธิบายถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนว่าก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวนักเรียนเอง ทำให้ไม่เข้าใจบทเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาที่ครูอธิบายเกิดปัญหาตามมาคือทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนไม่สูงเท่ากับศักยภาพที่ควรจะเป็น จากการที่นักเรียนมีผลการเรียนดีหรือไม่ดีนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านได้แก่ ผู้สอน สารการเรียนรู้ การเรียนการสอนและตัวผู้เรียนเอง (วิชัย วงศ์ใหญ่.2526 : 12-13) ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้การดำเนินการจัดการเรียนการสอนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้จึงเป็นผลทำให้ไม่สามารถพัฒนา ผู้เรียนได้เต็มศักยภาพ

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนในโรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี เป็นเวลา 2 ปี ได้สังเกตในขณะการสอนนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 5 และปีที่ 6 จำนวน 124 คน พบว่า มีนักเรียนบางคนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ผู้วิจัยจึงได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนโรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา ในช่วงชั้นที่ 2 คือชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 5 และปีที่ 6 จำนวน 10 คน ครูทุกคนให้ความเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่เอาใจใส่ในการเรียน ไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย ลอกการบ้านเพื่อนในชั้นเรียน ไม่ส่งงานตามเวลาที่กำหนด ส่งเสียงดังหรือพูดสอดแทรกในขณะครูกำลังสอนและในขณะครูมอบหมายงานให้ทำ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้แสดงถึงการไม่ตั้งใจเรียน ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยการแจกแบบสำรวจให้ผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 2 คือระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 5 และปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา จำนวน 124 คน แบ่งออกเป็นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 42 คน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 42 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

1. คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “ขณะนี้นักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหาในเรื่องใดมากที่สุด” พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน มีปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.50 ปัญหาพฤติกรรมไม่ขยันหมั่นเพียร จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ปัญหาพฤติกรรมไม่รับผิดชอบ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ปัญหาพฤติกรรมไม่มีวินัย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 42 คน มีปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 มีปัญหาพฤติกรรมไม่ขยันหมั่นเพียร จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 มีปัญหาพฤติกรรมไม่รับผิดชอบ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 21.42 ปัญหาพฤติกรรมไม่มีวินัย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 16.66 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 42 คน มีปัญหาพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 38.09 ปัญหาพฤติกรรมไม่ขยันหมั่นเพียร จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 26.19 ปัญหาพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก 9 จำนวน คน คิดเป็นร้อยละ 21.42 ปัญหาพฤติกรรมไม่มีวินัย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 14.28

2. คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “นักเรียนมีวิธีแก้ปัญหายังไงบ้าง” พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน ฟังครูสอนอย่างตั้งใจ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 21.42 มีสมาธิในการเรียน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 บททวนบทเรียนเพิ่มเติม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ อ่านหนังสือเรียนมากขึ้น จำนวนคน 6 คิดเป็นร้อยละ 15.00 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 42 คน พบว่า อ่านหนังสือ

ทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 เรียนพิเศษ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 26.19 ตั้งใจเรียนเพิ่มมากขึ้น จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 21.42 อ่านหนังสือเรียนมากขึ้น จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 19.04 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 42 คน ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 35.71 ฟังครูสอนอย่างตั้งใจ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 คิดเป็นร้อยละ 21. บททบทวนเพิ่มเติม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 23.80 อ่านหนังสือเรียนมากขึ้น จำนวนคน 4 คิดเป็นร้อยละ 9.52 มีสมาธิในการเรียน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76

จากผลผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นพบว่านักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมากที่สุด จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 67.50 รองลงมา คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 38.09 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 แสดงว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมากที่สุด เช่น พูดคุยกับเพื่อน มองออกไปนอกชั้นเรียน ไม่มองครู ลุกออกจากเก้าอี้ เป็นต้น หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนประจำสาระการเรียนรู้ต่างๆ และครูประจำชั้นในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 6 คนพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมากที่สุดคือ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวนทั้งสิ้น 40 คน มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อีกครั้งหนึ่ง พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 30 คน ตรงกัน ปีการศึกษา 2545 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้เลื่อนชั้นไปอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ครูประจำชั้นประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอท่าเรือ จังหวัดอุบลราชธานี อีกครั้งหนึ่ง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ยังคงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนอยู่และผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์อีกครั้ง พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนตรงกัน ดังนั้นจึงควรลดพฤติกรรมเหล่านี้ เพื่อไม่ให้เป็นการอุปสรรคขัดขวางการเรียนรู้ของตัวนักเรียนและไม่ก่อความเดือดร้อนในขณะดำเนินการเรียนการสอนทั้งตัวครูผู้สอนและผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง

จากพฤติกรรมที่เป็นปัญหาดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อการพัฒนาในด้านการเรียนการสอน ทำให้ไม่สามารถลุล่วงไปได้ด้วยดี ดังที่ สมพร ทศนีย์ (2541 : 54) กล่าวว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาเป็นพฤติกรรมที่ขัดขวางความเจริญก้าวหน้าทางการเรียนของตัวนักเรียนเอง ทำให้ไม่สามารถพัฒนาตัวนักเรียนแต่ละคนได้อย่างเต็มศักยภาพ เมื่อนักเรียนไม่ตั้งใจเรียนจึงเกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการเรียนเป็นอย่างมาก ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและโดยทั่วไปเมื่อนักเรียนเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ครูผู้สอนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอนโดยการลงโทษด้วยวิธีการดูว่าหรือตี

เป็นต้น ซึ่งการลงโทษดังกล่าวเป็นการหยุดยั้งพฤติกรรมชั่วคราวเท่านั้นและไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (กมลรัตน์ หล้าสงฆ์.2528 : 59)

ดังนั้นการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ควรกระทำตั้งแต่บุคคลยังอยู่ในวัยเด็กหรือวัยประถมศึกษาเพราะเด็กสามารถเรียนรู้และจดจำได้ดี อีกทั้งประสบการณ์ของเด็กวัยนี้นั้นจะเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคต (สัมฤทธิ์ แก้วพูลศรี.2534 : 2 ; อ้างอิงมาจากกรมวิชาการ.2520) จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความดูแลเอาใจใส่ อบรมสั่งสอน แนะนำให้ความช่วยเหลือเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ด้วยการหยุดคิดและไตร่ตรองว่าควรจะต้องแสดงพฤติกรรมใดจึงเหมาะสมและไม่รบกวนผู้อื่นให้ได้รับความไม่พึงพอใจ

ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเรียนรู้แบบร่วมมือ การเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่ม การเรียนรู้แบบบูรณาการ การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ เป็นต้น แต่ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เนื่องจากการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉงเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการปรับแต่งโครงสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ (วัฒนาพร ระวังทุกข์.2542 : 48) ซึ่งจะเป็นการตอบสนองความต้องการที่เป็นธรรมชาติของผู้เรียนเพราะได้ปรึกษาร่วมวางแผน การทำงาน มีการแสดงความคิดเห็นต่อกันเป็นการเรียนรู้ที่ทำทลายความรู้ความสามารถของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองทั้งสติปัญญา เช่น ความคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจ และพัฒนากระบวนการ เช่นการแสวงหาความรู้ การสื่อสาร การทำงานร่วมกัน (วลัย พานิช.2542 : 37- 39)

นอกจากการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ แล้วยังสามารถนำเอาวิธีการปรับพฤติกรรมมาใช้ เช่น การใช้เวลานอก การควบคุมตนเอง การปรับสีหน้า เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำวิธีการการควบคุมตนเองและการปรับสีหน้ามาใช้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนควบคู่กับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ เพราะการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพนั้น ถ้าใช้เทคนิคสองเทคนิคควบคู่กันจะได้ผลดีกว่าใช้เทคนิคเดียว ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) กล่าวว่า การใช้เทคนิคหลายเทคนิคทำให้บรรลุพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พจนารถ ศรีธธา (2544 : 12) ที่ศึกษาเรื่องผลของการใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดชินวราราม จังหวัดปทุมธานี พบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนควบคู่กับการเสริมแรงต่อสังคมมีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มาใช้ในการลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและใช้การควบคุมตนเองกับการปรับสีหน้ามาเปรียบเทียบกัน ทั้งนี้เพราะการควบคุมตนเองเป็นการให้ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการในการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองทั้งหมดไม่จำเป็นจะต้องเลือกเป้าหมายตลอดจนวิธีการดำเนินการทั้งหมดเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.2543 : 327) ส่วนในด้านความคงทนของพฤติกรรมนั้น จอห์นสัน (Johnson.1970 : 147-178) กล่าวว่า การลดพฤติกรรมที่

เป็นปัญหาโดยวิธีการควบคุมตนเอง คงทนต่อการหยุดยั้งการเสริมแรงมากกว่าการลดพฤติกรรมด้วยวิธีการภายนอก ดังงานวิจัยของอรอนงค์ วิทยานิพนธ์ (2533 : 48) ได้ศึกษาผลของการใช้การควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมก่อนในห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม กรุงเทพมหานคร พบว่าการควบคุมตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก่อนในห้องสมุดลดลง สอดคล้องกับงานวิจัยของอัจฉรา วิไลหงษ์ (2545 : 56) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการควบคุมตนเองและการปรับสินไหมที่มีต่อการลดพฤติกรรมก่อนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวรรณวิทย์ กรุงเทพมหานคร พบว่าการควบคุมตนเองและการปรับสินไหมสามารถลดพฤติกรรมก่อนในห้องเรียน

ส่วนการปรับสินไหมคือการปรับพฤติกรรมที่ใช้ในการลดความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยการนำสิ่งที่อินทรีย์พอใจหรือสิ่งที่มีคุณค่าทางบวกออกไปจำนวนหนึ่งตามเงื่อนไขที่กำหนดหลังจากอินทรีย์แสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ซึ่งทำให้ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงอย่างรวดเร็วและคงทนถาวร ดังที่ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543 : 227-228) กล่าวว่า การปรับสินไหมเป็นวิธีการลงโทษที่ถอดถอนตัวเสริมแรงทางบวกออกไป หลังจากที่ถูกถอดถอนพฤติกรรมบางอย่างทำให้พฤติกรรมนั้นลดโอกาสที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต ตัวเสริมแรงที่ถูกถอดถอนออกไปมักจะเป็นตัวเสริมแรงประเภทเบียร์รถกรร ได้แก่ แด้ม เบียร์ ดาว หรือเงิน นอกจากนี้ยังรวมถึงการสูญเสียสิทธิพิเศษบางอย่าง ตลอดจนสถานภาพทางสังคมอีกด้วย ซึ่งตัวเสริมแรงนี้อาจจะมีอยู่ในตัวของบุคคลนั้นแล้วหรืออาจจะเป็นสิ่งที่บุคคลนั้นได้รับในเวลาต่อมา เช่น การไม่ให้ไปเที่ยวในวันเสาร์และวันอาทิตย์ เนื่องจากสัปดาห์ที่แล้วกลับบ้านผิดเวลาหรือขับรถเร็วแล้วถูกปรับเงิน เป็นต้น ดังงานวิจัยของ ชอร์สและคณะ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.2543 : 228 อ้างอิงจาก Shores and others.1967) ได้ใช้การปรับสินไหมกับเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ 5 คน ซึ่งมักจะลุกจากที่นั่งโดยเฉลี่ย 70 ครั้งต่อวัน โดยตั้งกฎว่าถ้าใครลุกจากที่นั่งจะถูกปรับเวลาที่พักไปดื่มน้ำอัดลมได้ก้นบ้นแต่ครั้งที่ลุกออกจากเก้าอี้จะถูกตัดเวลาพักไปดื่มน้ำอัดลมได้ก้นบ้น ผลการทดลองพบว่า พฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งลดลงหลังได้รับการปรับสินไหม นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการแผ่ขยายโดยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆ ลดลงอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรษา สุตาตวง (2539 : 57) ได้ศึกษาผลของการใช้การเสริมแรง พฤติกรรมที่ขัดกันกับการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนปทุมวัน กรุงเทพมหานคร พบว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงหลังจากได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันกับการปรับสินไหมต่างกัน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอหน้าขุน จังหวัดอุบลราชธานี

ความมุ่งหมายของวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความชำนาญในการนำการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่ไปใช้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 16 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

ตัวแปรศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่
 - 1.1 การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
 - 1.2 การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน ในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ซึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางและก่อความรำคาญแก่ตัวครูและนักเรียนคนอื่น อีกทั้งยังส่งผลต่อตนเอง ครูและเพื่อนคนอื่น ๆ ได้รับความเดือดร้อน โดยมีพฤติกรรม ดังนี้

- 1.1 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่

1.1.1 ค่อยกับเพื่อน

1.1.2 หยอกล้อกับเพื่อน

1.1.3 ส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกในขณะที่ครูสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต

1.1.4 แกล้งเพื่อน ตีศีรษะ ตีแขนหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย

1.2 พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ได้แก่

1.2.1 ค่อยกับเพื่อน

1.2.2 หยอกล้อกับเพื่อน

1.2.3 ส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกในขณะที่ครูสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต

1.2.4 แกล้งเพื่อน ตีศีรษะ ตีแขนหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย

1.2.5 ยืนขึ้น ลุกออกจากเก้าอี้หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

2. การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยนำทฤษฎีการเรียนรู้หลายทฤษฎีมาใช้ร่วมกัน ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียนเชื่อมโยงออกไปสู่วิถีชีวิตจริง โดยมีการเรียนการสอนเป็นไปโดยธรรมชาติมีชีวิตชีวา สนุกสนาน สอดคล้องกับความต้องการ สร้างความสนุกสนานและให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ โดยมีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ฉาก ตัวละคร วิถีชีวิต เหตุการณ์และปัญหาที่ต้องแก้ไข ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาซักถามเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เพื่อเป็นการทบทวนบทเรียนหรือเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่หัวเรื่อง ซึ่งจะนำไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน เป็นขั้นที่นักเรียนจะดำเนินกิจกรรมของแต่ละกลุ่มตามชุดการเรียนรู้หรือร่วมกันอภิปรายคำตอบของคำถามหลักที่ผู้วิจัยถาม ผู้วิจัยใช้การบูรณาการเรียนรู้อย่างสตอรี่ไลน์เข้ามาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในครั้งนี้ เพื่อเป็นการดำเนินเรื่องไปตามขั้นตอนที่ได้วางจุดมุ่งหมาย ซึ่งในแต่ละหัวข้อ ครูจะเป็นผู้กำหนดกิจกรรมและวางแผนการสอน โดยนักเรียนร่วมสร้างฉาก สร้างตัวละคร กำหนดวิถีชีวิตของตัวละครและร่วมกันแก้ปัญหาในสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เป็นปัญหา ซึ่งมีคำถามหลักเป็นตัวเปิดประเด็นในการดำเนินเรื่องไปจนจบ โดยมีรายละเอียดขององค์ทั้ง 4 ดังนี้

2.1 ฉาก ได้แก่ สถานที่ที่เป็นความคิดรวบยอดเกี่ยวกับที่อยู่ของตัวละครในเรื่องนั้น โดยมีเงื่อนไขของเวลาเป็นตัวกำกับ เช่น เวลาในปัจจุบัน เวลาในยุคประวัติศาสตร์ ส่วนสถานที่อาจเป็นสนามบิน บริษัท เป็นต้น ซึ่งผู้สอนจะต้องใช้คำถามนำเพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถามแล้วสร้างฉากนั้นขึ้นเองตามคำบอกหรือจินตนาการของตน

2.2 ตัวละคร คนหรือสัตว์ที่นักเรียนเป็นผู้กำหนดเรื่อง บทบาทในการดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ซึ่งผู้เรียนจะมีฐานะเป็นตัวละครตัวหนึ่งของเรื่อง โดยจะสร้างสัญลักษณ์เป็นตุ๊กตาหรือหุ่น ตัวละครจะทำให้ฉากสมจริง ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและมีความรู้สึกว่าตัวละครนั้นเป็นตัวแทนของเขาจริงๆ ตัวละครที่สร้างขึ้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับฉากที่สร้างขึ้นและมีความกลมกลืน

2.3 วิธีชีวิตหรือการดำเนินชีวิต คือ เรื่องราวที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตโดยปกติของตัวละครในสถานที่และเวลาตามที่ฉากกำหนด

2.4 เหตุการณ์และการแก้ปัญหา คือ เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหรือปัญหาที่ตัวละครต้องเผชิญและนำมาแก้ปัญหาจนกระทั่งจบเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป นักเรียนสรุปเรื่องพร้อมทั้งเสนอผลงานของกลุ่มและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3. การควบคุมตนเอง หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยกับผู้เรียนตกลงกันว่าผู้วิจัยจะควบคุมพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายและการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง ตลอดทั้งการสังเกต บันทึกพฤติกรรมและประเมินพฤติกรรมของตนเองด้วยตัวของนักเรียนเอง โดยทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยมีลำดับดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรง เพื่อใช้แลกเปลี่ยนในการได้รับตัวเสริมแรงเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนไปพร้อมกับผู้เรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงการพูดของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการทำการกิจกรรม ไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

ขั้นที่ 4 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนประเมินพฤติกรรมของตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ขั้นที่ 5 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกโดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของนักเรียนกับผู้วิจัยตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจึงจะได้รับตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนได้เลือกไว้ในข้อที่ 2 โดยนักเรียนแต่ละคนจะได้รับตัวเสริมแรงตามที่ได้เลือกไว้ คือถ้าผู้เรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงที่นักเรียนเลือกไว้อันดับที่ 1 แต่ถ้านักเรียนแสดง

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 1 ครั้ง นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงที่นักเรียนเลือกไว้เป็นอันดับที่ 2 และถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 2 ครั้ง นักเรียนจะได้รับตัวเสริมแรงที่นักเรียนเลือกไว้เป็นอันดับที่ 3 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับการเสริมแรง

4. การปรับสินไหม หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยและนักเรียนตกลงกันว่า ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน นักเรียนต้องถูกปรับคะแนน โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดใช้คะแนนเป็นเกณฑ์ในการปรับคะแนน ภายหลังที่ ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนมีคะแนน 50 คะแนน เท่ากันทุกคน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งในขณะครูทำการสอนและในขณะครูมอบหมายงานให้ทำตามวันและเวลาที่ตกลงกันไว้ โดยนั่งอยู่ในตำแหน่งที่เห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดของนักเรียนอย่างชัดเจนโดยไม่รบกวนการเรียนรู้ของนักเรียนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคน

ขั้นที่ 3 เมื่อสิ้นสุดเวลาสังเกตแล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบความสอดคล้องของการสังเกตของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยให้ตรงกัน โดยจะต้องมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น ผู้วิจัยจึงจะใช้การปรับสินไหมแก่นักเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยผู้วิจัยจะหักคะแนนความประพฤติของนักเรียนของนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนครั้งละ 1 คะแนน

5. การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยทำการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำ ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาซักถามเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เพื่อเป็นการทบทวนบทเรียนหรือเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่หัวเรื่อง ซึ่งจะนำไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นสอน แบ่งออกเป็น ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายคือการไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะครูทำการสอนและขณะที่มอบหมายงานให้ทำ

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขในการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนในการให้ตัวเสริมแรงเมื่อนักเรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

3. ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมต่างๆโดยใช้คำถามนำ เพื่อให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมตามลำดับ ซึ่งมีรายละเอียดขององค์ทั้ง 4 ได้แก่ ฉาก ตัวละคร วิธีชีวิต และเหตุการณ์

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยผู้วิจัยสังเกตและผู้ช่วยวิจัยบันทึกพฤติกรรมของเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียน ได้ยินการพูดคุยของนักเรียนชัดเจน โดยไม่รบกวนการทำกิจกรรมของนักเรียนและไม่ให้ความสนใจให้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นการบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

ขั้นสรุป แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน
2. นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3. ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกับผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้รับตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนได้เลือกไว้ตามลำดับ ดังนี้

3.1 ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจะได้ตัวเสริมแรงที่เลือกไว้ลำดับที่ 1

3.2 ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 1 ครั้งจะได้ ตัวเสริมแรงที่เลือกไว้ลำดับที่ 2

3.3 ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 2 ครั้ง จะได้ตัวเสริมแรงที่เลือกไว้ลำดับที่ 3

3.4 ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการเสริมแรง

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

6. การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยทำการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน ให้ผู้เรียนเกิดจากการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำ ผู้วิจัยและนักเรียนสนทนาซักถามเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เพื่อเป็นการทบทวนบทเรียนหรือเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่หัวเรื่อง ซึ่งจะนำไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ขั้นสอน แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนทุกคนมีคะแนนความประพฤติ 50 คะแนนเท่ากันทุกคน

2. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันตกลงเกณฑ์การปรับสินไหม โดยทุกครั้งที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จะถูกหักครั้งละ 1 คะแนน

3. ผู้วิจัยทำการสอนโดยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมต่างๆ โดยการใช้คำถามนำเพื่อให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมตามลำดับ ซึ่งมีรายละเอียดขององค์ทั้ง 4 ได้แก่ ฉาก ตัวละคร วิธีชีวิต และเหตุการณ์

4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง โดยผู้วิจัยสังเกตและผู้ช่วยวิจัยบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนไปพร้อมกับผู้เรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของผู้เรียน ได้ยินการพูดคุยของนักเรียนชัดเจน โดยไม่รบกวนการทำกิจกรรมของนักเรียนและไม่ให้ความสนใจให้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นการบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

ขั้นสรุป

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

2. นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3. เมื่อสิ้นสุดการสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยตรวจสอบความสอดคล้องของการสังเกตของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยให้ตรงกัน โดยจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไป เท่านั้น ผู้วิจัยจึงจะใช้การปรับสินไหมแก่นักเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยผู้วิจัยจะหักคะแนนความประพฤติ

4. ผู้วิจัยจะใช้การปรับสินไหมแก่ผู้เรียนตามเกณฑ์ ดังนี้

4.1 ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จะไม่ถูกหักคะแนน

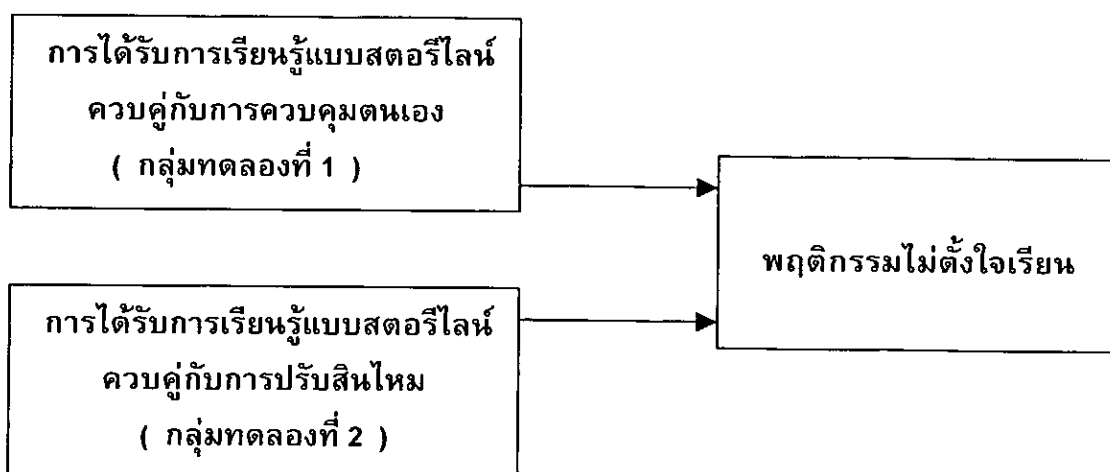
4.2 ถ้าผู้เรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจะถูกหักครั้งละ 1 คะแนน

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่
3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการปรับเปลี่ยน
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยน
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.1.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

นักวิชาการและนักการศึกษาได้อธิบายความหมายของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ไว้ดังนี้
วันชัย จิ้งวิบูลย์สถิตย์ (ม.ป.ป. : 2) กล่าวว่า สตอรีไลน์คือนวัตกรรมที่นำมาใช้ในการบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอน ซึ่งถูกสร้างและพัฒนาโดย Dr.Steve Bell แห่งมหาวิทยาลัย Strathclyde วิทยาเขต Jordanhill ประเทศสกอตแลนด์และได้เผยแพร่ไปในประเทศต่างๆ ทั้งยุโรปและสหรัฐอเมริกา

อรรถัย มูลคำ (2542 : 2) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์เป็นการนำทฤษฎีการเรียนรู้หลายทฤษฎีมาใช้ร่วมกัน เช่น การบูรณาการ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียนเชื่อมโยงออกไปสู่วิถีชีวิตจริง การค้นคว้าหาความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองเพื่อประโยชน์แห่งการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้สอนสามารถยืดหยุ่นเวลาและกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม ซึ่งการดำเนินการเช่นนี้ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปโดยธรรมชาติมีชีวิตชีวา สอดคล้องกับความต้องการสร้างความสนุกสนานและให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเรียนรู้

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ (2542 : 3-5) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เป็นวิธีจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง มีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์หรือเรียกว่าการกำหนดเส้นเดินเรื่องโดยใช้คำถามหลักเป็นตัวนำไปสู่การให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลายเพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเองและเป็นการเรียนตามสภาพจริงที่มีการบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้เพื่อเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน

วลัย พานิช (2542 : 46) กล่าวว่า สตอรี่ไลน์ มาจากคำว่า Story และ Line ซึ่งหมายถึงเส้นทางของเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องที่เรียงติดต่อกันเป็นลำดับโดยใช้คำถามหลักเป็นตัวเปิดประเด็นในการดำเนินเรื่อง

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2544 : 78) กล่าวว่า สตอรี่ไลน์เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่นำแนวคิดของการบูรณาการการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้จากสิ่งที่สิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียนเชื่อมโยงออกไปสู่ชีวิตจริง การค้นคว้าหาความรู้และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เส้นทางเดินเรื่องทำได้โดยจัดเนื้อหาวิชาต่างๆ ในหลักสูตรมาบูรณาการการเรียนรู้และใช้วิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกนของเรื่องแล้วนำวิชาต่างๆ ในหลักสูตรมาบูรณาการ เช่น ภาษาไทย ศิลปะ คณิตศาสตร์ การเรียนรู้แบบนี้จะเป็นการสมมติเรื่องราวหรือสถานการณ์ขึ้นให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะเรียน โดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นักเรียนใช้ประสบการณ์ ใช้ความรู้มาแก้ปัญหาเป็นการผูกเรื่องให้นักเรียนแก้ปัญหาจากสถานการณ์สมมติไปสู่การแก้ไขปัญหาในชีวิตจริงและสอนให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

เกรียงไกร ยิ่งสง่า (2543 : 10) กล่าวว่า สตอรี่ไลน์ ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการใช้ความรู้และประสบการณ์เดิม นักเรียนจะได้เรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวเชื่อมโยงออกไปสู่ชีวิตจริง การค้นคว้าหาความรู้โดยให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองด้วยการทำกิจกรรมและใช้ประสบการณ์เพื่อสร้างความรู้ที่มีความหมายด้วยตัวของเขาเอง

ชนาธิป พรกุล (2543 : 159) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ เป็นวิธีที่ใช้สอนเนื้อหาหลักสูตรบูรณาการ และทำให้นักเรียนสนใจบทเรียนตลอดเวลา วิธีนี้ใช้ประโยชน์ของเรื่องสร้างความรู้ที่มีความหมายและเหมือนชีวิตจริงเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้บทโน้ตและทักษะ นักเรียนและผู้สอนจะร่วมมือกันทำงานสร้างฉากและตัวละครให้ดำเนินเรื่องที่นำไปสู่การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ผู้สอนและนักเรียนจะแบ่งปันความคิดและความรู้สึกระหว่างที่ทำการเรียนรู้ร่วมกัน

จิรัช บัวสุวรรณ (2543 :16) กล่าวไว้ว่า สตอรี่ไลน์ หมายถึง เส้นทางของเรื่องการดำเนินเรื่องหรือผูกเรื่องที่มีความต่อเนื่องเรียงติดต่อกันเป็นลำดับขั้นตอนเพื่อให้ผู้จุดมุ่งหมายที่วางไว้ตรงที่นักเรียนสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ซึ่งผู้สอนได้จัดกระบวนการเรียนรู้อย่างหลากหลายให้นักเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยผ่านการตั้งคำถามหลัก

สนอง อินละคร (2544: 3 15) กล่าวว่า การจัดการการเรียนรู้โดยใช้สตอรี่ไลน์ไว้ว่า การเรียนรู้โดยใช้สตอรี่ไลน์เป็นการบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกันโดยสร้างเค้าโครงเรื่อง เส้นทางดำเนินเรื่อง คำถามนำ กิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ให้นักเรียนมาเป็นส่วนหนึ่ง

ของเรื่องหรือเหตุการณ์นั้นๆ ซึ่งเป็นการนำทฤษฎีการเรียนรู้หรือกระบวนการเรียนรู้หลายทฤษฎีมาใช้ร่วมกัน เช่น การบูรณาการ การเรียนแบบร่วมมือ การเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการ การเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญ การค้นคว้าหาความรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเอง การทำงานเป็นทีม การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้สตอรีไลน์ ครูสามารถยืดหยุ่นเวลาได้ตามความเหมาะสม นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการเรียนปนเล่นหรือเล่นปนเรียน นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้ ความเข้าใจและทักษะที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาไปพร้อมๆ กันได้เป็นอย่างดี

พีชเชอร์ (ชาร์ณี วิทยานิพนธ์.2542 : 9 ; อ้างอิงจาก Fisher.1999 : 1) ได้อธิบายความหมายของการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ไว้ว่าเป็นเรื่องราวที่สร้างขึ้นอย่างมีความหมายในบริบทของชีวิตจริงเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โมโนทัศน์และทักษะต่างๆ โดยนักเรียนและผู้สอนร่วมกันทำกำหนดฉาก ตัวละคร แนวทางในการดำเนินเรื่องและกำหนดประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง

เอลลีน สมิท และคอลลีน เวลเลอร์ (Elaine Smith and Colleen Vallerger.1997 :

1) กล่าวว่า สตอรีไลน์ คือการบูรณาการหลักสูตรซึ่งเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติและใช้ประสบการณ์เพื่อสร้างความรู้ที่มีความหมายด้วยตนเองและนักเรียนสามารถสร้างความรู้ที่มีความคงทนจากผลงานที่เกิดขึ้นภายในเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน

จากการจำกัดความข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ หมายถึง การเรียนรู้โดยการกำหนดเส้นทางการเดินเรื่อง ซึ่งใช้วิธีการผูกเรื่องในแต่ละตอนให้เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์และใช้คำถามเป็นตัวนำเข้าสู่กิจกรรมอย่างหลากหลาย อีกทั้งยังเป็นวิธีการที่บูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนและตัวละครให้มีการดำเนินเรื่องและนำไปสู่การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง นักเรียนและผู้สอนร่วมมือกับสร้างฉากและตัวละครให้มีการดำเนินเรื่องและนำไปสู่การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนและเป็นการจัดกิจกรรมโดยบูรณาการ ทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ จินตนาการ การตัดสินใจ ตลอดจนการทำงานร่วมกัน

1.1.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

วิธีการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ใช้การผูกเรื่องเชื่อมโยงกันตามลำดับเหตุการณ์ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญดังนี้

อรรถัย มูลคำ (2542 : 45) ได้อธิบายองค์ประกอบของการใช้วิธีสตอรีไลน์ไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. ฉาก (Setting) ได้แก่ สถานที่หรือภาพกว้างๆ ที่เป็นการคิดรวบยอดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของตัวละครนั้นๆ และจะมีเงื่อนไขของเวลาเป็นตัวกำกับด้วย เช่น เวลาปัจจุบัน เป็นต้น ส่วนสถานที่เป็นการกำหนดตามเนื้อเรื่องที่สร้างขึ้น เช่น ยานอวกาศ บ้านเรือน ชุมชนที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ เป็นต้น ซึ่งผู้สอนจะต้องตั้งคำถามขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถามแล้วสร้างฉากนั้นเองตามคำตอบหรือจินตนาการของตนเอง

2. ตัวละคร (Character) ได้แก่ คนหรือสัตว์ที่มีชีวิตโลดแล่นอยู่ในเนื้อเรื่อง โดยต้องคำนึงอยู่เสมอว่าต้องให้ผู้เรียนเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในเรื่องที่เรียนด้วย โดยนักเรียนจะมีฐานะเป็นตัวละครตัวหนึ่งของเรื่องโดยจะสร้างเป็นสัญลักษณ์ตุ๊กตาหรือหุ่นแทนก็ได้ ตัวละครนั้นจะมีบทบาทใน

การเดินเรื่องนับตั้งแต่ต้นจบ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและมีความรู้สึกที่ตัวละครนั้นเป็นตัวแทนของเขาจริงๆ จนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของตัวละครหรือหุ่นที่สร้างขึ้นจะต้องมีความกลมกลืนและมีความสัมพันธ์กับฉากที่สร้างขึ้น เช่น ฉากเป็นยานอวกาศ ตัวละครก็คือกัปตันยานอวกาศ

3. วิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิต (A Way of Life) ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นการดำเนินชีวิตโดยปกติของตัวละครในสถานที่และเวลาตามฉากที่กำหนด เช่น กิจวัตรประจำวันของคนในแต่ละครอบครัวที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำ การกินอาหารและการดำรงชีวิตของสัตว์ป่า เป็นต้น

4. เหตุการณ์ (Events) ได้แก่ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นหรือปัญหาที่ตัวละครต้องเผชิญ เช่น การผจญภัย การท่องเที่ยว อุปสรรคในการทำงาน เป็นต้น

ชนาธิป พรกุล (2543 : 60) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญในการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ 6 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การจัดฉาก (Setting the scene) โดยระบุเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ที่ชัดเจน นักเรียนจะสร้างฉากไว้ในห้องเรียนหรือสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง

2. มีตัวละคร (Character) อาจเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้และให้นักเรียนสร้างบทบาทของตัวละครให้มีอายุ เชื้อชาติ บุคลิกต่าง ๆ กัน โดยมีผู้เรียนสวมบทบาทนั้นตลอดเรื่อง

3. การดำเนินชีวิตประจำวันของตัวละคร (A way of Life)

4. มีปัญหาหรือเหตุการณ์ (Real problems or incidents) ต้องการแก้ไขโดยผู้สอนและนักเรียนสร้างเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในสถานที่นั้น ผู้เรียนที่สวมบทบาทต่างๆ ต้องช่วยกันแก้ไขปัญหา

5. กิจกรรมสรุป (Culminating activity) ในตอนจบของเรื่องนักเรียนจะแบ่งปันประสบการณ์ให้ผู้อื่นโดยการจัดการแสดงหรือออกไปยังสถานที่จริงเพื่อให้มีโอกาสเปรียบเทียบสิ่งที่เขาสร้างขึ้นกับสภาพจริง

สนอง อินละคร (2544 : 316) กล่าวถึงองค์ประกอบของสตอรี่ไลน์ไว้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่

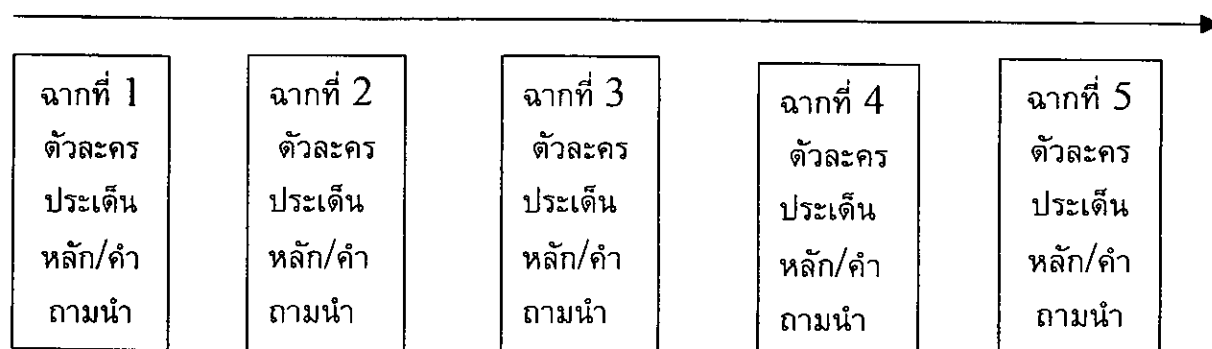
1. ฉาก ได้แก่ สถานที่หรือภาพกว้างๆ ที่เป็นการคิดรวบยอดเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของตัวละครในเรื่องนั้นๆ และจะมีเงื่อนไขของเวลาเป็นตัวกำกับด้วย

2. ตัวละคร ได้แก่ คนหรือสัตว์ ที่มีชีวิตโลดแล่นอยู่ในเนื้อเรื่อง โดยพยายามให้นักเรียนมีส่วนร่วมหรือเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องด้วย ตัวละครจะมีบทบาทในการเดินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ และจะต้องมีความกลมกลืนและมีความสัมพันธ์กับฉากที่สร้างขึ้น

3. วิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิต ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นการดำเนินชีวิตโดยปกติของตัวละครในสถานที่และเวลาตามที่ฉากกำหนด

4. เหตุการณ์ ได้แก่ เหตุการณ์ต่างๆ หรือปัญหาต่าง ๆ ที่ตัวละครต้องประสบ ผู้สอนต้องตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนศึกษา ค้นคว้า หรือคิดหาวิธีการแก้ปัญหาหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ซึ่งในแต่ละตอนจะประกอบด้วยประเด็นหลักและมีการตั้งคำถามให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าหาคำตอบคำถามนำเหล่านี้จะโยงไปยังคำตอบที่สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาต่างๆ ที่ประสงค์จะบูรณาการเข้าด้วยกัน ถ้าเป็นการบูรณาการหลักสูตร เส้นทางการเดินเรื่องก็ต้องสอดคล้องกับหัวเรื่องย่อยๆ ที่กำหนดไว้ ดังแผนภูมิแสดงเส้นทางการเดินเรื่อง (Topic line)

จากแผนภูมิจะเห็นได้ว่าเส้นทางการเดินเรื่องประกอบด้วยฉาก ตัวละคร วิธีชีวิตหรือการดำเนินชีวิต เหตุการณ์ ในแต่ละองค์ประกอบ จะประกอบด้วยประเด็นหลัก คือเนื้อหาสำคัญที่จะศึกษาและคำถามนำคือคำถามที่ใช้กับนักเรียนตามประเด็นหลักๆ ใน 1 ประเด็นหลักอาจมีคำถามมากกว่า 1 คำถามก็ได้ คำถามเหล่านี้จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างไม่จำกัด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจของเนื้อหาที่เป็นประเด็นหลัก ความสามารถในการใช้คำถามของผู้สอน ความกระตือรือร้นในการเรียนและประสบการณ์ของนักเรียนแต่ละคนที่จะถ่ายทอดซึ่งกันและกัน

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของสตอรี่ไลน์ สรุปได้ว่า การเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์จะประกอบด้วย ฉาก ตัวละคร วิธีชีวิตหรือการดำเนินชีวิตและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนคิดหาวิธีการแก้ไขเหตุการณ์นั้นๆ และในแต่ละตอนหรือในแต่ละองค์ประกอบจะใช้คำถามนำในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและพยายามศึกษาค้นคว้าเพื่อหาคำตอบของคำถามเหล่านั้น ซึ่งเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ขึ้นด้วยตนเองจากประสบการณ์ที่ตนเองได้ประสบจริง

1.1.3 ลักษณะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

อรรถพล อนันตวรสกุล (2542 : 5-6) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไว้ว่า

1. มีเส้นทางการเดินเรื่องที่ดำเนินอย่างมีเหตุผลและมีการเรียงลำดับขั้นตอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบ ทั้ง 4 ของวิธีสตอรี่ไลน์
2. มีคำถามหลักเป็นตัวเชื่อมโยงแต่ละฉาก ซึ่งนักเรียนต้องเกี่ยวข้องในการทำกิจกรรมต่างๆ
3. ฉากแต่ละฉากในสตอรี่ไลน์ เป็นสถานการณ์ที่ให้นักเรียนได้สืบค้นแสวงหาคำตอบจากประสบการณ์ตรง

4. นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ เน้นให้นักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยการแสวงหาคำตอบจากคำถามหลักที่ครูกำหนดขึ้น
5. มีการบูรณาการองค์ความรู้ ทักษะการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้จากหลากหลายสาขาวิชา
6. นักเรียนได้เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติจริงในสถานการณ์ต่างๆ
7. นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการกลุ่ม โดยส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ
8. ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการเรียนรู้ของตนอย่างเต็มตามศักยภาพ
9. ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนมุ่งมั่นพัฒนาความคิดอย่างมีวิจารณญาณ และทักษะการตัดสินใจผ่านกิจกรรมต่าง ๆ
10. มีการเชื่อมโยงองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ จากห้องเรียนออกไปสู่ชุมชนและชีวิตจริงของผู้เรียน
11. นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ สนุกสนาน มีชีวิตชีวา มีความสุขและตระหนักในคุณค่าของการเรียนรู้

อรรถย มูลคำ (2544 : 33) กล่าวถึงลักษณะการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ไว้ดังนี้

1. เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ นักเรียนจะต้องเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ของตนเองและสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ผู้สอนจะต้องรู้จักคือประสบการณ์และทักษะเดิมของนักเรียนในชั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานหรือจุดเริ่มต้นของการออกแบบหัวเรื่องเพื่อสร้างความรู้ ประสบการณ์ และทักษะใหม่ of นักเรียน
2. สร้างความตื่นตัวให้กับผู้เรียนตลอดเวลา โดยการใช้วิธีตั้งคำถามของผู้สอนการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์นั้นนักเรียนจะต้องเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยจะเน้นเรื่องการแก้ปัญหาและการตัดสินใจซึ่งจะช่วยพัฒนาปัญญา ทักษะและทัศนคติ การเข้ามามีส่วนร่วมในการเขียนหนังสือประกอบภาพ หนังสือเล่มเล็ก เนื้อหาที่สร้างขึ้นในหนังสือนั้นเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้สามัญสำนึกในการสำรวจสิ่งแวดล้อมของตนเอง ซึ่งจะเป็นการแสดงออกทางความคิดในเรื่องเกี่ยวกับการค้นพบของนักเรียนแต่ละคน
3. สร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของนักเรียนจะต้องมีส่วนร่วมหรือเป็นเจ้าของในการสร้างเรื่องราว นั้น ๆ ทั้งในเรื่องของสถานที่ ผู้คน ที่อยู่อาศัย การดำเนินชีวิต ตลอดจนเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องล้วนแต่เป็นเรื่องราวที่นักเรียนร่วมกันคิดและสร้างขึ้นมาจากการศึกษาค้นคว้า รวมทั้งจินตนาการทั้งสิ้น
4. เป็นโครงสร้างที่ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน ผู้สอนและผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ทำให้การรู้ค่อยๆพัฒนาไปอย่างมั่นคง นักเรียนจะรู้สึกว่าคุณเองไม่ถูกทอดทิ้งและเมื่อมีโอกาสเท่าเทียมกันในการแสดงความสามารถที่แต่ละคนถนัดและสนใจใฝ่รู้เพราะโครงเรื่องที่เขียนขึ้นนั้นทุกคนจะได้รับบทบาทและการกล่าวถึงอย่างสม่ำเสมอ ผู้สอนก็สามารถจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับนักเรียนได้โดยใช้พื้นฐานของเรื่องและลำดับขั้นตอนต่างๆ ที่ผู้เรียนเขียนหรือสร้างขึ้น

5. เชื่อมการฝึกทักษะพื้นฐานเข้ากับการดำรงชีวิตจริง ใช้ได้ดีกับการเรียนภาษาและสิ่งแวดล้อม การทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นี้จะช่วยสร้างโอกาสในการฝึกทักษะพื้นฐาน โดยผู้เรียนจะสามารถฝึกทักษะนั้นๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายเป็นลักษณะการเรียนการสอนเรื่องราวสิ่งที่ใกล้ตัวมากที่สุด เช่น ตัวเรา บ้านของเรา ครอบครัวของเรา จากนั้นจึงขยายเป็นวงกว้างออกไปสู่สภาพแวดล้อมในชุมชนของนักเรียนและออกไปสู่ประเทศอื่นๆ เมื่ออยู่ในชั้นเรียนที่สูงขึ้นในลักษณะการบูรณาการเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวมและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ผู้เรียนจึงจะได้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เป็วิถีชีวิตจริงส่งผลให้นักเรียนได้เห็นประโยชน์ของการเรียนหรือทักษะนั้นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง

6. เปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้สิ่งที่ยากกว่าเหนือกว่าที่มีไว้ในหลักสูตรเมื่อนักเรียนได้สร้างจินตนาการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและผู้ที่อยู่อาศัยมากขึ้นแล้วสิ่งที่จะเกิดตามมาก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัว ค่านิยมในสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ตลอดจนประเพณีวัฒนธรรมต่างๆ เป็นต้น เรื่องราวเหล่านั้นคือการเรียนรู้ผ่านการสอนบทบาทสมมตินั้นเอง นักเรียนก็จะยอมรับบุคลิกลักษณะของตัวละครที่สร้างขึ้นเป็นบุคลิกลักษณะของเขาเอง

7. ส่งเสริมให้เกิดการระดมสมองขึ้นระหว่างผู้สอนกับนักเรียน ในขณะที่ผู้สอนมีแผนการสอนสตอรี่ไลน์แบบบูรณาการที่เป็นเพียงกระดาษเปื้อนหมึกอยู่ในมือนั้น เรื่องราวต่างๆ ในกระดาษจะมีชีวิตจริงขึ้นมาได้โดยการทำกิจกรรมและจินตนาการของนักเรียนในห้องเรียนผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานการทำงานร่วมกัน นักเรียนจะฟังพาผู้สอนในด้านการเป็นผู้นำ ส่วนผู้สอนสร้างการมีส่วนร่วมของนักเรียนให้เกิดการยอมรับบุคลิกลักษณะของตัวละครที่สร้างขึ้นจนกลายเป็นบุคลิกลักษณะของเขาเอง

8. ส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ผู้สอนหลายคนมักจะมีความรู้สึกรู้สึกอึดอัดหรือมีปมด้อยในเรื่องประสบการณ์และความรู้เรื่องการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เช่นอุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ เครื่องพิมพ์ดีดอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ซึ่งอุปกรณ์เหล่านี้จะเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เป็นจริงตามสภาพเนื้อหาอุปกรณ์เหล่านี้ผู้สอนและนักเรียนจะเป็นผู้ใช้และฝึกฝนจนสามารถใช้ได้เป็นอย่างดี

9. ช่วยให้ครูผู้สอนสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความรู้และความสามารถของนักเรียนเป็นรายบุคคลลารที่นักเรียนมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าของหนังสือภาพหรือหนังสือเล่มเล็กที่สร้างขึ้นมารวมทั้งร่วมกิจกรรมส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาทำให้นักเรียนที่มีจุดอ่อนด้านภาษาจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาอย่างมาก เนื่องจากการสอนแบบนี้เป็นการสอนแบบปลายเปิด จึงให้โอกาสแก่นักเรียนที่มีความสามารถสูงได้คิดและพัฒนาอย่างมาก

10. เน้นการเรียนรู้ร่วมกันการสอนแบบสตอรี่ไลน์เปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมทำกิจกรรมหลายรูปแบบ ซึ่งคณะทำงานแบ่งกลุ่มออกเป็นงานเดี่ยว จับคู่ กลุ่มย่อย หรือเรียนร่วมกันทั้งชั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของงาน โดยกิจกรรมจะเป็นตัวกำหนดว่าควรแบ่งกลุ่มนักเรียนอย่างไร การเรียนรู้ร่วมกันจึงเป็นการพัฒนาคุณลักษณะทางสังคม ทั้งในชีวิตจริงของคนในสังคมต่างก็ต้องช่วยกันทำงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

11. ก่อให้เกิดทักษะปฏิบัติที่ซ้ำ ๆ กันแต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตัวแปรสำคัญในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องของทฤษฎี RETENTION คือ การฝึกปฏิบัติ แต่การวางแผนการสอนให้มีการฝึกปฏิบัติที่มีจำนวนเหมาะสมนั้นค่อนข้างทำได้ยาก แต่การสอนแบบสตอรีไลน์นอกจากจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจอยู่เสมอแล้วบ่อยครั้งยังเปิดโอกาสให้มีการฝึกการปฏิบัติ

12. เน้นให้เห็นความสำคัญของการกระตุ้นให้นักเรียนสามารถพัฒนารูปแบบความคิดรวบยอดด้วยตนเองก่อนการสอนแบบสตอรีไลน์จะเปิดโอกาสให้นักเรียนพัฒนาสติปัญญาและจินตนาการของนักเรียนก่อน เช่น กิจกรรมที่ให้นักเรียนสร้างกระเปาะเครื่องมือแพทย์พร้อมเครื่องเวชภัณฑ์บรรจุในกระเปาะซึ่งสิ่งที่สร้างขึ้นนั้นจะเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นจากความคิดของเขาคิดว่ามันน่าจะเป็นหลังจากนี้เมื่อเขามีโอกาสได้เห็นกระเปาะเครื่องมือแพทย์จริงๆ แล้วเขาก็จะสามารถเปรียบเทียบกับกระเปาะเครื่องมือแพทย์ที่เขาทำขึ้นมา การเปรียบเทียบดังกล่าวก่อให้เกิดการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงพัฒนางาน ซึ่งเป็นลักษณะของการวิจัยเชิงคุณภาพนั่นเอง ทำให้ถึงหลังลิ้มสิ่งใส่คำถามพร้อมอยู่แล้วเขารู้ว่าเขากำลังค้นหาอะไร และหลายครั้งที่อาจจะรู้สึกแปลกใจว่า ทำไมถึงหลังลิ้มใส่บางสิ่งบางอย่างได้ บางครั้งพวกเขาอาจจะคิดว่าเวชภัณฑ์ที่บรรจุอยู่ในกระเปาะเครื่องมือแพทย์เขามีคุณค่ามากกว่าที่มีในกระเปาะเครื่องมือแพทย์จริงๆ การที่ผู้สอนให้นักเรียนสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้นจากสิ่งที่ได้เห็นได้สัมผัสได้รับรู้เป็นการให้คำตอบกับนักเรียนง่ายเกินไปขาดความหลากหลายของคำตอบที่เป็นไปได้และเป็นการไม่สนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะในการแก้ปัญหาในโอกาสที่ควรจะเป็น

13. เน้นการบูรณาการ การเรียนรู้สตอรีไลน์เป็นวิธีการเรียนรู้แบบบูรณาการหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนโดยสามารถหลอมเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เช่น สังคมวิทยา ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ภาษาอังกฤษ ฯลฯ เข้ามาจัดการเรียนการสอนภายใต้หัวข้อเรื่องเดียวกัน ซึ่งจะสอดคล้องกับวิถีประจำวันที่จะต้องใช้กระบวนการคิด ทักษะต่างๆ ที่หลากหลายมาช่วยในการแก้ไขปัญหา จึงเป็นการฝึกทักษะแก้ปัญหาของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

14. เน้นการตั้งคำถามหลักของผู้สอน การตั้งคำถามของผู้สอนเป็นหัวใจของการเรียนการสอนแบบสตอรีไลน์ เพราะคำถามหลักจะเป็นหลักจะเป็นสื่อนำไปสู่การปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนอย่างหลากหลายและจะเป็นตัวเชื่อมโยงการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องเป็นลำดับภายใต้หัวข้อเดียวกัน

จากลักษณะการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าบรรยากาศในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์นั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์และเรื่องราวที่สร้างขึ้นและเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างผู้สอนกับนักเรียน มีความรัก อาหาร นักเรียนจะค้นคว้าหาความรู้และสร้างผลงานด้วยตนเองหรือเป็นกลุ่ม นักเรียนได้อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เน้นเรื่องการแก้ปัญหาและการตัดสินใจซึ่งจะช่วยพัฒนาด้านสติปัญญา ทักษะและความคิด เป็นโครงสร้างที่ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน ผู้สอนและนักเรียนจะเป็นผู้ที่ทำให้การเรียนรู้ค่อยๆ พัฒนาไปอย่างมั่นคง ส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ก่อให้เกิดการฝึกทักษะปฏิบัติที่ซ้ำ ๆ กันแต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเน้นให้เห็นความสำคัญของการกระตุ้นให้นักเรียนพัฒนารูปแบบความคิดด้วยตนเองก่อน เน้นการรู้แบบบูรณาการทั้งเนื้อหาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนและมีการตั้งคำถามของผู้สอนซึ่งเป็นหัวใจ

ใจสำคัญของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ เนื่องจากตั้งคำถามหลักจะเป็นสื่อนำไปสู่การปฏิบัติกิจกรรมต่อไป

1.1.4 หลักการสร้างการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์และแนวทางการนำใช้

อรรถัย มูลคำ (2544 : 32) ได้กล่าวถึงการสร้างการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไว้ว่า ควรยึดแนวทางดังต่อไปนี้

1. การเล่านิทานหรือเล่าเรื่อง การเล่านิทาน หรือการเล่าเรื่อง จะมีองค์ประกอบต่างๆ ผสมผสานอยู่ด้วยกันสามส่วนคือ ตัวละคร (คน สัตว์ หรือทั้งคนทั้งสัตว์) ดังนั้นการจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่กำหนดนั้นจึงควรมีความเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์ เช่น ครอบครัว สังคม เป็นต้น โดยปกติทั่วไปการเล่าเรื่องหรือการเล่านิทานจะใช้ในการสอนเรื่องราวในอดีตในรูปของตำนาน ความเชื่อ เรื่องเล่า เพื่อเป็นการสอนอุปมาอุปไมยเกี่ยวกับศีลธรรมและความสนุกสนาน นักเรียนชอบที่จะฟังนิทาน พวกเขาจะมีความสุขในการฟังนิทาน เทพนิยาย แม้ว่าเรื่องที่ฟังนั้นจะเคยฟังมาแล้วครั้งหนึ่งก็ตาม

2. การวางโครงเรื่องให้ชวนติดตาม เรื่องเล่าหรือนิทานเหล่านั้นจะต้องเรียงลำดับเป็นตอนๆ ตั้งแต่การเริ่มต้นและการดำเนินเรื่องไปถึงตอนจบเนื่องจากเนื้อหาต่างๆ รวมถึงกิจกรรมที่จะต้องมีผู้ฟังและมีจุดมุ่งหมาย ผู้เล่าจะต้องมีความตั้งใจจะเล่าและเรื่องที่จะเล่าทุกตอนต้องสอดคล้องกับเรื่องราวก่อนๆ มีเพียงครูผู้สอนเท่านั้นที่จะรู้ว่าการดำเนินเรื่องต่อไปนั้นจะเป็นอย่างไรและในทุกๆ วันเรื่องเหล่านั้นจะสามารถสร้างความประหลาดใจและความตื่นเต้นให้กับนักเรียนที่จะต้องคอยติดตามคาดคะเนว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป

3. ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง โดยนำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาวางกรอบเส้นทางการเดินเรื่อง แต่นักเรียนจะเป็นผู้ดำเนินการสร้างรายละเอียดต่างๆ โดยเป็นผู้ลงมือทำกิจกรรมค้นหาข้อมูลรายละเอียดต่างๆด้วยตนเอง เพื่อตอบคำถามหลักของครูผู้สอน

4. ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่างๆ เนื่องจากการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้น เรื่องเล่าสามารถดำเนินไปในรูปแบบของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ดังนั้นถึงแม้ว่าผู้สอนจะรู้ลำดับการดำเนินเรื่องอยู่ก็ตาม แต่ผู้สร้างรายละเอียดของเนื้อเรื่องคือผู้เรียน เช่น ผู้สอนเป็นผู้เขียนประวัติและจัดสร้างลักษณะทางกายภาพของสมาชิกครอบครัวของแต่ละคน นักเรียนว่าสมาชิกแต่ละคนมีความสนใจอะไร มีบุคลิกภาพอย่างไร ฯลฯ เป็นผู้กำหนดแบบบ้านและนักเรียนเป็นผู้ที่กำหนดดังนั้นไม่เพียงแต่ผู้เรียนเท่านั้นที่จะพบกับความประหลาดใจในแต่ละครั้งเพราะทุกครั้งผู้สอนจะมีโอกาสพบกับสิ่งใหม่ๆ ที่สร้างความประหลาดใจด้วยเช่นกัน

5. นักเรียนสรุปความรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนจะต้องมีคำถามหลักในการกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรม โดยนักเรียนใช้ความคิดและประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมแล้วเพิ่มเติมประสบการณ์ใหม่ด้วยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ การแสวงหาข้อมูล การค้นพบความรู้ใหม่ การเสนอข้อค้นพบ พิสูจน์สิ่งที่ตนเป็นแนวความคิดของตนเองรวมทั้งการสร้างข้อสรุปความรู้ใหม่ๆ ด้วยตนเอง

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพะเยา ยินดีสุข (2542 : 11) ได้สรุปการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไว้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaning Learning) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจำได้อย่างถาวร (Retention) ซึ่งการเรียนแบบนี้ต้องเริ่มต้นด้วยการทบทวนความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

2. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างกระฉับกระเฉง (Active participation) ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม เป็นการพัฒนาทั้งตัวผู้เรียน

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำกิจกรรมตามประสบการณ์ชีวิตของตนเองและเป็นประสบการณ์จริงในชีวิตของผู้เรียน

4. ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่มีการเบื่อหน่าย

5. ให้ผู้เรียนได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด เป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง วิถีชีวิต ผสมผสานกันไป อันเป็นสภาพจริงของชีวิต

6. ให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดระดับสูง เช่น คิดไตร่ตรอง คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดแก้ปัญหา คิดริเริ่ม คิดสร้างสรรค์ คิดสร้างสิ่งใหม่ คิดวิจักษ์ เป็นต้น

7. ให้ผู้เรียนได้ใช้การทำงานกลุ่มจนเป็นทักษะ โดยอาจจะเป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 คน 4 คน หรือ 6 คน รวมทั้งการทำงานกลุ่มในห้องเรียน ซึ่งขึ้นกับลักษณะกิจกรรมอันเป็นการพัฒนานักให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์

8. ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวสู่สิ่งไกลตัว เช่น เรียนตัวเรา บ้านของเรา ครอบครัวของเรา ชุมชนของเรา ประเทศของเรา และประเทศเพื่อนบ้าน เป็นไปตามระดับสติปัญญาของผู้เรียน

9. ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นสุข สนุกสนาน เห็นคุณค่าของงานที่ทำและงานที่นำไปเสนอต่อเพื่อน ต่อชุมชน ทำให้เกิดความตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

จากการศึกษาหลักการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ สรุปได้ว่าจะต้องจัดการเรียนรู้ในลักษณะการเล่นหรือเล่าเรื่องซึ่งมีการวางโครงสร้างให้ชวนติดตาม ผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้าง ส่วนผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่าง ๆ และเป็นผู้สรุปองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจึงมีส่วนร่วมในการเรียน ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่มีการเบื่อหน่าย และได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด มีการสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยการทำงานกลุ่มเรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวสู่สิ่งไกลตัวได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกสนาน เห็นคุณค่าของงานที่ทำ

1.1.5 แนวทางและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

สนอง อินละคร (2544 : 320) เสนอขั้นตอนการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ว่าสังเคราะห์และวิเคราะห์กิจกรรม เนื้อหา และจุดประสงค์ในคำอธิบายรายวิชา วิเคราะห์บูรณาการรายวิชา ซึ่งอาจทำได้โดยการบูรณาการแบบสหวิทยาการ คือการกำหนดหัวเนื้อหาขึ้นมา แล้วนำความรู้จากวิชาต่างๆ มาเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับหัวเรื่องนั้นกำหนดเส้นทางการเดินเรื่องในแต่ละตอน การกำหนดเส้นทางการเดินเรื่องซึ่งอาจจะมีตอนเดียว หรือหลายๆ ตอนก็ได้ แต่ละตอนจะประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญๆ

4 องค์ด้วยกัน คือ ฉาก ตัวละคร วิธีชีวิต และเหตุการณ์ และแต่ละองค์จะมีประเด็นหลักและคำถามนำจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน

อรรถัย มูลคำ สุวิทย์ มูลคำและคณะ (2542 : 29) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. แนวการจัดการเรียนรู้

1.1 เน้นการเรียนรู้ตรงจากประสบการณ์จริงและสัมพันธ์เชื่อมโยงกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1.2 ให้นักเรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง ค้นคว้า แสวงหาความรู้อย่างอิสระ

1.3 ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับตนเอง

1.4 ให้นักเรียนมีโอกาสเลือกวิธีการเรียนรู้ได้หลากหลายและเหมาะสมกับตนเอง

1.5 ให้นักเรียนได้ปฏิบัติให้ทำได้ ทำเป็น มีทักษะกระบวนการคิด การจัดการ และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

1.6 ใช้สื่อที่หลากหลายรวมทั้งนำภูมิปัญญาไทยมาประยุกต์ใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้

1.7 จัดกิจกรรมและเนื้อหาสาระที่ผสมผสานสาระความรู้ต่างๆอย่างสมดุลในลักษณะของการบูรณาการเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวมและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ส่งเสริมการเรียนรู้เพื่อเป็นการส่งเสริมแนวทางการจัดการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนให้เรียนอย่างเต็มศักยภาพควรมีการดำเนินการดังนี้

1.8 จัดกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้การวิจัยเพื่อนำไปพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน

1.9 สถานศึกษา ผู้บริหารและครูสอนต้องสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียน จัดสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นต่อการเรียนรู้รวมทั้งแสวงหาแหล่งเรียนรู้อื่นๆ ในชุมชน ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.10 ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรเอกชน และหน่วยงานอื่น เพื่อร่วมมือกันส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ ความถนัดและความสนใจ มีนิสัยรักการอ่านมีโอกาสดูแสวงหาความรู้อย่างอิสระตลอดเวลา ทุกสถานที่ ใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตและนำไปสู่การเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ชนาธิป พลกุล (254 : 162) ได้เสนอวิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์มาใช้ไว้ว่าผู้สอนและนักเรียนช่วยกันสร้างฉากให้ปรากฏแก่สายตาด้วยการใช้เทคนิคการศิลปะหรือการประดิษฐ์ฉากนี้จะช่วยกระตุ้นให้เกิดการฝึกทักษะตามที่ผู้สอนวางแผนไว้จากการออกแบบคำคัญให้เรียงตามลำดับขั้นตอนของการทำกิจกรรม แม้ว่าผู้สอนจะสามารถกำหนดเส้นทางเดินของเรื่อง แต่รายละเอียดของเนื้อหา นักเรียนเท่านั้นที่จะเป็นผู้กำหนด

ขั้นที่ 1 ผู้สอนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสร้างกรอบคร่าวโดยแสดงวิธีสร้างตัวละคร (สมาชิกกรอบคร่าว)

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนกำหนดบทบาทของสมาชิกในครอบครัวตามแผนของผู้สอน นักเรียนจะต้องสร้างประวัติของตนโดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับงานอดิเรก ความสนใจ บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ในครอบครัวและปัญหา

ขั้นที่ 3 ผู้สอนตั้งคำถามสำคัญ ตัวอย่างเช่น “ครอบครัวท่านมีใครบ้าง ขอให้ตัวแทนสมาชิกในครอบครัว 1 คน ทำหน้าที่แนะนำคนในครอบครัว “ ขณะฟังคำอธิบาย ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจโดยตั้งประเด็นในเรื่องมาฝึกทักษะ

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนสร้างบ้านของตนและครอบครัว โดยใช้คำถามสำคัญข้อต่อไป ตัวอย่างเช่น “ช่วยกันสร้างบ้านให้ครูดูซิว่าบ้านจะมีลักษณะอย่างไร “ ผู้สอนช่วยจัด สัดส่วนพื้นที่และอธิบายเทคนิคการสร้างบ้าน เมื่อสร้างบ้านเสร็จนักเรียนอาจรายงานด้วยการแสดงบทบาทสมมติหรือเขียนรายงานหรือวาดแปลน

อรรถัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ (2544 : 41) ได้กล่าวถึงแนวทางนำการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไปใช้ไว้ดังนี้

1. ควรจะเริ่มศึกษาเรื่องวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การเข้ารับการอบรม การเข้าร่วมการสัมมนา การศึกษาจากตำรา ศึกษาจาก Internet การปรึกษาหารือกับผู้มีความรู้ ผู้มีประสบการณ์หรือผู้เชี่ยวชาญ
2. ศึกษาตัวอย่างแผนการสอนแบบบูรณาการที่มีลักษณะหัวเรื่อง (Them) ที่ใช้สอนโดยเทคนิคสตอรี่ไลน์ โดยศึกษาจากหลายแผนการสอนแล้วพิจารณาคัดเลือกแผนการสอนที่มีความเหมาะสมกับระดับชั้นที่รับผิดชอบที่สั้นๆ ง่ายๆ เพื่อใช้ทดลองสอน
3. หลังจากทดลองสอน 1 แผนการสอนแล้ว ถ้าผู้สอนและนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับความคล่องตัว มีความถนัดมากขึ้น ผู้สอนอาจจะพิจารณาคัดเลือกแผนการสอนอื่นๆ ที่มีความยาว มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นแต่สามารถปรับเข้ากับระดับชั้น รวมทั้งสอดคล้องกับเนื้อหาในหลักสูตรของชั้นเรียน นำมาทดลองใช้สอนอีก 2 - 3 แผน ซึ่งจะทำให้ผู้สอนและนักเรียนเกิดความชำนาญมากขึ้น เหตุผลที่นักเรียนแนะนำให้ผู้สอนเลือกศึกษาและทดลองใช้แผนการสอนที่มีอยู่แล้วเพราะการสร้างหรือเขียนแผนการสอนแบบบูรณาการในลักษณะเป็นหัวเรื่องนี้ค่อนข้างจะยากกว่าการเขียนแผนการสอนในลักษณะอื่นแต่สิ่งนี้ก็ไม่เกินความสามารถของผู้สอนอย่างแน่นอนเพียงแค่ผู้ที่เขียนแผนการสอนในลักษณะนี้ได้มันจะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจหลักการ วิธีการ องค์ประกอบ เงื่อนไขต่างๆ ของการสอนแบบสตอรี่ไลน์รวมทั้งมีความเข้าใจหลักสูตรของกลุ่มประสบการณ์/รายวิชาของชั้นที่รับผิดชอบการสอนอยู่อย่างลึกซึ้ง
4. ทดลองเขียนแผนการสอน โดยผู้สอนและนักเรียนอาจกำหนดหัวเรื่องที่นำเสนอสนใจแล้วผูกโยงจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาต่างๆ ในหลักสูตรรวมทั้งคิดสร้างคำถามหลักเพื่อนำไปสู่กิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบของการจัดการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์โดยอาจจะเขียนแผนการสอนที่ผูกโยงเป็นเรื่องสั้นๆ ก่อน
5. วางแผนกำหนดระยะเวลาสอนในแต่ละหัวข้อหรือประเด็นเป็นช่วงให้เหมาะสมกับช่วงความสนใจของนักเรียน ซึ่งอาจจะไม่จำเป็นต้องสอนทุกวัน หรือตลอดเวลา เช่น กำหนดช่วงการ

สอนแบบสตอรี่ไลน์ทุกบ่ายวันศุกร์ (2–3 ชั่วโมง) สอนติดต่อกันไปในสัปดาห์สุดท้ายก่อนปิดเทอมหรือสอนวันเว้นวัน เป็นต้น

6. นำแผนการสอนที่เขียนไปทดลองใช้สอนตามกำหนด รวมทั้งมีการบันทึกหลังสอน เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับการสอน

7. ปรับแผนการสอน โดยอาจมีการปรับกิจกรรม ปรับเวลา ปรับเปลี่ยน เพิ่ม/ลด เนื้อหาต่างๆให้เกิดความเหมาะสม และสามารถนำไปใช้สอนรวมทั้งจัดให้มีการเผยแพร่ต่อไป

8. ผู้สอนจะต้องเตรียมสื่อ เตรียมแหล่งเรียนรู้ เตรียมวิทยากร เตรียมสถานที่เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดยเน้นสื่อที่หาง่าย ประหยัด สื่อธรรมชาติ รวมทั้งแหล่งเรียนรู้ในโรงเรียนแต่ละท้องถิ่น

9. นำผลงานหรือหลักฐานที่เป็นร่องรอยที่เกิดจากการเรียนรู้ของนักเรียนมาเป็นข้อมูลหรือหลักฐานสำหรับประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยการประเมินตามสภาพจริง

นอกจากนี้ยังได้เสนอขั้นตอนของการนำการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มาใช้ในการบูรณาการหลักสูตรหรือการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

1. การสังเคราะห์และวิเคราะห์เนื้อหาของรายวิชา กลุ่มวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ด้วยความร่วมมือกันในหมู่ผู้ที่เกี่ยวข้อง อาทิ ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และผู้สอน สอดคล้อง อยู่ในรายวิชา กลุ่มวิชา หรือกลุ่มประสบการณ์ต่างๆ ได้อย่างไร แล้วกำหนดองค์รวมแห่งองค์ความรู้ที่พึงประสงค์ไว้ให้ชัดเจนในรูปของหลักสูตร หรือในรูปของหัวเรื่อง

2. การเขียนหลักสูตรหรือแผนการสอน เมื่อคณะผู้กำหนดหลักสูตรสังเคราะห์องค์รวมแห่งการเรียนรู้ที่ประสงค์จะให้ปรากฏอยู่ในหลักสูตรเรียบร้อยแล้วก็จะเขียนหลักสูตรขึ้นโดยใช้เส้นทางการเดินเรื่องของสตอรี่ไลน์เป็นกรอบในการเขียน เช่นเดียวกันถ้าประสงค์จะบูรณาการ การเรียนการสอนก็จะใช้เส้นทางการเดินเรื่องเป็นกรอบในการเขียนด้วย โดยมีหัวเรื่องเป็นเครื่องกำหนดเนื้อหาความแตกต่างของบูรณาการหลักสูตรและการบูรณาการการเรียนการสอนอยู่ที่คำถามนำที่ใช้ในแต่ละองค์ กล่าวว่าการบูรณาการหลักสูตรจะเน้นคำถามนำที่มีความเกี่ยวพันกันของรายวิชา กลุ่มวิชา หรือกลุ่มประสบการณ์ แต่การบูรณาการการเรียนการสอนเน้นคำถามที่เน้นเนื้อหา ขั้นตอนการเขียนหลักสูตรหรือการเขียนแผนการสอนนี้เกิดขึ้นก่อนนำหลักสูตรหรือแผนการสอนไปใช้และเป็นขั้นตอนที่กำหนดไว้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าผู้สอนและผู้เรียนมีบทบาทอย่างไรในการเรียนการสอนรวมทั้งสื่อและกิจกรรมต่างๆ จะถูกนำเข้าสู่แผนการสอนในลักษณะใด

3. การกำหนดเส้นทางการเดินเรื่องให้สอดคล้องกับหลักสูตรหรือหัวเรื่องเส้นทางการเดินเรื่องที่ใช้เป็นกรอบสำหรับการดำเนินการโดยวิธีสตอรี่ไลน์ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 4 องค์ด้วยกัน คือ จาก ตัวละคร วิถีชีวิต และเหตุการณ์ ซึ่งในแต่ละองค์จะประกอบด้วยประเด็นหลักบางประเด็นที่ยกขึ้นมาพิจารณาเป็นพิเศษโดยการตั้งคำถามนำแล้วให้นักเรียนค้นคว้าหาคำตอบคำถามเหล่านี้จะโยงไปยังคำตอบที่สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาต่างๆ ที่ประสงค์จะบูรณาการเข้าด้วยกัน นอกจากนี้เส้นทางการเดินเรื่องยังอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลเชิงตรรกะและการบรรยายไปตามลำดับเนื้อหาของแต่ละองค์อีกด้วย

4. การประเมินผล เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ใช้สำหรับวิธีการสตอรี่ไลน์ การประเมินผลที่นิยมใช้ควบคู่กับนวัตกรรมนี้คือการประเมินผลตามสภาพจริง

สรุปได้ว่าผู้สอนต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์โดยการเข้าอบรมศึกษาจากหนังสือเอกสารตำราหรือปรึกษาผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเพื่อให้ทราบถึงลักษณะของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ จากนั้นจึงเขียนเป็นแผนการสอนโดยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและให้นักเรียนได้ค้นพบองค์ความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ผู้เรียนได้ลงมือ ปฏิบัติเองทำให้เกิดเป็น ทำเป็น มีทักษะกระบวนการคิด การจัดการและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข จากนั้นผู้สอนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสร้างกรอบคร่าวๆ นักเรียนกำหนดบทบาทของสมาชิก และสร้างประวัติของตน จากนั้นผู้สอนตั้งคำถามสำคัญ ผู้สอนจะต้องเตรียมสื่อ เตรียมแหล่งเรียนรู้ เตรียมวิทยากร เตรียมสถานที่เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่นักเรียนและนำผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้ของนักเรียนมาเป็นข้อมูลสำหรับประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยการประเมินผลตามสภาพจริง

1.1.6 จุดเด่นของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

เบลล์ (Bell.1996 : 16) ได้เสนอจุดเด่นของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

1. เป็นวิธีการที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางโดยตอนต้นบทเรียนผู้สอนใช้ความรู้ความคิดและประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาเป็นตัวกำหนดจุดเริ่มต้นของหัวเรื่อง
2. เป็นวิธีการที่มีการที่มีชีวิตชีวานักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างบทเรียนอย่างกระตือรือร้นบทเรียนที่เกิดขึ้นให้โอกาสผู้เรียนใช้ประสาทสัมผัสต่างๆ ในการสำรวจสิ่งแวดล้อมรอบตัวและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่เขาค้นพบ
3. เป็นวิธีการที่สร้างแรงจูงใจได้มาก นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเส้นทางของเรื่องด้วยการสร้างฉาก (สถานที่) และบุคคลที่อาศัยอยู่ในนั้น
4. เป็นวิธีการที่ช่วยจัดโครงสร้างให้ทั้งนักเรียนและผู้สอนโดยใช้ความเชื่อมั่นต่อผล การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น นักเรียนจะรู้สึกผูกพันกับเรื่องที่เขาสร้าง ส่วนผู้สอนจะอาศัยโครงเรื่องที่นักเรียนคิดขึ้นมานำมาจัดโครงสร้างกิจกรรม
5. เป็นวิธีการที่ส่งเสริมความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียนและผู้สอน ผู้สอนวางแผนสร้างเรื่อง นักเรียนนำแผนมาจินตนาการ ลงมือปฏิบัติทำให้เกิดชีวิตโดยมีผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือและทำงานร่วมกับนักเรียนเป็นการพึ่งพากันเพื่อช่วยกันทำให้เรื่องดำเนินไปข้างหน้า
6. เป็นวิธีการที่นำเทคโนโลยีทันสมัยมาใช้ แม้ผู้สอนบางคนไม่ถนัดที่จะใช้เทคโนโลยี แต่เมื่อเรื่องที่นักเรียนสร้างดำเนินไปและเกิดความจำเป็นที่ต้องใช้เทคโนโลยี ทั้งนักเรียนและผู้สอนก็ต้องช่วยกันศึกษาหาความรู้
7. เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้สอนแก้ปัญหาต่างๆของผู้เรียนแต่ละคน เช่น นักเรียนที่มีปัญหาพัฒนาการทางภาษา ขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมพัฒนาภาษา ผู้สอนมีโอกาสดูแลแก้ไข นักเรียนได้มากและในการใช้วิธีการแก้ปัญหาแบบปลายเปิดก็เป็นโอกาสให้นักเรียนที่เก่งใช้ความคิดระดับสูงและพัฒนาความคิดได้เต็มศักยภาพ

8. เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในแต่ละผลการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นผู้กำหนดกลุ่มทำงาน มีทั้งการทำงานเป็นคู่ กลุ่ม 3 คน กลุ่ม 5 คน เป็นต้น

9. เป็นวิธีการที่มีรูปแบบให้ฝึกทักษะซ้ำๆ ในสถานการณ์ต่างๆ ผู้สอนมีหน้าที่วางแผนการฝึกที่มีความหมาย คัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนสนใจและในขณะเดียวกันก็มีการฝึกทักษะที่จำเป็นบ่อย ๆ

10. เป็นวิธีการที่เหมาะสมกับหลักสูตรแบบเรียน เช่น วิชาภาษาและสังคมศึกษาระดับประถมศึกษาที่เริ่มเรียนจากเรื่องใกล้ตัวและขยายออกไปไกลตัว

11. เป็นวิธีการที่ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมต่อนักเรียนให้พัฒนารูปแบบมโนทัศน์ของตนเอง เมื่อผู้สอนสั่งให้ผู้เรียนออกแบบสถานที่ สิ่งของหรือบุคคล นักเรียนต้องกำหนดรูปแบบมโนทัศน์ของสิ่งนั้น ซึ่งเป็นงานที่ท้าทาย หลังจากนั้นจึงศึกษารายละเอียด การหารายละเอียดหลังการคิดทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ นักเรียนได้ตรวจสอบของจริงกับที่คิดไว้มีอะไรเหมือนกันหรือต่างกัน

12. เป็นวิธีการที่เป็นนวัตกรรมสำหรับการบูรณาการหลักสูตร ทำให้หลักสูตรบูรณาการอย่างมีความหมาย ผู้สอนสามารถปรับโครงสร้างการวางแผนให้ยืดหยุ่นได้ตามต้องการ ผู้สอนหรือนักเรียนช่วยกันสร้างเรื่องที่น่าสนใจและสนุกสนาน ทำให้บทเรียนปรากฏเป็นภาพที่มีชีวิตชีวากว่าตำราเรียน นักเรียนเฝ้าดูการเดินทางจากผลงานที่ปรากฏบนฝาผนังห้องเรียน การมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าของทำให้นักเรียนรับผิดชอบการเรียนรู้ของตน ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของการจัดการเรียนการสอน

พิมพันธ์ เตชะคุปต์และเพียว ยินดีสุข (2542 : 4) ได้กล่าวถึงลักษณะเด่นของสตอรี่ไลน์ไว้ ดังนี้

1. มีการกำหนดเส้นทางการเดินทาง และจัดเรียงเป็นตอนๆ ด้วยการใช้คำถามหลักเป็นตัวกำหนดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้
2. เน้นการใช้กิจกรรม ให้สอดคล้องกับคำถามหลักและเน้นการผูกเรื่อง
3. เน้นให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉงเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย สามารถพัฒนานักเรียนทั้งด้านสติปัญญาด้านอารมณ์ เจตคติ และด้านทักษะปฏิบัติ เป็นวิธีการสอนที่ให้อำนาจกับนักเรียน คือให้โอกาสสร้างความรู้ หรือปรับโครงสร้างความรู้สักด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระและแสดงซึ่งกระบวนการได้มาซึ่งความรู้นั้นๆ รับผิดชอบต่อความรู้ที่ได้สร้างขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต
4. เป็นการเรียนตามสภาพจริง ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางให้ใช้ความคิดระดับสูง
5. มีเหตุการณ์เกิดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้แก้ไขปัญหาและการเรียนรู้แต่ละเรื่องหรือแต่ละเหตุการณ์ที่กำหนดต้องมีการระบอบประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การกำหนดฉาก โดยระบุสถานที่และเวลา ตัวละครอาจเป็นคนหรือสัตว์ วิธีการดำเนินชีวิตที่ใช้ศึกษา ปัญหาที่รอการแก้ไข
6. เป็นการสอนอย่างมีบูรณาการ ไม่แยกส่วน ไม่ตัดเป็นตอน ๆ แต่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นกิจกรรมทางวิชาการกับกิจกรรมต่างๆ เช่น ภาษา วัฒนธรรม ศิลปะ ดนตรี การกีฬา

การเคลื่อนไหว คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งทักษะชีวิตทางสังคม เป็นส่วนย่อยของส่วนใหญเดียวกัน ประสาน ส่งเสริมกันและกัน มีความสำคัญเสมอกัน วิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์จึงเป็นวิธีสอนที่สามารถพัฒนาพหุปัญญา ในด้านภาษา การคิดอย่างมีเหตุผล การเคลื่อนไหวทางกาย ดนตรี ศิลปะ การรู้เรา การรู้เขา หรือความมีมนุษยสัมพันธ์ตลอดจนความสามารถในการป้องกันและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

จากจุดเด่นของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าจุดเด่นของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีลักษณะที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีชีวิตชีวาเนื่องจากเป็นการเล่าเรื่องโดยตัวผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเรื่องราวและมีการที่นำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้รวมทั้งเปิดโอกาสให้มีการเรียนรู้แบบร่วมมือเนื่องจากในแต่ละตอนนักเรียนจะได้ทำงานเป็นกลุ่มและได้ฝึกทักษะต่างๆ ในสภาพการณ์ต่างๆและเป็นวิธีการบูรณาการหลักสูตร ผู้สอนกับนักเรียนช่วยกันสร้างเรื่องที่น่าสนใจและสนุกสนาน ทำให้บทเรียนปรากฏเป็นภาพมีชีวิตชีวาว่า ด้วยการใช้คำถามหลักเป็นตัวกำหนดกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ โดยเน้นให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้แก้ไขปัญหาและเรียนรู้วิธีการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์จึงเป็นวิธีที่พัฒนาพหุปัญญาในด้านภาษา การคิดอย่างมีเหตุผล การเคลื่อนไหวทางกาย ดนตรี ศิลปะ การรู้เรา การรู้เขา หรือความมีมนุษยสัมพันธ์ตลอดจนความสามารถในการป้องกันและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

1.1.7 ประโยชน์จากการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

อรทัย มูลคำ (2542 : 36) ได้เสนอประโยชน์จากการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไว้ว่า การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เป็นวิธีการที่สร้างประโยชน์ให้เกิดขึ้นทั้งผู้เรียนและผู้สอน

1. ประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ได้แก่

1.1 นักเรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ เพราะการทำงานกับหัวข้อหรือประเด็นที่นักเรียนได้รับมอบหมายตามความสนใจเป็นการฝึกฝนทักษะด้านต่างๆ ได้หลากหลายโดยนักเรียนไม่รู้เบื่อในขณะเดียวกันก็มีการตรวจสอบความสามารถในการนำไปใช้โดยการสาธิตหรือการแสดงผลงานของนักเรียนได้

1.2 เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เพราะความรู้ที่อยู่ในสมองของนักเรียนเองเป็นสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งหลายเรื่องที่นักเรียนสร้างสรรค์งานออกจากความนึกคิดและประสบการณ์ของตนเองเป็นเรื่องที่ล้ำค่ามหัสจรรย์ในห้องเรียนนั้น

1.3 ทำให้เกิดรูปแบบของการแก้ปัญหาที่ยากหรือซับซ้อน นอกเหนือจากที่มีในหลักสูตร เพราะนักเรียนจะมีโอกาสได้สร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมต่างๆ จากจินตนาการของตนเองเพิ่มมากขึ้นหลายครั้งที่ผู้เรียนสามารถกำหนดคุณลักษณะต่าง ๆ ให้แก่ตัวละครของเขาเองได้ และเมื่อเกิดคำถามที่เกี่ยวข้อต่างๆ เช่น การกดขี่ข่มเหง ความเห็นแก่ตัว ความสัมพันธ์ระหว่างการดำรงชีวิตที่ต้องการพึ่งพาอาศัยกัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยทำให้นักเรียนต้องคิดปรับปรุงบุคลิกภาพลักษณะของตัวละครที่เขาสร้างขึ้นให้ได้สิ่งที่ลงตัวที่สุด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองคือการเรียนรู้

1.4 เป็นรูปแบบของการเรียนรู้ที่สามารถทบทวนไปมา ได้จากมวลประสบการณ์เดิมของนักเรียน การทบทวนฝึกหัดบ่อยๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทนถาวรมากขึ้น ดังนั้นการที่ ผู้สอน

สามารถสร้างกิจกรรมที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้มากที่สุดรวมไปถึงการสร้างเค้าโครงเรื่องที่ดีซึ่งทำให้นักเรียนสนใจในการฝึกทักษะแปลกใหม่ย่อมเป็นการท้าทายความสามารถของผู้สอนเช่นกัน

1.5 เป็นวิธีการที่ง่ายต่อการนำสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวของนักเรียนมาเป็นประเด็นในการศึกษา ตัวอย่างเช่น ในกรณีของนักเรียนตัวเล็กๆ ที่เริ่มศึกษาเป็นครั้งแรก ประเด็นที่จะศึกษาก็น่าจะเริ่มตั้งแต่ตัวของฉัน ครอบครัวของฉัน เป็นต้นไป ครึ่งเติบโตขึ้นประเด็นของการศึกษาก็จะเริ่มขยายวงตามออกไปด้วย เช่น ชุมชนของฉัน ประเทศของฉัน หรือแม้กระทั่งการออกไปผจญภัยในดินแดนต่างๆ หรือย้อนไปสู่ออดีต ไปสู่ประวัติศาสตร์ต่างๆ เป็นต้น

1.6 เป็นวิธีการที่มีชีวิตชีวาเนื้อหาที่ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสร้างขึ้นเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้สามัญสำนึก ใช้ทักษะในการสำรวจสิ่งแวดล้อมและใช้ทักษะในการอธิบายความคิดได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นนักเรียนจะกระตือรือร้นเป็นอย่างมากที่จะสร้างผลงานของเขาอย่างเต็มความสามารถ

1.7 วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้สอนสามารถเชื่อมต่อดระดับความยากง่ายของความรู้ให้แก่ นักเรียนแต่ละคนในห้องได้อย่างเหมาะสม นักเรียนจะเพลิดเพลินกับการสร้างสรรค์งานของเขาและมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมทักษะต่างๆ ของเขาเอง เช่น พัฒนาการทางภาษา เป็นต้น นอกจากนี้ยังจะได้รับประโยชน์จากการเปิดกว้างของคำถามในแต่ละกรอบ ซึ่งจะ使他สร้างสรรค์งานเต็มความสามารถของเขาเอง

2. ประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับผู้สอน ได้แก่

2.1 วิธีการนี้จะเปลี่ยนทัศนคติของผู้สอนที่เห็นว่าเทคโนโลยีเป็นเรื่องที่จำเป็นและเปล่าประโยชน์สำหรับการจัดการเรียนการสอน เพราะแท้ที่จริงแล้วเทคโนโลยีเปรียบเสมือนชุมทรัพย์ที่สำคัญที่ช่วยให้นักเรียนและผู้สอนได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสร้างเรื่องราวและจัดการกับปัญหาต่างๆ ได้ ผู้สอนจะเกิดความประทับใจในความสามารถของการเรียนรู้และการเลียนแบบของนักเรียนที่มีเทคโนโลยีต่าง ๆ ด้วย

2.2 วิธีการนี้เป็นการสร้างแรงจูงใจในระดับสูงและสม่ำเสมอ นักเรียนจะเกิดความรู้สึกร่าเริงและมีเสรีภาพในการที่จะเรียนรู้ผ่านโครงเรื่องที่เขาคือผู้มีส่วนร่วมในการสร้างขึ้น ผู้สอนจะสนุกสนานไปกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในบรรยากาศที่เป็นมิตรและอบอุ่น

2.3 เป็นวิธีการนี้ที่ผู้สอนไม่ต้องเหนื่อยเหมือนกับการสอนปกติที่จะต้องบรรยายทั้งวัน เพียงแต่ผู้สอนจะต้องการสอนมากขึ้น ด้วยการใช้ความคิดในการออกแบบกิจกรรมการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์สำหรับให้นักเรียนจัดทำสื่อเพื่อใช้เป็นเครื่องมือนำไปสู่การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และให้ความเอาใจใส่นักเรียนเป็นรายบุคคลมากขึ้น

3. ประโยชน์ที่เกิดขึ้นร่วมกันทั้งนักเรียนและผู้สอน ได้แก่

3.1 เป็นวิธีการเรียนแบบร่วมมือกันระหว่างนักเรียนกับผู้สอนซึ่งการที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุดนั้นผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจำนวนผู้เรียนกับงานในแต่ละชิ้นเสมอ โดยคำนึงว่างานชิ้นใดมีลักษณะที่จะให้นักเรียนร่วมมือกันทำเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ หรือทั้งห้องช่วยกันทำ แต่ทุกคนต้องมีโอกาสทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่

3.2 เป็นวิธีการที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ในช่วงท้ายได้ดีระหว่างนักเรียนกับผู้สอนเพราะเป็นการเสริมสร้างความมั่นใจให้เพิ่มมากขึ้นของทั้งสองฝ่ายจากประสบการณ์ในการทำงานร่วมกันนักเรียนจะเกิดความรู้สึกในการได้รับการยอมรับ ส่วนผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมในโครงเรื่องโดยอาศัยพื้นฐานจากเรื่องที่นักเรียนคิดขึ้น

3.3 เป็นวิธีการที่ส่งเสริมการให้เกียรติและเคารพซึ่งกันและกันระหว่างผู้สอนกับนักเรียนในฐานะเพื่อนร่วมงานที่มีใช้เจ้านายกับลูกน้องหน้าที่ของผู้สอนคือผู้แนะนำวางแผนกว้างๆ ให้ผู้เรียนนำไปพัฒนาต่อตนเอง บรรยายภาพแห่งความเป็นกันเองจะทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกในทางสร้างสรรค์ นักเรียนที่ขี้อายเก็บตัวจะสามารถแสดงออกได้ดีจนเพื่อนประหลาดในความสามารถที่ซ่อนอยู่และตัวเขาเองก็จะเกิดความภาคภูมิใจที่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนและผู้สอนโรงเรียนจะกลายเป็นสถานที่ที่ทุกคนเฝ้ารอคอยที่จะมาพบปะกันเพื่อช่วยกันสร้างและชื่นชมผลงานซึ่งกันและกัน

จากการศึกษาประโยชน์ของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สรุปได้ว่าเกิดประโยชน์ขึ้นทั้งนักเรียน ผู้สอน ได้แก่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะต่างๆ เช่นการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เป็นต้น ที่เรียนรู้ในชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่คงคนถาวรเนื่องจากได้รับการทบทวนฝึกหัดบ่อยๆ นักเรียนจะมีทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนเป็นไปในทางบวก เพราะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เป็นวิธีการที่มีชีวิตชีวา ผู้เรียนจะเกิดความเพลิดเพลินกับการสร้างสรรค์ผลงานของเขาและมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมทักษะต่างๆ ของเขาเอง ส่วนประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับผู้สอน ได้แก่ผู้สอนตระหนักถึงคุณค่าของเทคโนโลยีมากขึ้น ผู้สอนจะสนุกสนานไปกับการเรียนรู้ในบรรยากาศที่เป็นมิตร ผู้สอนไม่ต้องใช้พลังงานมากเหมือนกับการสอนบรรยายซึ่งจะส่งผลให้การเรียนรู้นั้นเต็มไปด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นและเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้

1.1.8 ข้อควรคำนึงในกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

อรรถพล อนันตวรสกุล (2542 : 8) ได้เสนอข้อควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไว้ว่า

1. หลักสูตรที่ใช้ยังไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนด้วยวิธีการเรียนรู้สตอรี่ไลน์อย่างเต็มรูปแบบและถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติแห่งชาติจะระบุให้ท้องถิ่นสามารถกำหนดหลักสูตรของตนได้ แต่ยังมีข้อจำกัดหลายอย่างที่ไม่เอื้ออำนวยให้ทำเช่นนั้น อาทิ การขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริงของท้องถิ่น

2. ข้อจำกัดเวลา เนื่องจากกิจกรรมสตอรี่ไลน์ควรดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง แต่ในสภาพจริงการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนยังอยู่ในกรอบของเวลาตามที่กำหนดให้คาบเรียนละ 50 นาที

3. ข้อจำกัดในด้านข้อมูล วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ในการจัดกิจกรรม

อรรถัย มูลคำ (2542 : 49) ได้เสนอข้อควรคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ไว้ว่า

1. ผู้สอนควรพิจารณาสร้างหัวเรื่องขึ้นเองจากโครงสร้างของหลักสูตรและควรกำหนดวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นหลักไว้ก่อน เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมวิทยา เป็นต้น ส่วนวิชาทางด้านภาษาศาสตร์เป็นเพียงการนำความรู้มาใช้ฝึกฝนหรือผสมผสานกับสถานการณ์เท่านั้นหัวเรื่องที่สร้าง

ขึ้นต้องใหญ่พอที่จะสัมพันธ์กับเรื่องอื่นได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้งควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นในสิ่งเขาสนใจและต้องการจะเรียนรู้ด้วย

2. แผนการสอนในแต่ละหัวเรื่องควรใช้เวลาไม่เกิน 1 ภาคเรียน การเปลี่ยนหัวเรื่องใหม่จะทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายและสนุกกับการค้นหาเรื่องใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ ผู้สอนควรสอนให้จบในแต่ละหัวเรื่องเสียก่อนแล้วจึงค่อยเริ่มต้นหัวเรื่องใหม่ ไม่ควรสอนพร้อมๆ กันหลายหัวเรื่อง เพราะนักเรียนจะเกิดความสับสน

3. ความร่วมมือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด โดยเฉพาะชั้นเรียนที่มีครูผู้สอนหลายคน ทุกคนต้องวางแผนสอนร่วมกัน เพื่อลดความซ้ำซ้อนและสับสนให้นักเรียน

4. การสร้างกิจกรรมทุกกิจกรรมต้องเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย นักเรียนสนใจเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงใกล้ตัวเด็ก โดยอาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นข่าวดังของการสื่อสารมวลชน เช่น ข่าวเกี่ยวกับภัยธรรมชาติ สภาวะเศรษฐกิจ สภาพสังคม สภาวะการเมืองท้องถิ่น โรคระบาด มลภาวะต่างๆ เป็นต้น

5. ผู้สอนควรโยงทุกกิจกรรมที่เกิดขึ้นกับการเดินเรื่องให้ต่อเนื่องกัน ดังนั้นการตั้งต้น ณ สถานที่ตั้งของฉากตามหัวเรื่องจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเริ่มกิจการใหม่เพื่อให้เกิดความผูกพันกับเนื้อเรื่องที่ค้างไว้แต่เดิมให้สานต่อกันได้ตลอดไป

6. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงและพัฒนางานตลอดเวลา รวมทั้งให้โอกาสผู้ปกครองหรือผู้สนใจในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการสอนวิธีประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ที่ผู้เรียนต้องการสร้างขึ้น เช่น ประดิษฐ์ชิงช้าสวรรค์จำลองจากมอเตอร์พัดลมเก่าๆ ในหัวข้อเรื่อง สวนสนุก เป็นต้น

7. ควรให้ผู้เรียนสรุปความคิดรวบยอดทุกครั้งในแต่ละกิจกรรมแต่ควรให้โอกาสได้ชื่นชมผลงานร่วมกันระหว่างผู้สอนกับนักเรียน เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกันกับนักเรียนและผู้สอน ความคุ้มค่าในการใช้อาคารสถานที่ ความสอดคล้องของสถานที่กับกิจกรรมตามหัวเรื่อง ความปลอดภัย และความคงทนของวัสดุอุปกรณ์ที่นักเรียนจัดทำขึ้นในระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้นในโรงเรียนขนาดเล็กมีสัดส่วนนักเรียนต่อห้องไม่มากนัก สถานที่อาจจะใช้ด้านหลังของห้องที่เหลือโดยจัดเป็นสัดส่วนแยกไว้ต่างหาก หรือใช้ห้องที่มีพื้นที่ว่าง อาคารอเนกประสงค์ อาคารเก่าที่อยู่ในสภาพดี บ้านพักครูที่ว่าง หรือในบริเวณโรงเรียนที่ร่มรื่น เป็นต้น ส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนนักเรียนต่อห้องมาก พื้นที่คับแคบอาจใช้ผาผนังห้องหลังหรือด้านข้างของห้องเรียนหรือห้องเรียนพิเศษ หรืออาคารอเนกประสงค์ เป็นต้น

9. ในการสร้างฉากแต่ละครั้ง นักเรียนทุกคนควรเป็นผู้ลงมือสร้างด้วยตนเอง รวมทั้งสภาพภูมิทัศน์ ของแต่ละฉากตามสภาพที่เป็นจริง การสร้างฉาก โดยการทำหนดเวลาและสถานที่ตามหัวเรื่องนั้น อาจกระทำได้หลายวิธีตามสภาพความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่คับแคบหรือไม่มีห้องว่าง เช่น

9.1 ภาพ 2 มิติ เป็นการนำผลงานจากการจัดกิจกรรมตัดปะบนพื้นกระดาษที่ต่อกันขนาดใหญ่ ซึ่งติดไว้ที่ผนังห้อง กระดานดำ กระดาษไวท์บอร์ด เหมาะสำหรับห้องเรียนที่คับแคบ หรือไม่มีห้องว่าง

9.2 ภาพ 3 มิติ เป็นการนำผลงานจากการจัดกิจกรรมจำลองลงบนกระเบื้องลายบนกระดานแข็งขนาดใหญ่ บนพื้นห้อง หรือบนพื้นดิน ขนาดของแต่ละผลงานแต่ละชิ้นกำหนดตามสภาพของพื้นที่เป็นสำคัญ บางแห่งอาจจะใช้ห้องเรียนทั้งห้องเรียนแปลงสภาพเป็นยานอวกาศ เป็นสถานีวิทยุ สถานีโทรทัศน์ บริษัท ธนาคาร ฯลฯ บางแห่งอาจจะใช้พื้นที่ว่างโรงเรียนที่มีลำน้ำสายเล็กผ่านจำลองเป็นบ้านตั้งอยู่ระหว่างต้นไม้ขนาดใหญ่ พร้อมกับปลูกดอกไม้ประดับลงไปในห้องบ้านและชุมชนจำลองของเขา

9.3 ภาพตัดขวางหรือภาพ X-RAY เป็นการนำผลงานจากการจัดกิจกรรมที่เป็นภาพวาดแล้วมองได้เป็น 3 มิติ หรือภาพตัดขวาง ปะติดบนกระดานที่นำมาต่อกันขนาดใหญ่ซึ่งติดไว้ที่ผนังห้องหรือกระดานดำ เหมาะสำหรับห้องเรียนที่คับแคบ หรือไม่มีห้องเรียนว่าง

9.4 การสร้างตัวละครหรือหุ่นในลักษณะต่าง ๆ ประกอบการดำเนินการในองค์ที่ 2 ต้องกำหนดขนาดของโครงสร้างให้เหมาะสมกับพื้นที่ของฉาก และทุกคนควรมีภาพของตัวละครหรือหุ่นเหล่านั้น โดยอาจเป็นการสร้างโดยงานกลุ่มหรืองานเดี่ยว เพื่อให้ทุกคนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของในแต่ละฉากนั้นๆ

9.5 ควรใช้วัสดุที่มีในท้องถิ่น ราคาถูก เศษวัสดุที่เหลือใช้แล้วนำกลับมาใช้ใหม่ โดยทำความสะอาดให้เรียบร้อย เช่น กระดาษหน้าเดียว กระดาษสี กระดาษห่อของขวัญ กล่องกระดาษ กล่องนม ถูขนม หรือถุงอาหารที่สะอาดประเภทบะหมี่สำเร็จรูป ขนมกรอบ ลูกอม เศษผ้าจากร้านตัดเสื้อ เศษไหมพรม ขวดน้ำพลาสติก หลอดกาแฟ แกนกระดาษทิชชู กระดาษแฟกซ์ กระดาษกาว เป็นต้น ผู้สอนสามารถสร้างเสริมนิสัยการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมให้แก่นักเรียนได้ด้วยการสนับสนุนให้ผู้เรียนเก็บเศษวัสดุดังกล่าวมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนและใช้วิถีชีวิตประจำวันโดยช่วยกันเก็บสะสมในกล่องกระดาษหลังห้องเรียนทุกห้องเรียนเพื่อสะดวกในการใช้งานได้ทันที

9.6 สื่อ ประเภทเอกสาร หนังสือวารสาร วิทยุทัศน์ ซีดีรอม ฯลฯ ควรจัดเตรียมหาไว้ในหัวเรื่องที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างผลงานของเขา โดยเฉพาะหนังสือประเภทสารานุกรมต่างๆ ในห้องสมุดจะมีภาพและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องอยู่มาก ผู้สอนอาจจะยืมออกจากห้องสมุดและจัดวางไว้มุมของห้อง ส่วนวิทยุทัศน์หรือซีดีรอมในกรณีที่เกี่ยวข้องอาจตั้งเครื่องไว้ให้กลุ่มที่รับผิดชอบงานนั้นค้นคว้าหรือพิมพ์รูปที่ต้องการประกอบการเรียนรู้อาจได้สะดวกรวดเร็วขึ้น

9.7 แหล่งความรู้ เป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญสำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือแหล่งความรู้แต่ละประเภทก็จะมีอยู่ทั้งภายในโรงเรียนและภายนอกโรงเรียน ดังนั้นแหล่งความรู้จึงมีความจำเป็นสำหรับขั้นตอนสำคัญในการสรุปความคือการพานักเรียนออกไปยังสถานที่ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นตามหัวเรื่องจากจินตนาการและความรู้จากหนังสือหรือสื่ออื่นๆ เช่น บริษัท ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ไร่นาสวนผสม โรงงานอุตสาหกรรม สนามบิน สนามบิน โบราณสถาน ฯลฯ แต่ถ้าไม่สะดวกหรืออยู่ห่างไกล ควรใช้วิธีเชิญผู้รู้หรือผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเหล่านั้นมาให้ความรู้ เช่น เจ้าของบริษัท เจ้าของฟาร์ม ป่าไม้ ชาวไร่ นักบิน เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมผัสกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง วิธีชีวิตจริงและได้มีโอกาส

ซักถามข้อข้องใจในสิ่งที่เขาเหล่านั้นอยากรู้ว่าใช่หรือไม่ในสิ่งที่เขาคิดและสร้างขึ้นเพื่อนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์ที่สุด

จากการศึกษาข้อควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์สรุปได้ว่า ควรคำนึงถึงในเรื่องของความรู้ความเข้าใจการจัดกิจกรรมอย่างแท้จริงของผู้สอน ด้านหลักสูตรซึ่งมีลักษณะที่ไม่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์อย่างเต็มรูปแบบ เรื่องของเวลาที่ต้องใช้อย่างต่อเนื่องขณะที่ปัจจุบันยังกำหนดเวลาเป็นคาบ อีกทั้งด้านข้อมูล วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ในการจัดกิจกรรมที่ยังจัดจำกัดอยู่มาก ซึ่งควรคำนึงถึงนี้จะต้องนำไปพัฒนาต่อไป

1.1.9 บทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

อรทัย มูลคำ (2542 : 52) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมากในการนำนวัตกรรมมาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพก็คือ นักเรียน ผู้สอน และผู้บริหาร ซึ่งอาจจำแนกบทบาทของบุคคลทั้งสามฝ่ายได้ดังนี้

1. บทบาทผู้สอน

1.1. ศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจและปรับเนื้อหา กระบวนการและทฤษฎีการสอนต่างๆ ให้เข้ากับสภาพที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

1.2 วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น วิทยากร กลุ่มวิชาอื่นๆ ที่สอนในชั้นเดียวกัน ครูวิชาการ ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารโรงเรียน เป็นต้น เพื่อให้ข้อเสนอแนะและเกิดการประสานความร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน

1.3 กำหนดกิจกรรมและการวางแผนไว้ล่วงหน้าและจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์สื่อต่างๆ เช่น เอกสาร หนังสือ วีดิทัศน์ ซีดีรอม เป็นต้น ตลอดจนแหล่งความรู้ทั้งที่เป็นบุคคลและสถานที่

1.4 จัดกิจกรรมที่จะให้นักเรียนปฏิบัติอย่างหลากหลายเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและปัจจัยพื้นฐานของโรงเรียน เช่น สภาพห้องเรียน บริเวณโรงเรียน สภาพท้องถิ่น สิ่งแวดล้อมในชุมชน เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยเริ่มจากสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ตัวสามารถสัมผัสได้และนักเรียนสนใจให้มากที่สุด

1.5 ลดบทบาทจากผู้สอนเป็นผู้กำกับหรือผู้จัดการเพื่อสนับสนุนสื่อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข กระตุ้นให้นักเรียนคิดและแสวงหาความรู้โดยใช้คำถามนำ

1.6 วัดและประเมินผลผู้เรียนอย่างเป็นระบบตามสภาพจริง โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมความรู้จากหลายๆ วิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจผลงาน แฟ้มสะสมผลงาน เป็นต้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลของผู้เรียนรายบุคคลและเป็นข้อมูลเพื่อการปรับปรุงแก้ไขการวางแผนการสอนใจครั้งต่อไป

2. บทบาทนักเรียน

2.1 ฝึกวางแผนการทำงานต่าง ๆ ร่วมกับผู้อื่น

2.2 ค้นคว้าหาความรู้ที่ตนและกลุ่มสนใจ เพื่อนำเสนอต่อเพื่อนร่วมชั้น

2.3 ทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนการเรียนรู้จากกลุ่ม โดยกำหนดเป้าหมายการทำงานร่วมกันกำหนดและลำดับขั้นตอนการทำงาน แบ่งงานตามความสามารถของสมาชิกในกลุ่ม ลงมือปฏิบัติงานตามหน้าที่อย่างรับผิดชอบ มีส่วนร่วมในการประเมินผลงานของตนเอง รับฟังการชี้แนะและวิจารณ์จากผู้อื่นเพื่อการปรับปรุงงาน ซินชมในผลงานร่วมกัน ปรับปรุง แก้ไข พัฒนาผลงานของตนเองจนเป็นที่พอใจและสามารถสรุปความรู้ที่ค้นพบได้ด้วยตนเอง

3. บทบาทของผู้บริหาร

3.1 ศึกษาและทำความเข้าใจหลักการของการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเฉพาะการเรียนรู้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

3.2 ให้ความสำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอน

3.3 สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ภายในโรงเรียนให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ มีการประชุมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน การเชิญวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางตามที่คณะผู้สอนต้องการ สนใจและร้องขอมาให้ความรู้ตามควรแก่โอกาส

3.4 ส่งเสริม สนับสนุน จัดหา วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้ใช้ให้มีปริมาณเพียงพอ

3.5 นิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล ความก้าวหน้าของนักเรียนและการปฏิบัติงานของผู้สอน ทั้งรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ตลอดจนรายงานผลไปยังผู้ที่เกี่ยวข้อง

3.6 สร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองนักเรียนและชุมชนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบนี้ ตลอดจนจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ผลงานที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง

จากบทบาทของนักเรียนและผู้สอนในการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์สรุปได้ว่า บทบาทของผู้สอนจะเปลี่ยนแปลงไปจากผู้ที่เคยเป็นผู้บรรยายความรู้ให้กับนักเรียนแต่เพียงอย่างเดียวจะเปลี่ยนเป็นผู้ที่คอยวางแผน จัดกิจกรรม จัดเตรียมสื่อการเรียนรู้ เตรียมแหล่งการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและการประเมินผลจากผลงานและพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อปรับปรุงต่อไป ส่วนนักเรียนก็ต้องเปลี่ยนบทบาทของตนเช่นกัน คือจะต้องมีการวางแผนการทำงาน ค้นคว้าหาความรู้ กล้าที่จะตอบคำถาม สร้างความรู้ด้วยตนเอง และมีส่วนร่วมในการประเมินผลตนเอง โดยรับฟังคำติชมเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขต่อไป

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

บัสโซว์ (Butzow : 1991) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบประสิทธิผลของการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับวิธีการสอนโดยใช้ตำราหลักโดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองมีจำนวน 114 คน กลุ่มควบคุมมีจำนวน 84 คน ทั้งสองกลุ่มทำการศึกษาหัวเรื่องการเคลื่อนที่และเครื่องจักรกลแบบง่าย ๆ นักเรียนทั้งหมดได้รับการสอนประโยชน์ของแผนภูมิความคิดรวบยอดและวาดแผนภูมิความคิดรวบยอดเกี่ยวกับหัวเรื่องเครื่องจักรกล แล้วนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มได้รับการสอนทั้ง 2 วิธี โดยช่วงสรุปความเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการทดสอบจากข้อทดสอบรายหน่วยและการเขียนแผนภูมิความคิดรวบยอดและคะแนนหน่วยเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยคะแนนหน่วย

เรียนนักเรียนหญิงสูงกว่าชายอย่างมีนัยสำคัญ แต่คะแนนแผนภูมิความคิดรวบยอดไม่แตกต่างกัน โดยข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้คือวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์น่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาความรู้ความเข้าใจของนักเรียนได้

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ธาริณี วิทยานีวรรณ (2542 : 70) ได้ศึกษาเรื่องผลของการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยวิธีสตอรีไลน์ แผนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์เรื่องอาหารที่ใช้สอนด้วยวิธีสตอรีไลน์และแผนการสอนปกติ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสตอรีไลน์มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือสูงกว่าร้อยละ 70 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสตอรีไลน์มีความพึงพอใจต่อการเรียนในระดับมาก โดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและระดับปานกลางมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมากและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีความพึงพอใจต่อการเรียนในระดับปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธีสตอรีไลน์สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชนาธิป พอกุล (2542 : 40) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนชิปปาและวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาการประยุกต์รูปแบบการเรียนการสอนชิปปาและวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนแผนการสอนโดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางและทัศนคติต่อวิชาหลักการสอน ผลปรากฏว่านักศึกษาส่วนใหญ่สามารถเขียนแผนการสอนโดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางได้ถูกต้องและเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาหลักการสอนอีกด้วย

จิรภัทร์ บัวสุวรรณ (2543 : 88) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้ชุดการสอนสตอรีไลน์ (STORYLINE) กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบโครงการ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนและนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบโครงการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนสตอรีไลน์และนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบโครงการมีเจตคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรินทร์ วังคะฮาด (2543 : 68) ได้ศึกษาเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดย STORYLINE METHOD เพื่อการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนึ่งในจังหวัดร้อยเอ็ด ผลปรากฏการสอนโดย STORYLINE METHOD เปิดโอกาส

ให้นักเรียนได้คิดค้นคว้า แสดงออก รู้จักการวางแผนการทำงาน มีโอกาสทำงานเป็นคณะ ได้เผชิญกับสถานการณ์ปัญหาาร่วมกัน ตลอดจนมีความรู้เร้าแรงสนุกสนานกับการเรียน นอกจากนี้การสอนโดย STORYLINE METHOD ช่วยให้นักเรียนซึมซับความรู้ที่ละน้อย เป็นการฝึกให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และสอดแทรกความรู้เจตคติเรื่องการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม

เกรียงไกร ยิ่งสง่า (2543 : 46) ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้สตอรี่ไลน์และการประเมินโดยใช้แฟ้มผลงานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ เจตคติ และทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในวิชา ส 053 ประชากรและสิ่งแวดล้อม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์และการประเมินโดยใช้แฟ้มผลงานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ในการเรียนรู้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ ทักษะ ทักษะการแก้ปัญหา และความพึงพอใจ และพฤติกรรมของนักเรียนในระดับชั้นที่หลากหลาย

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

2.1.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง

คอมเมียร์ และ คอมเมียร์ (Comier and comier.1979 : 476) กล่าวว่า การควบคุมเลือกที่จะกระทำพฤติกรรมสองอย่างซึ่งให้ผลกรรมที่ขัดแย้งกันผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ได้รับทันทีแต่มีความน่าพอใจน้อย ส่วนอีกผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่รอคอยแต่มีความน่าพอใจมากกว่า

แคซติน (Kaztin.1984 : 96) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเองไว้ว่า การควบคุมตนเองหมายถึงพฤติกรรมที่บุคคลกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการโดยสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พิจารณาตัดสินใจด้วยตนเอง

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง กระบวนการที่บุคคลกระทำเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการด้วยตนเอง โดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีรวมกัน ซึ่งต้องเลือกกระทำพฤติกรรมที่ให้ผลกรรมขัดแย้งกัน คือ มีความน่าพอใจมากกว่าโดยที่ผลกรรมที่มีความพอใจมากกว่าจะต้องใช้ความอดทนสูงและระยะเวลานานแต่ผลกรรมที่มีความพอใจน้อยจะต้องใช้ความอดทนต่ำและระยะเวลานั้นสั้นกว่า

2.1.2 หลักการควบคุมตนเอง

หลักการควบคุมตนเองเป็นวิธีการที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมที่บุคคลเป็นผู้ดำเนินการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง (Thoresen and Mahoney.1974 : 11) ตลอดจนประเมินเป้า

หมายด้วยตนเองเพื่อเป็นการตอบสนองและแก้ไขปัญหอย่างเป็นระบบอันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเองและมีผลระยะยาวต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงอย่างมีความคงทนถาวรซึ่งการกระทำดังกล่าวมีผลทำให้บุคคลมีความอิสระในการกำหนดพฤติกรรมของตนเองมากขึ้น (Comier and comier.1977 : 476) ในการควบคุมตนเองนี้บุคคลจำเป็นต้องตั้งมาตรฐานพฤติกรรมของตนเองไว้ประพฤติปฏิบัติ มีการประเมินพฤติกรรมปฏิบัติของตนตามมาตรฐานที่ตั้งไว้และมีความรู้สึกซึ่งเป็นปฏิกิริยาของตนเองตามผลของการประเมิน (Bandura.1986 : 336) ในทางปฏิบัติการควบคุมตนเองนั้นบุคคลพยายามปรับตัวเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม (Kanfer and Phillips.1974 : 410) บุคคลที่มีความควบคุมตนเองสูงจะเป็นผู้ที่มีลักษณะด้านอื่นๆ ของบุคลิกภาพสูงด้วย เช่น การมุ่งหวังผลสัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบต่อสังคม การปรับตัวการต่อต้านความเบี่ยงเบนทางสติปัญญาและการรับรู้สภาวะทางสังคม (Mischel.1974:153 ; Wall and Smith.1970 : 118)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การควบคุมตนเองเป็นกระบวนการปรับพฤติกรรมซึ่งบุคคลจะเป็นผู้ดำเนินการปรับการควบคุมตนเองนั้น บุคคลอื่นสามารถเข้าไปให้การช่วยเหลือได้โดยทำหน้าที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ในกรณีที่ผู้ปรับพฤติกรรมเกิดปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการของกระบวนการควบคุมตนเองด้วยตนเองทั้งหมด สำหรับการควบคุมตนเองนั้นบุคคลอื่นสามารถเข้าไปให้ความช่วยเหลือได้โดยทำหน้าที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในกรณีที่ผู้ปรับพฤติกรรมด้วยตนเองเกิดปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการของกระบวนการควบคุมตนเอง

2.1.3 เทคนิคการควบคุมตนเอง

เทคนิคการควบคุมตนเองนั้น ส่วนใหญ่นักปรับพฤติกรรมการควบคุมตนเองนั้นบุคคลอื่นสามารถเข้าไปให้ความช่วยเหลือได้ โดยทำหน้าที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในกรณีที่ผู้ปรับพฤติกรรมด้วยตนเองเกิดปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการของกระบวนการควบคุมตนเองจะใช้วิธีการสังเกตการบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเอง การประเมินตนเอง การให้การเสริมแรงตนเอง การตั้งเกณฑ์มาตรฐานของตนเอง (Comier and Comier.1979 : 478) นอกจากนี้ยังมีเทคนิคอื่นๆ ประกอบอีก เช่น การสอนตนเอง (Wilson and O'Leary.1988:218) การลงโทษตนเองและการทำสัญญากับตนเอง (Comier and Comier.1979 : 478) ในการควบคุมตนเองนั้นมักจะใช้วิธีการเหล่านี้ควบคู่กันไปและการนำวิธีการเหล่านี้มาผสมผสานกันกันจะมีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่งเพียงอย่างเดียว เพอร์รีและริชาร์ด (Perri and Rchard.1977 : 177-183) ได้ศึกษาการควบคุมตนเองของบุคคลในสภาพแวดล้อมทั่วไปพบว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในการควบคุมตนเองจะมีวิธีการใช้เทคนิคผสมผสานกันอย่างมีระบบในการควบคุมตนเองมากกว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวในการควบคุมตนเอง ซึ่งการใช้วิธีการควบคุมตนเองนั้นยังขึ้นอยู่กับบุคคล สภาพการณ์และพฤติกรรมที่จะใช้อีกด้วย

การควบคุมตนเอง นักจิตวิทยาและนักพฤติกรรมศาสตร์ได้ศึกษากระบวนการและวิธีการเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการควบคุมตนเอง ดังนี้

ทอเรเซนและมาโฮนี (Thoresen and Mahoney.1974 : 16-22) ได้สรุป กระบวนการที่บุคคลสามารถใช้ในการควบคุมตนเองไว้ได้ 2 ประการ ได้แก่

1. การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus Control)
2. การควบคุมผลกรรม (Self-presented Consequence)

การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus Control) คือ การที่บุคคลวางแผนเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวแปรในสิ่งแวดล้อมก่อนที่จะทำพฤติกรรมเป้าหมายเป็นการจัดสภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้าของบุคคลเสียใหม่เพื่อที่จะเป็นการกระตุ้นหรือลดพฤติกรรมของบุคคลนั้น เนื่องจากพฤติกรรมบางอย่างสิ่งเร้าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมเพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการควบคุมพฤติกรรมจึงต้องควบคุมสิ่งเร้า

การควบคุมผลกรรม (Self-presented Consequence) คือ การใช้ผลกรรมตนเองหลังจากได้ทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ผลกรรมนี้อาจจะเป็นการเสริมแรงหรือการลงโทษ แต่โดยปกติแล้วมักจะใช้การเสริมแรงเป็นหลัก เนื่องจากการลงโทษมักก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ เช่น โกรธ ไม่พอใจหรือกลัวและเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเบี่ยงเบนได้

นอกจากนี้ กลินน์ (Glynn.1970 : 123-132) ได้ให้แนวคิดเพิ่มเติมว่าในการควบคุมตนเองนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมผลกรรมนั้น เพื่อให้บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ บุคคลจำเป็นต้องทราบพฤติกรรมเป้าหมาย พฤติกรรมที่จะทำในปริมาณที่กำหนดให้ได้รับการเสริมแรง ซึ่งบุคคลสามารถทำได้โดยตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) เป้าหมายนี้จะเป็เกณฑ์ที่เชื่อมโยงไปถึงการเสริมแรงตนเองที่จะกำหนดให้ตนเองทราบว่าบุคคลจะต้องทำพฤติกรรมในปริมาณเท่าไรจึงจะได้รับการเสริมแรงการตั้งเป้าหมายจึงมีลักษณะเป็นการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงด้วยตนเอง (Self-Determined Reinforcement) นอกจากการตั้งเป้าหมายแล้วบุคคลจำเป็นจะต้องทราบเสียก่อนว่าตนเองกำลังกระทำพฤติกรรมเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ดังนั้นจึงต้องมีการเตือนตนเอง (Self Monitoring) ร่วมอยู่ด้วย (Gross and Drabman.1982 : 286) การเตือนตนเองประกอบด้วยการสังเกตพฤติกรรมตนเอง (Self Observation) และการบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self Recording) การสังเกตตนเองจะช่วยให้บุคคลสามารถพิจารณาได้ว่าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นหรือไม่ การบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเองจะช่วยให้บุคคลทราบทิศทางของพฤติกรรมและเป็นข้อมูลสำหรับการประเมินพฤติกรรมตนเอง (Self Evaluation) ว่าพฤติกรรมเกิดขึ้นตรงตามเกณฑ์ที่จะได้รับการเสริมแรงหรือไม่และเมื่อบุคคลสามารถกระทำพฤติกรรมตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้จึงเสริมแรงตนเอง (Self Reinforcement) ทันทีหลังการเกิดพฤติกรรม (Kazdin.1984 : 202) ซึ่งการเสริมแรงตนเองนี้จะมีลักษณะที่ดีกว่าการเสริมแรงภายนอก ทั้งนี้เพราะการเสริมแรงตนเองเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายและดำเนินการพฤติกรรมด้วยตนเอง นอกจากนี้การเสริมแรงตนเองนั้นยังทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปมีโอกาที่จะคงอยู่มากกว่าการเสริมแรงจากภายนอก (Bandura.1969 : 167-485)

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เทคนิคการควบคุมตนเองมีหลายเทคนิค ได้แก่ การสังเกตตนเอง การบันทึกพฤติกรรมตนเอง การประเมินตนเอง การเสริมแรงตนเอง การตั้งเกณฑ์มาตรฐานของตนเอง การสอนตนเอง การลงโทษตนเองและการทำสัญญาตนเอง การใช้เทคนิคผสมผสานกันอย่างมีระบบการควบคุมตนเองจะมีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่ง

เพียงอย่างเดียว การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การสังเกตตนเอง การบันทึกพฤติกรรมตนเอง การประเมินตนเองและการเสริมแรงตนเอง

2.1.4 ขั้นตอนการควบคุมตนเอง

ขั้นที่ 1 การตั้งเป้าหมาย (Goal-setting) คือการกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งด้วยตนเองซึ่งการตั้งเป้าหมายนี้จะช่วยให้ผู้แสดงพฤติกรรมรู้ถึงพฤติกรรมที่ต้องการกระทำอย่างชัดเจน ดังนั้นตัวอย่างเป้าหมายของพฤติกรรมเช่น “ ฉันจะอ่านหนังสือให้ได้ 20 หน้าก่อนเข้านอน ” ในกรณีที่บุคคลยังไม่สามารถตั้งเป้าหมายได้อย่างชัดเจนก็สามารถให้คนอื่นช่วยได้จนกว่าเขาจะสามารถตั้งเป้าหมายได้ด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามในการตั้งเป้าหมายที่ตั้งควรจะเป็นเป้าหมายที่เป็นจริงและสามารถกระทำได้เพราะถ้าเป็นเป้าหมายที่บุคคลไม่สามารถกระทำได้อาจจะเกิดความผิดหวังและก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้

ขั้นที่ 2 การสังเกตตนเอง (Self-monitoring) เป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกตหรือจำแนกลักษณะของพฤติกรรมของตนเองพิจารณาว่าตนได้ทำพฤติกรรมเป้าหมายตามเป้าหมายแล้วหรือยังการสังเกตตนเองมักจะทำควบคู่ไปกับการบันทึกพฤติกรรม โธเรเซน และ มาโฮนี (Thorasen and Mahoney, 1974 : 41) กล่าวว่า การสังเกตตนเองนั้นเป็นขั้นสำคัญขั้นแรกในกระบวนการฝึกการควบคุมตนเองเพราะบุคคลต้องทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตนเสียก่อนจึงคิดเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและมีการตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมตามมา ในกระบวนการควบคุมตนเอง การสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมตนเองที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงตลอดจนสิ่งเร้าและผลกรรมที่เกิดขึ้น เช่น การที่คนเรารู้ว่าตนเองน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้นมากก็ต้องพยายามลดน้ำหนักของตนเองโดยการรับประทานอาหารให้น้อยลงหรือออกกำลังกายให้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ขั้นตอนในการสังเกตตนเอง มีดังนี้

1. จำแนกพฤติกรรมเป้าหมายว่าพฤติกรรมอะไรที่ต้องการจะสังเกต
2. กำหนดเวลาที่จะสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
3. กำหนดวิธีการบันทึกผลและเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกผล
4. ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
5. ทำแผนภาพหรือกราฟแสดงผลการบันทึก
6. วิเคราะห์ข้อมูลที่บันทึกเพื่อที่จะได้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรม

ขั้นที่ 3 การประเมินตนเอง (Self-evaluation) หมายถึง การที่บุคคลตัดสินพฤติกรรมของตนเอง โดยการประเมินคุณค่าของพฤติกรรมจากข้อมูลที่ได้จากการบันทึกด้วยตนเองซึ่งทำให้เราได้พิจารณาถึงพฤติกรรมที่กำลังทำอยู่อย่างถี่ถ้วน (Wilson and O'Leary, 1980 : 224) การประเมินตนเองมีความสำคัญในกระบวนการควบคุมตนเอง เนื่องจากการประเมินตนเองอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเช่น เด็กที่ครูให้ประเมินพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตน ถ้าเด็กไม่สนใจที่จะปรับปรุงหรือไม่เห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแล้ว การประเมินตนเองก็อาจจะ

ไม่เกิดประโยชน์ การประเมินตนเองนั้น ถ้าจะให้ได้ประสิทธิภาพเรามากจะใช้การประเมินตนเองควบคู่กับวิธีการอื่นๆ เช่น การตั้งเป้าหมาย การเสริมแรงตนเอง

ขั้นที่ 4 การเสริมแรงตนเอง (Self-reinforcement) คือ การจัดผลกรรมที่เป็นแรงเสริมให้แก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้นโดยที่เจ้าของพฤติกรรมจะเป็นผู้ดำเนินการกำหนดเพื่อให้ได้แรงเสริมนั้นด้วยตนเองหรือให้ผู้อื่นกำหนด จากการศึกษาของนักวิจัยหลายท่านพบว่าการกำหนดรางวัลด้วยตนเองจะทำให้พฤติกรรมมีความคงทนต่อการหยุดยั้งการเสริมแรงได้มากกว่าการกำหนดรางวัลจากคนอื่น (Resembaum and Drabman.1979 : 467-485) การเสริมแรงตนเองนั้นมีทั้งการเสริมแรงจากภายนอก ได้แก่ การเสริมแรงด้วยวัตถุหรือสิ่งที่จับต้องได้ ส่วนการเสริมแรงภายใน ได้แก่ การใช้การบอกตนเอง การใช้จินตนาการที่ทำให้เกิดความสุขใจ

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง มี 4 ขั้นตอนได้แก่ การตั้งเป้าหมายเป็นกระบวนการกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งด้วยตนเอง การสังเกตตนเองเป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกตพฤติกรรมหรือจำแนกลักษณะของพฤติกรรมของตนเอง การประเมินตนเองเป็นกระบวนการตัดสินพฤติกรรมของตนเองและการเสริมแรงตนเองเป็นการจัดผลกรรมที่เป็นแรงเสริมให้แก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเองเพื่อให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้น

2.1.5 กลวิธีในการควบคุมตนเอง

กลวิธีในการควบคุมตนเองที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การฝึกการควบคุมตนเอง (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2536 : 111-113;อ้างอิงจาก Oleary and Dubey.1979) ซึ่งประกอบด้วย

1. การฝึกการควบคุมตนเองโดยการจัดประสบการณ์การควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้แก่บุคคลที่ประสงค์จะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง โดยขั้นแรกควรให้บุคคลนั้นมีประสบการณ์เสียก่อนในการถูกบุคคลอื่นควบคุมพฤติกรรมที่เขาพึงประสงค์จะถูกควบคุมเสียก่อนและหลังจากที่การปรับพฤติกรรมได้ดำเนินต่อไปสู่เป้าหมายพฤติกรรมที่ได้รับการปรับแล้วซึ่งพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ผู้ปรับจะค่อย ๆ ถอดแรงเสริมตลอดทั้งกระบวนการที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมนั้นออกไปแล้วเปิดโอกาสให้บุคคลนี้ได้เริ่มต้นกระบวนการในการปรับพฤติกรรมนั้นๆ ของตนเอง พร้อมทั้งหาวิธีการรักษาพฤติกรรมนั้นให้คงอยู่

2. การฝึกการควบคุมตนเองโดยการฝึกให้บุคคลที่ประสงค์ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองมีการฝึกให้รู้จักการสังเกตพฤติกรรมเป้าหมายจากต้นแบบและฝึกให้รู้จักการเลียนแบบพฤติกรรมที่ต้องการเลียนแบบให้ได้เหมาะสม

3. การฝึกควบคุมโดยการสังเกตตนเองในกรณีบุคคลที่ประสงค์จะปรับพฤติกรรมของตนเองจะต้องกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายตามที่ตนเองคาดหวังและตั้งเป้าหมายไว้ในกาฝึกการควบคุมตนเองนี้โดยจะต้องฝึกให้บุคคลนั้นรู้โดยจะต้องฝึกให้บุคคลนั้นรู้จักการสังเกตการเปลี่ยนแปลงของตนเองและเรียนรู้วิธีทางที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุเป้าหมายตามประสงค์

4. การฝึกการควบคุมตนเองโดยการกำหนดเงื่อนไขให้ตนเองเงื่อนไขของบุคคลที่ประสงค์จะปรับพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุเป้าหมายอาจจะได้แก่ เงื่อนไขของการเสริมแรงแก่ตนเองและเงื่อนไขแห่งการลงโทษตนเอง ส่วนในกรณีที่บุคคลนั้นสามารถกระทำหรือมีพฤติกรรมที่สมความ

คาดหวังและบรรลุปฏติกรรมเป้าหมายที่ตนเองกำหนดไว้นั้น บุคคลนั้นจะให้แรงเสริมแรงตนเองและแรงเสริมที่ตนเองให้แก่ตนเองจะมีค่าและเป็นพลังที่จะกระตุ้นให้บุคคลนั้นกระทำหรือมีพฤติกรรมในวิถีทางที่พึงประสงค์ต่อไป

5. การฝึกการควบคุมตนเองโดยการขจัดพฤติกรรมบางประการที่บุคคลนั้นถูกควบคุมด้วยสิ่งเร้าหรือต้องการตกอยู่ภายใต้การควบคุมของสิ่งเด้าบางประการ ในกรณีเช่นนี้จะต้องอาศัยพลังใจที่เข้มแข็งของบุคคลที่จะต้องหาทางที่จะถอดถอนสิ่งเร้านั้นออกไปเช่น การบังคับตนเอง การไม่ให้สนใจแก่สิ่งเร้านั้นๆ แม้ว่าสิ่งเร้านั้นจะเป็นสิ่งเร้าที่น่าพึงพอใจก็ตามแต่สิ่งเร้านั้นๆ ก็จะทำให้บุคคลไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้บรรลุเป้าประสงค์ได้

6. การฝึกการควบคุมตนเองโดยการขจัดสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ที่เป็นผลให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงและทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถบรรลุปฏติกรรมที่พึงประสงค์ได้ กรณีเช่นนี้แสดงว่าพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งเป็นพฤติกรรมเป้าหมายของบุคคลนั้นจะยาก ไม่เชิญชวนให้กระทำ ดังนั้นบุคคลจึงหลีกเลี่ยงไปทำสิ่งอื่นที่ง่ายกว่า เป็นที่น่าพึงพอใจมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องขจัดสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ให้หมดไปจากสถานการณ์นั้นๆ เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถควบคุมตนเองไม่ให้เกิดความวอกแวกหรือเลียงงานใดงานหนึ่งที่ตนจะต้องรับผิดชอบและเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะต้องเกิดขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า กลวิธีในการควบคุมตนเอง ประกอบด้วย การฝึกตนเองโดยการจัดประสบการณ์การควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้แก่บุคคลที่พึงประสงค์จะควบคุมพฤติกรรมตนเองการฝึกควบคุมตนเอง โดยการฝึกให้บุคคลที่ประสงค์ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ควรฝึกการสังเกตเป้าหมายจากต้นแบบฝึกการเลียนแบบพฤติกรรมที่ต้องการจากตัวแบบฝึกการควบคุมตนเอง โดยการสังเกตตนเองและตั้งเป้าหมายตามที่ตนเองคาดหวัง การฝึกการควบคุมตนเองโดยการทำหนดเงื่อนไขให้ตนเอง การฝึกการควบคุมโดยการขจัดพฤติกรรมบางประการที่บุคคลนั้นถูกควบคุมด้วยสิ่งเร้าและการฝึกการควบคุมตนเองโดยการขจัดสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์

2.1.6 ผลดีของวิธีการควบคุมตนเอง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2546 : 351-353) ได้กล่าวถึงข้อดีของการควบคุมตนเองไว้ดังนี้

1. การควบคุมตนเองทำให้ผู้ดำเนินโปรแกรมการปรับพฤติกรรมสามารถดำเนินโปรแกรม ได้อย่างต่อเนื่อง เพราะผู้รับการบำบัดนั้นดำเนินการปรับพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. การควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการเกิดการแผ่ขยายพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะเป็นการแผ่ขยายข้ามสถานการณ์ข้ามพฤติกรรมหรือข้ามเวลา(การคงอยู่ของพฤติกรรม)
3. การควบคุมตนเองใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมภายนอก ได้แก่ ความคิด หรือความรู้สึกต่างๆ เช่น การย่ำคิด ความวิตกกังวล หรือความรู้สึกซึมเศร้า เป็นต้น พฤติกรรมบางอย่างไม่สามารถที่จะให้บุคคลภายนอกมาเป็นผู้ควบคุมได้ เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมการรับประทานอาหาร (เพื่อลดน้ำหนัก) หรือการออกกำลังกาย

4. การใช้การควบคุมตนเองนั้น บางครั้งสามารถที่จะนำมาใช้ควบคุมพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบที่มีปริมาณน้อยหรืออาจจะเกิดขึ้นซ้ำเกินไป ไม่มีความสำคัญในการรับรู้ของบุคคล ซึ่งจะไม่ส่งผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เช่น โปรแกรมการลดความอ้วน การออกกำลังกาย หรือการไม่สูบบุหรี่ จะเห็นได้ว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นค่อนข้างเกิดขึ้นซ้ำเกินไปหรือบางครั้งไม่เกิดเลย ซึ่งไม่สามารถจะไปแข่งกับผลกระทบที่เป็นการเสริมแรงอย่างทันทีทันใดได้ ดังนั้นการดำเนินโปรแกรมต่อพฤติกรรมดังกล่าวจึงควรใช้การควบคุมตนเองเข้าร่วมด้วย

5. วิธีที่ให้ผู้เป็นเลือกเกณฑ์ในการเสริมแรงและตัวเสริมแรงด้วยตนเองจะมีประสิทธิภาพมากกว่าให้ผู้เป็นเลือกคนอื่นเป็นผู้กำหนดเกณฑ์และการเสริมแรง

6. การควบคุมตนเองช่วยประหยัดเวลาในการดำเนินการ

7. การควบคุมตนเองเป็นเป้าหมายของการปรับพฤติกรรม เนื่องจากผู้ที่เข้ารับการบำบัดจะไม่ยึดติดอยู่กับผู้บำบัด

8. การควบคุมตนเองจะทำให้ผู้ที่เข้ารับการบำบัดมีความรู้สึกดีกับตนเองไม่ว่าจะในแง่ทัศนคติกับตนเอง รู้สึกถึงคุณค่าของตนเองหรือความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถและทำให้มองโลกในแง่ดี

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง มีผลดี คือสามารถดำเนินโปรแกรมได้อย่างต่อเนื่องประหยัดเวลา เกิดการแผ่ขยายของพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง การควบคุมตนเองสามารถใช้ได้กับพฤติกรรมที่ไม่สังเกตเห็นได้ เช่น ความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ และใช้ควบคุมพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้นได้ซ้ำ เช่น พฤติกรรมการลดความอ้วน การออกกำลังกาย การสูบบุหรี่ นอกจากนี้ผู้ที่เข้ารับการบำบัดไม่ยึดติดกับผู้บำบัดและมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง รู้สึกถึงคุณค่าของตนเอง มองโลกในแง่ดี และการที่บุคคลเป็นผู้เลือกเกณฑ์ในการเสริมแรงและตัวเสริมแรงด้วยตนเองจะมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลอื่นเป็นผู้กำหนดตัวเสริมแรง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กราเซียโนและมูนี (Garziano and Mooney.1980 : 206-213) ศึกษาผลของการใช้กระบวนการควบคุมตนเองลดความกลัวของเด็กอายุระหว่าง 6-12 ปี จำนวน 33 คน ที่กลัวความมืดอย่างรุนแรง โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 17 คน กลุ่มควบคุม 16 คน เด็กที่ได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการควบคุมตนเองเมื่อเกิดความกลัวดังนี้ 1.การผ่อนคลายกล้ามเนื้อ 2. การจินตนาการภาพที่สวยงาม 3. การพูดถึงประโยคที่แสดงความกล้าหาญ เด็กจะต้องฝึกเช่นนี้ที่บ้านทุกคืนเป็นเวลา 3 สัปดาห์และมี ผู้ปกครองดูแล โดยระยะแรกเขาฝึกอบรมผู้ปกครองให้เข้าใจวิธีการที่จะใช้คำแนะนำการเสริมแรงและการให้กำลังใจในขณะที่เด็กกำลังฝึก ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองกลัวความมืดลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

สติเวนสันและแฟนตัสโซ (Stenvenson and Fantuzzo.1984 : 203-212) ศึกษาผลการใช้เทคนิคการควบคุมตนเองเพื่อปรับพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 คน กลุ่มควบคุม 1 คน เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกเทคนิคการควบคุมตนเองโดยมีขั้นตอนดังนี้ การตั้งเป้าหมาย การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองและการเสริมแรงตนเองโดยการฝึกการปรับพฤติกรรมทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ แล้วประเมินการแผ่ขยายไปสู่พฤติกรรมการก่อวินในชั้นเรียน ทั้งที่บ้านและโรงเรียน ในระยะทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองใช้เทคนิคการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัด ทั้งที่บ้านและโรงเรียน โดยมีกลุ่มควบคุมคอยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก่อวินชั้นเรียนทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนในช่วงโมเมนต์ศาสตร์ของกลุ่มควบคุม ผลปรากฏว่า การใช้เทคนิคการควบคุมตนเองสามารถเพิ่มความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์และมีพฤติกรรมก่อวินลดลงทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน (การแผ่ขยายข้ามพฤติกรรม-สภาพการณ์) แม้ว่ายูติโปรแกรมการควบคุมตนเองแล้วนักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการควบคุมตนเองยังมีพฤติกรรมการทำคะแนนแบบฝึกหัดได้ถูกต้องอยู่ในระดับที่สูงทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน (การแผ่ขยายข้ามเวลาและการแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์-เวลา)

โอลิมเปียและคนอื่นๆ (Olympia and others.1994 : 85-99) ศึกษาการใช้วิธีการจัดการตนเอง ซึ่งเป็นเทคนิคของการควบคุมตนเองลักษณะหนึ่งเพิ่มพฤติกรรมการทำงานบ้านให้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้อง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 16 คน เป็นชาย 10 คน และหญิง 6 คน ที่มีปัญหาในการทำการบ้านจากการรายงานของผู้ปกครอง โดยทำการทดลองในวิชาคณิตศาสตร์ แล้วแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 ทีม แต่ละทีมจะร่วมกันประชุมอภิปรายกันและร่วมมือวางแผนเพื่อหาวิธีจะทำการบ้านให้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้องเพิ่มมากขึ้น โดยเริ่มจากวิธีการเตือนตนเองสอนตนเอง ประเมินตนเอง และขั้นสุดท้ายได้รับการเสริมแรงตนเองเมื่อสามารถปฏิบัติได้บรรลุเป้าหมายที่ได้ร่วมกันวางไว้ ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถทำการได้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้องเพิ่มมากขึ้น

เคลลีและเคลลี (Hikahle and Kelly.1994 : 275-290) ศึกษาการทำการบ้านของเด็กในวิชาคณิตศาสตร์เปรียบเทียบระหว่างวิธีการจัดการตนเองโดยนักเรียนกำหนดเป้าหมายด้วยตนเองกับวิธีอบรมของผู้ปกครอง เพื่อควบคุมดูแลพฤติกรรมของเด็กในการทำการบ้าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2-4 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ในกลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกให้กำหนดเป้าหมายด้วยตนเอง กลุ่มที่ 2 ฝึกอบรมผู้ปกครองให้คอยดูแลควบคุมการทำการบ้านของเด็กแล้วลงบันทึกในแบบบันทึกที่ผู้วิจัยมอบให้ ผู้วิจัยตรวจสอบในแต่ละวันที่เด็กทำการบ้าน ส่วนในกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกใดๆ ใช้เวลา 6 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ 1 ที่กำหนดเป้าหมายด้วยตนเองเด็กสามารถพัฒนาความถูกต้องของการบ้านขึ้นกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ส่วนอัตราการทำการบ้านเสร็จสมบูรณ์เพิ่มขึ้นทั้งในกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีอัตราการเพิ่มในการทำการบ้าน

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

นิตยา ตัวงเรื่อง (2540 : 81-85) ได้ศึกษาผลของการใช้การควบคุมตนเองกับการใช้สัญญาเงื่อนไขเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน พิบูล

สังฆรักษ์ประชาอุทิศ อำเภอฟิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ลดลง

กาญจนา พูนสุข (2542 : 45-46) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญญาเงื่อนไขต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง จังหวัดศรีสะเกษ) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองและการใช้สัญญาเงื่อนไขมีพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนลดลงไม่แตกต่างกัน

เยาวเรศ สุมล (2542 : 46-47) ได้ศึกษาผลการเสริมแรงแบบดีอาร์เอชกับการควบคุมตนเองที่มีต่อความเชื่อมั่นใจตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประจักษ์ศิลปาคม กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น

พิมพ์ภา อัครกะพู่ (2543 : 46-47) ได้ศึกษาผลของการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีวินัยในการใช้ห้องสมุดเพิ่มขึ้น

ลำไย สายโงน (2542 : 45-46) ได้ศึกษาผลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในวิชาคณิตศาสตร์และทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

จารุวรรณ เปียทอง (2545 : 49-51) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและผลของการฝึกการลดความรู้สึกล้อไหวอย่างเป็นระบบที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาลตำรวจชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาล กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักศึกษาพยาบาลตำรวจที่ได้รับการควบคุมตนเองและการฝึกการลดความรู้สึกล้อไหวอย่างเป็นระบบมีความฉลาดทางอารมณ์มากขึ้นไม่แตกต่างกัน

มัลลิกา กาลกฤษณ์ (2545 : 39-41) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการใช้กรณีตัวอย่างกับการควบคุมตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สาธารณะสมบัติในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กรณีตัวอย่างกับการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมอนุรักษ์สาธารณะสมบัติมากขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้เช่น พฤติกรรมก่อวินาศกรรมในชั้นเรียนและในห้องสมุด พฤติกรรมก้าวร้าวความหุนหันของเด็ก ความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียน การกลัวความมืด ความวิตกกังวลภาวะท้อแท้และอาการซึมเศร้า นอกจากนี้ยังสามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้เช่น พฤติกรรมตั้งใจเรียน พฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่งและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำบ้านให้เสร็จสมบูรณ์และถูกต้อง ความขยันหมั่นเพียร ดังนั้น การควบคุมตนเอง จึงเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีหนึ่งที่สามารถปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์และการควบคุม

คุณตนเองใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมภายในได้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยน

3.1.1 ความหมายของการปรับเปลี่ยน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 131) กล่าวว่า การปรับเปลี่ยนเป็นวิธีการลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยนำสิ่งอื่นที่พึงพอใจหรือการเสริมแรงทางบวกออกไปจำนวนหนึ่งตามที่กำหนดหลังจากที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และผลจากการจำสิ่งที่อินทรีย์พึงพอใจออกไปจำนวนหนึ่งตามที่กำหนดทำให้ความถี่ในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นๆ ลดลง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543 : 227) กล่าวว่า การปรับเปลี่ยนเป็นวิธีการลงโทษที่ถอดถอนตัวเสริมแรงทางบวกออกไปหลังจากที่บุคคลกระทำพฤติกรรมบางอย่างทำให้พฤติกรรมนั้นลดโอกาสที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ยังถึงการสูญเสียอิทธิพลบางอย่างด้วย

3.1.2 หลักการใช้การปรับเปลี่ยนให้มีประสิทธิภาพ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.2536 : 132-133) มีดังนี้

1. ก่อนจะนำวิธีการปรับเปลี่ยนมาใช้กับบุคคลหนึ่งควรจะต้องเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเสริมแรงโดยให้บุคคลนั้นๆ มีโอกาสที่จะได้รับการเสริมแรงหลังจากแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพื่อให้เห็นคุณค่าของการเสริมแรงและการใช้การปรับเปลี่ยนอย่างมีประสิทธิภาพควรจะให้บุคคลนั้นได้มีโอกาสสะสมแรงเสริมทางบวกเพราะถ้าบุคคลนั้นไม่มีแรงเสริมทางบวกสะสมอยู่เลยการใช้การปรับเปลี่ยนก็จะมีประสิทธิภาพและกระทำไม่ได้

2. ก่อนจะนำวิธีการปรับเปลี่ยนมาใช้กับบุคคลใดก็ตามควรประกาศให้ทราบเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ระเบียบ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เงื่อนไขผลกรรมที่บุคคลนั้นๆ จะได้รับหลังจากที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลนั้นได้ตระหนักและสามารถควบคุมการแสดงออกหรือการกระทำของตนเองให้เป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์และทราบที่เขาแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ทราบนั้นผลกรรมที่เขาจะได้รับก็คือ การปรับเปลี่ยนเป็นจำนวนตามที่เงื่อนไขกำหนด

3. เพื่อให้การปรับเปลี่ยนมีประสิทธิภาพควรจะปรับเปลี่ยนทีละน้อยเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นได้ปรับพฤติกรรมของเขาให้เหมาะสมขึ้น ซึ่งจะทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง แต่หากปรับเปลี่ยนด้วยจำนวนมหาศาล เช่น ด้วยจำนวนเงินมากๆ แม้ว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นจะลดลงอย่างรวดเร็ว แต่อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆ ตามมา เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น

3.1.3 ข้อดีและข้อเสียของการปรับเปลี่ยน

3.1.3.1 ข้อดีของการปรับสัทใหม่

1. ทำให้ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงอย่างรวดเร็วและคงทนถาวร
2. เป็นวิธีที่สะดวกและบังเกิดผลดีกว่าการใช้เวลานานโดยเฉพาอย่างยิ่งหากใช้กับนักเรียน

การใช้หลักการปรับสัทใหม่ที่มีประสิทธิภาพและมีคุณภาพดีต้องให้อินทรีย์มีโอกาสสะสมตัวเสริมแรง ควรประกาศกฎเกณฑ์ ระเบียบ พฤติกรรมที่พึงประสงค์และเงื่อนไขผลกรรมที่บุคคลนั้นๆ จะได้รับหลังจากที่แสดงพฤติกรรมให้ได้รับทราบเสียก่อนการปรับสัทใหม่และควรปรับทีละน้อยเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลได้ปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมและในการปรับสัทใหม่ควรจะใช้ประสานกับสิ่งเร้าที่จำแนกความแตกต่าง

3.1.3.2 ข้อเสียของการปรับสัทใหม่

นอกจากบุคคลนั้นจะถูกปรับสัทใหม่แล้วพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆจะเกิดตามมา เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว การแสดงความไม่สนใจ กรีดร้องหรือหลีกหนีให้พ้นจากสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นๆ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับสัทใหม่ดังที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าการปรับสัทใหม่เป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บุคคลใช้ในการลดความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยนำสิ่งที่อินทรีย์พึงพอใจออกไปจำนวนหนึ่งตามที่ได้ตกลงกันไว้และเป็นผลที่ทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นลดลง

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับสัทใหม่

3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซอร์สและคณะ (สมโภชน์เอี่ยมสุภาษิต.2541 : 228;อ้างอิงจาก Shores and others. 1967) ได้ศึกษาการปรับสัทใหม่กับที่มีปัญหาทางอารมณ์ 5 คน ซึ่งมักจะลุกออกจากที่นั่งโดยเฉลี่ย 70 ครั้งต่อวัน โดยตั้งกฎว่าถ้าใครลุกจากที่นั่งจะถูกปรับเวลาที่พักไปตีไม้ไค้ โดยที่แต่ละครั้งลุกจากที่นั่งจะถูกตัดเวลาพักไปตีไม้ไค้ 2 นาที ผลปรากฏว่า พฤติกรรมลุกจากที่นั่งลดลง นอกจากนี้ยังทำให้เกิดการแผ่ขยายโดยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆ ลดลงอีกด้วย

ไบลีย์และอิตาวา (Bailey and Itawa.1973 : 893-894) ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้รางวัลกับการปรับสัทใหม่เพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียน ซึ่งวิเคราะห์ทั้งทางด้านตัวครูและทางด้านตัวนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 15 คน อายุเฉลี่ย 10 ปี ผลปรากฏว่า ทั้ง 2 วิธีสามารถลดพฤติกรรมก่อกวนวุ่นวายในชั้นเรียนของนักเรียนลงได้ไม่แตกต่างกันและเมื่อวิเคราะห์ในด้านตัวครูพบว่า การให้รางวัลสามารถลดพฤติกรรมได้ดีกว่าเล็กน้อยเพราะครูพูดไฟเราะขณะที่ให้รางวัลและจากผลการศึกษาพบว่า การใช้การปรับสัทใหม่นั้นสามารถนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นให้ลดลงได้อีกเช่นเดียวกัน

เจมส์ (สัมฤทธิ์ แก้วพูลศรี.2534 : 25;อ้างอิงจาก James.1981) ศึกษาเรื่องการควบคุมพฤติกรรมตนเองเกี่ยวกับการพูดติดอ่าง (Stuttering) โดยใช้เทคนิคการใช้เวลานานและเทคนิคการ

ปรับสีนใหม่ควบคู่กับเทคนิคการใช้เวลานอกเพื่อลดพฤติกรรมการพูดติดอ่าง กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย อายุ 18 ปี อาชีพเป็นพนักงานถ่ายรูป ผลปรากฏว่า การใช้เทคนิคการใช้เวลานอกและการใช้เทคนิคการปรับสีนใหม่ควบคู่กับการใช้เทคนิคการใช้เวลานอกสามารถลดพฤติกรรมการพูดติดอ่างได้

3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อรุณ หมื่นวงศ์ (2540 : 45-47) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการปรับสีนใหม่และการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิซากร กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้การปรับสีนใหม่และนักเรียนที่ใช้การควบคุมตนเองมีพฤติกรรมความขัดแย้งกับเพื่อนลดลงแตกต่างกัน

จันทร์ทรา เชาววิทยา (2545 : 40-41) ได้ศึกษาผลของการเสริมแรงแบบดีอาร์เอช การปรับสีนใหม่และการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนรราชทินนิตตามาดูวิทยา อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการปรับสีนใหม่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลง

อัจฉรา วิไลหงษ์ (2545 : 54-57) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสีนใหม่เพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนรณวิทย์ กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองและการปรับสีนใหม่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงไม่แตกต่างกัน

สายสมร สิงห์ดา (2546 : 51-53) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมและการปรับสีนใหม่ที่มีต่อพฤติกรรมความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโป่งเกตุ อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการปรับสีนใหม่มีพฤติกรรมความขัดแย้งกับเพื่อนลดลง

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรมโดยวิธีการปรับสีนใหม่สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และสามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ เช่น การใช้การปรับสีนใหม่เกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการเรียน พฤติกรรมด้านการทำงาน พฤติกรรมพูดติดอ่าง พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านการเรียนรวมทั้งการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

โบรเดนและคนอื่นๆ (ลัดดา แซ่ป้ง, 2539 : 23 ;อ้างอิงจาก Broden and others.1970 : 199) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมลุกออกจากที่นั่ง ส่งเสียงดัง พูดคุย มองเพื่อนในขณะที่ครูสอนและไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย

มิลแมนและคนอื่นๆ (ลัดดา แซ่ป้ง,อ้างอิงจาก Broden and others.1970 : 147) กล่าวว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่มีลักษณะก้าวร้าว ซุกซนไม่อยู่กับที่ ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมายและพูดคุยกับเพื่อน

จากความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนหมายถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในลักษณะขัดขวางการเรียนรู้ทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพที่ควรจะได้ เช่น พฤติกรรมเหม่อลอยมองออกไปนอกหน้าต่าง นอกประตู ไม่มองครู ไม่มองอุปกรณ์ที่ครูใช้อธิบาย พฤติกรรมนั่งงานอื่นขึ้นมาทำหรือนำสิ่งของที่ไม่เกี่ยวข้องกับ การเรียนขึ้นมาเล่น พฤติกรรมคุยกับเพื่อน ส่งเสียงดัง ซุกซนไม่อยู่กับที่ พฤติกรรมก้าวร้าว มองเพื่อนในขณะที่ครูสอนและไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนและพฤติกรรมเหล่านี้สามารถแก้ไขให้หมดไปด้วยการใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรม

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แพตเตอร์สัน (Patterson.1971 : 275-282) ศึกษาการใช้หลักปรับพฤติกรรมกับเด็กที่มีพฤติกรรมชนอยุ่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอิล อายุ 9 ปี การทดลองครั้งนี้กำหนดให้การเสริมแรงทางสังคมและสิ่งของ คือคำชมของครูและการได้รับรางวัล ขนมหรือเหรียญเพนนีเมื่อเด็กชายเอิลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ผลปรากฏว่า ในระยะก่อนการทดลองพฤติกรรมชนอยุ่ไม่สุขเกินปกติของเด็กชายเอิลเท่ากับ 8.4 ครั้งต่อนาที่ หลังการทดลองใช้การเสริมแรงพฤติกรรมชนอยุ่ไม่สุขเกินปกติเท่ากับ 3.2 ครั้งต่อนาที่ แสดงว่า พฤติกรรมชนอยุ่ไม่สุขเกินปกติลดลงและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเสริมแรงทางสังคม

แรพพอร์ต เมอร์ฟี และเบลีย์ (Rapport, Murphy and Bailey.1982 : 205-216) ศึกษาผลการใช้วิธีการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย โดยให้การเสริมแรงด้วยการให้เวลาว่าง 20 นาทีทำชั่วโมงเรียนเพื่อไปทำกิจกรรมที่ตนเองต้องการ แต่ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าวจะถูกหักเวลาครั้งละ 1 นาทีหากนักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจะถูกหักเวลาลงจาก 20 นาทีจนกระทั่งหมดไปเรื่อยๆนักเรียนที่ถูกหักเวลามากก็จะมีเส้าหรับทำกิจกรรมที่นักเรียนต้องการน้อยลง ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังการได้รับการควบคุมตนเอง

4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จันทร์รัตน์ ยี่รัฐศิริ (2535 : 59) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนานิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

อรสา สูดาวง (2539 : 57-60) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันและการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียน ที่ได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันและนักเรียนที่ได้รับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง

กนกวรรณ เลี้ยวคลัง (2545 : 55) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ควบคู่กับการใช้เวลาอกกับการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการปรับสินไหมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยม กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการใช้เวลาอกกับการเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงแตกต่างกัน

เย็นจิตร์ ชวนะวิลยางกุล (2547:47-48) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเสริมแรงแบบดีอาร์เอกับการปรับสินไหมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภักดีนเรศวร) กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบดีอาร์เอกับนักเรียนที่ได้รับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกัน

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและในต่างประเทศดังที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าการปรับพฤติกรรมโดยวิธีการปรับสินไหมสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์และสามารถเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่างๆ ได้ เช่น การใช้การปรับสินไหมเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการเรียน พฤติกรรมด้านการทำงาน พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมการพูดติดอ่าง พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน เป็นต้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านการเรียนรวมทั้งการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอหน้าขุน จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 30 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอหน้าขุน จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2547 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนให้ครูประจำชั้นทราบก่อนการประเมินเพื่อให้เข้าใจตรงกัน แล้วผู้วิจัยนำคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมาเรียงลำดับความถี่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจากสูงลงมาหาความถี่พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนต่ำ แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจากจำนวนทั้งหมด 40 คน ได้นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 35 คน

2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้คัดเลือกไว้ในข้อ 1 ได้นักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ จำนวน 30 คน

3. ผู้สัมภาษณ์นักเรียนเพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนทุกคนสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง ผู้วิจัยจึงใช้การสุ่มนักเรียนอย่างง่ายมาทั้งหมด 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
3. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
4. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับเปลี่ยน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ตามลำดับดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนาเกี่ยวกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

1.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและข้อมูลจาก ข้อ 1 และข้อ 2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 ผู้วิจัยนำแบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่สร้างขึ้นและได้แก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้วนำไปให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา

2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนตามลำดับ ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาและรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา โดยผู้วิจัยนั่งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและได้ยืมการพูดของนักเรียนอย่างชัดเจน แล้วบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

2.3 ผู้วิจัยนำข้อมูลจากข้อ 1 และข้อ 2 และคำตอบจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัย มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์หรือไม่ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่สร้างขึ้นและได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอท่าขุน จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 8 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขด้านภาษา เวลาและความสะดวกในการบันทึกพฤติกรรมเพื่อให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้บันทึกพฤติกรรมกลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

3. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองตามลำดับ ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาและรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนโปรแกรมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.2 ผู้วิจัยศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากินเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนโปรแกรมการเรียนรู้เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.3 ผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมตนเองจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายในการค้นคว้า

3.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองที่ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าและวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าและเวลาที่ใช้ในการทดลองแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

3.6 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอหน้าซุ่น จังหวัดอุบลราชธานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองกับกลุ่มทดลองที่ 1

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองไปทดลองกับกลุ่มทดลองที่ 1 ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ ทั้งหมด 6 สัปดาห์ ๑ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง ในวันจันทร์และในวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น

(ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่ตามลำดับ ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเนื้อหาและรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์จากเอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนโปรแกรมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

4.2 ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนโปรแกรมการเรียนรู้เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

4.3 ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการปรับสีนใหม่จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดรูปแบบการปรับสีนใหม่เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

4.4 สร้างโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมโดยให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและจุดมุ่งหมายในการค้นคว้า

4.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าและวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าและเวลาที่ใช้ในการทดลองแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

4.6 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอnáซุ่น จังหวัดอุบลราชธานีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองกับกลุ่มทดลองที่ 2

นำโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมไปทดลองกับกลุ่มทดลองที่ 2 ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ ทั้งหมด 6 สัปดาห์ๆละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง คือ วันอังคารและพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น.

(ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยเลือกครูผู้ร่วมทดลอง 1 คน และเลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน ดังนี้

1. ผู้ช่วยวิจัย คือ ครูพิสมัย ราษีบุษย์ และครูผู้ร่วมการทดลอง คือ ครูจิตติยา ปทุมราษฎร์ โดยมีหลักในการเลือกผู้ช่วยและครูที่ร่วมการทดลองดังนี้ ผู้ช่วยเป็นครูแนะแนวและครูร่วมการทดลองเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนาและขณะนี้กำลังสอนผู้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองแล้วก็จะมีการชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองทราบรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลองและสิ่งที่จะต้องกระทำในระหว่างการดำเนินการทดลอง

2. การฝึกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักของการปรับพฤติกรรมวิธีการควบคุมตนเองและวิธีการปรับสินไหมจนเข้าใจ และสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้ การฝึกครั้งนี้ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ก่อนเริ่มดำเนินการทดลอง โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 การใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง

2.2 การใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม

2.3 การให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้ง

หลังจากที่ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจถึงหลักการปรับ พฤติกรรม ตลอดจนผู้วิจัยสาธิตการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่แก่ครูผู้ร่วมการทดลองเสร็จสิ้นแล้วจึงให้ครูผู้ร่วมการทดลองฝึกใช้จนใช้ได้เหมาะสม ส่วนการให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้งนั้น ผู้วิจัยจะอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยเข้าใจหลักการให้คะแนนและฝึกบันทึกคะแนนจนถูกต้องเพื่อให้เข้าใจได้ตรงกันกับผู้วิจัยในการบันทึกคะแนนในแต่ละครั้งในการดำเนินการทดลอง

ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ศึกษาและทำความเข้าใจความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ศึกษา नियามศัพท์เฉพาะของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนให้เข้าใจตรงกันเพื่อสามารถสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ถูกต้อง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตบันทึกพฤติกรรมและหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตก่อนเริ่มการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไป
3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบบันทึกความถี่ โดยการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง บันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะก่อนการทดลอง 2 สัปดาห์ ในระยะการทดลอง 6 สัปดาห์ และในระยะหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนประมาณ 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็น 10 ช่วงๆ ละ 4 นาที สังเกตผู้เรียนคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง
 - 3.1 กลุ่มทดลองที่ 1 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น.
 - 3.2 กลุ่มทดลองที่ 2 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น.
4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน โดยเข้าไปอยู่ในห้องเรียนและนั่งอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินเสียงพูดของนักเรียนอย่างชัดเจนโดยไม่รบกวนการเรียนการสอนไม่ให้ความสนใจกับนักเรียนคนใดคนหนึ่งและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

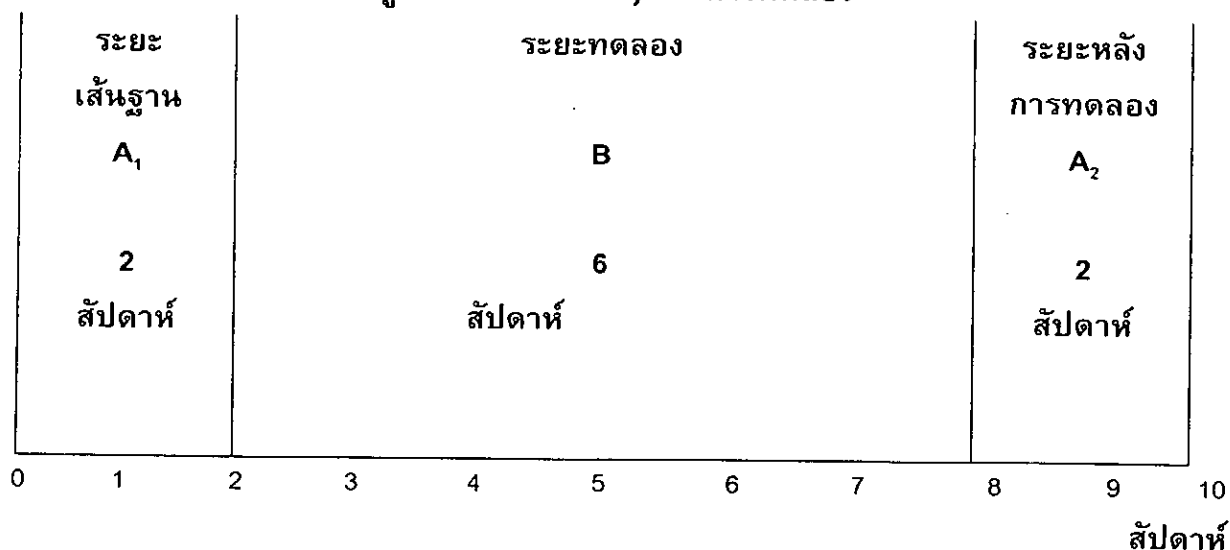
ระยะที่ 1 ระยะเสถียรพฤติกรรมหรือระยะก่อนการทดลอง (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในขณะที่มีการเรียนการสอนปกติโดยที่นักเรียนยังไม่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้

แบบ สตอริไลน์ควบคุมกับการควบคุมตนเองและโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอริไลน์ควบคุมกับการปรับสินไหมเมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับการสังเกต

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 – 8) ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเรียนรู้แบบสตอริไลน์ควบคุมกับการควบคุมตนเองและนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเรียนรู้แบบสตอริไลน์ควบคุมกับการปรับสินไหมเมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A₂) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9-10) โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลอง ในสภาพ การเรียนการสอนปกติในระยะนี้นักเรียนไม่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอริไลน์ควบคุมกับการควบคุมตนเองและโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอริไลน์ควบคุมกับการปรับสินไหม เมื่อหมดเวลาสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับการสังเกต

แผนภูมิแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) ในการปรับพฤติกรรม โดยแบ่งระยะการทดลองดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะก่อนการทดลอง (A₁) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2547 เป็นระยะที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ 1 วันละ 1 คาบ ๆ ละ 50 นาที ทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่

ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยทำการสังเกตกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น. ในการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนนี้สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูสอน และ 5 ช่วงหลังสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำสังเกตคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาที ในแต่ละช่วง รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต ซึ่งมีค่า .90 และ .93 ตามลำดับแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของแต่ละคนไว้ โดยในระบายนี้อย่างไม่ใช่โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนใหม่ ผู้วิจัยนำคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนที่ได้จากการบันทึกมาเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) ตั้งแต่วันที่ 14 มิถุนายน ถึง วันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 เป็นระยะที่ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับกลุ่มทดลองที่ 1 และใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนใหม่กับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ดังรายละเอียด ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น. เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรกสังเกตและบันทึกในขณะที่ครูสอน และ 5 ช่วงหลัง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำสังเกตคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาทีในแต่ละช่วง รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนไว้มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต ซึ่งได้ค่า .90 จึงจะได้รับตัวเสริมแรงตามเงื่อนไขการเสริมแรงและนำคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนที่ได้จากการจดบันทึกมาเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนใหม่ ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น. เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 10 ช่วง โดย 5

ช่วงแรกสังเกตและบันทึกในขณะที่ครูสอนและ 5 ช่วงหลังสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ สังเกตคนละ 30 วินาทีในแต่ละช่วง พัก 1 นาที รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งมีค่า .91 จึงจะได้รับตามเกณฑ์ที่นักเรียนได้เลือกไว้ตามลำดับและได้รับคำชมเชยจากครูและใช้คะแนนของนักเรียนแต่ละคนไปเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9-10) ตั้งแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2547 ถึงวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2547 เป็นระยะหลังที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 วันละ 1 คาบ 50 นาที ทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น. ในการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนนี้สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรกสังเกตและบันทึกในขณะที่ครูสอนและ 5 ช่วงหลังสังเกตและบันทึกในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ สังเกตคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาทีในแต่ละช่วง รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต ซึ่งมีค่า .95 และ .90 ตามลำดับแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของแต่ละคนไว้โดยในระยะหลังไม่ใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีหน้าใหม่ผู้วิจัยนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่ได้จากการบันทึกเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลและการจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้รับจากการสังเกตไปวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีหน้าใหม่
3. เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนระหว่างนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีหน้าใหม่
4. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้รับจากการสังเกตใน 3 ระยะ คือ ระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง

และระยะหลังการทดลองมาเขียนกราฟเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)

1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2. สถิติหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเวลา ผู้วิจัยจึงหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต โดยใช้สูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Ranks Test)

3.2 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีน้หมภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดสอบโดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed – Ranks Test)

3.3 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann – Whitney U Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองและการแปลความหมายจากผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Q.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
QD _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ วิลคอกซัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาในการทดสอบของ แมน-วิทนีย์
R ₁	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองกลุ่มทดลองที่ 1
R ₂	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองกลุ่มทดลองที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่

3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่

4. แสดงการเปลี่ยนแปลงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ตลอดทั้ง 3 ระยะคือตั้งแต่ในระยะก่อนการทดลอง ในระยะทดลองและในระยะติดตามผล โดยการเขียนกราฟ

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อน และหลัง การทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D	U
ก่อนการทดลอง	8	30.0	18.5	0 ^{**}
หลังการทดลอง	8	1.0	2.5	

^{**}มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าหลังจากที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนลดลง

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและ หลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D	U
ก่อนการทดลอง	8	34.0	7.5	0 ^{**}
หลังการทดลอง	8	4.0	23.5	

^{**}มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

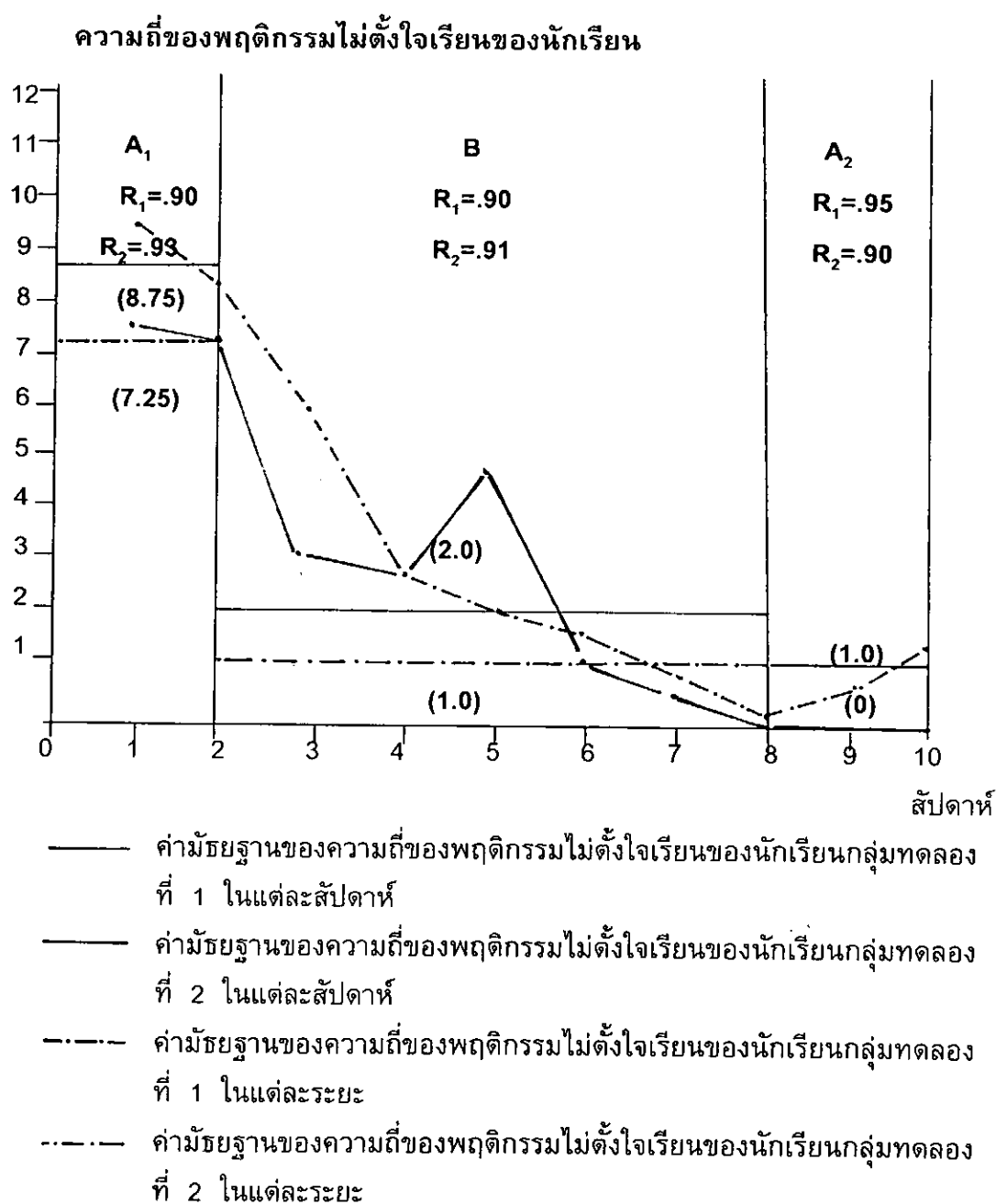
จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าหลังจากที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนลดลง

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบ สดอริไลน์ ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสดอริไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม

กลุ่มทดลอง	N	Mdn _{diff}	QD _{diff}	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	28.0	16.0	26.5
กลุ่มทดลองที่ 2	8	26.0	9.0	

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสดอริไลน์ ควบคู่กับการควบคุมตนเองและนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสดอริไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าหลังจากที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสดอริไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสดอริไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมนักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนลดลงใกล้เคียงกัน

แสดงการเปลี่ยนแปลงความถี่ของค่ามัธยฐานพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ ตลอด 3 ระยะ

ภาพประกอบ 1 มัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นว่าค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง ในระยะก่อนการทดลองและในระยะทดลองลดลงจาก 7.25 เป็น 1.0 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลมีผลเป็น 0 แสดงว่า การใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองนั้นทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ลดลง

ในอีกด้านหนึ่ง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่มีค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะก่อนการทดลองและในระยะหลังการทดลองลดลงจาก 8.75 เป็น 2.0 และเมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผล มีผลเป็น 1.0 แสดงว่า การใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่นั้นทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ลดลง

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ปรากฏว่า ในระยะก่อนการทดลองของทั้ง 2 กลุ่มทดลองนั้น ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มทดลองที่ 2 นั้น ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสูงกว่าเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองที่ 1 ส่วนในระยะทดลอง ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกันเช่นเดียวกัน กล่าวคือกลุ่มทดลองที่ 2 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 1 แต่อย่างไรก็ตาม ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลอง ทั้งที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบ สตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีนใหม่นั้นก็ใกล้เคียงเช่นเดียวกันทั้ง 3 ระยะการทดลอง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่
3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความชำนาญในการนำการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ไปใช้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนจำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอท่าขุน จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 16 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
3. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
4. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่

การดำเนินการทดลอง

1. การเตรียมการก่อนการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ผู้วิจัยเลือกครูผู้ร่วมทดลอง 1 คน และเลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน ดังนี้

1. ผู้ช่วยวิจัย คือ ครูพิสมัย ราษีบุษย์และครูผู้ร่วมการทดลอง คือ ครูจิตติยา ปทุมราษฎร์ โดยมีหลักในการเลือกผู้ช่วยและครูที่ร่วมการทดลองดังนี้ ผู้ช่วยเป็นครูแนะแนวและครูร่วมการทดลองเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ที่มีประสบการณ์ในการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนาและขณะนี้กำลังสอนผู้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจาก ผู้ช่วยวิจัยและครู ผู้ร่วมการทดลองแล้วก็จะมีการชี้แจงให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองทราบรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลองและสิ่งที่จะต้องกระทำในระหว่างการดำเนินการทดลอง

2. การฝึกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลอง ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจหลักของการปรับพฤติกรรมวิธีการควบคุมตนเองและวิธีการปรับสีใหม่จนเข้าใจและสามารถนำไปใช้กับผู้เรียนได้ การฝึกครั้งนี้ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ก่อนเริ่มดำเนินการทดลอง โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 การใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง

2.2 การใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่

2.3 การให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้ง

หลังจากที่ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยและครูผู้ร่วมการทดลองเข้าใจถึงหลักการปรับพฤติกรรมตลอดจนผู้วิจัยสาธิตการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่แก่ครูผู้ร่วมการทดลองเสร็จสิ้นแล้วจึงให้ครูผู้ร่วมการทดลองฝึกใช้จนใช้ได้เหมาะสม ส่วนการให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้งนั้น ผู้วิจัยจะอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัย

เข้าใจหลักการให้คะแนนและฝึกบันทึกคะแนนจนถูกต้องเพื่อให้เข้าใจได้ตรงกันกับผู้วิจัยในการบันทึกคะแนนในแต่ละครั้งในการดำเนินการทดลอง

2. ระยะดำเนินการทดลอง ใช้เวลาดำเนินการทดลอง 10 สัปดาห์ คือตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2547 ถึงวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2547 การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) โดยผู้วิจัยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเสถียรภาพพฤติกรรม (A_1) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่

31 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 ถึง วันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2547 เป็นระยะที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 วันละ 1 คาบๆ ละ 50 นาที ทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น. ในการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนนี้สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูสอน และ 5 ช่วงหลัง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำสังเกตคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาที ในแต่ละช่วง รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำเมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ .90 และ .93 ตามลำดับ

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) ตั้งแต่วันที่ 14 มิถุนายน ถึงวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2547 เป็นระยะที่ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับกลุ่มทดลองที่ 1 และใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนใหม่กับกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ดังรายละเอียด ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น. เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ โดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรก สังเกตและบันทึกในขณะที่ครูสอนและ 5 ช่วงหลัง สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำสังเกตคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาทีในแต่ละช่วง รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน ผู้วิจัย

และผู้ช่วยวิจัยที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนไว้มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต ของกลุ่มทดลองที่ 1 เท่ากับ .90

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสื่อนใหม่ ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น. เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วันละ ครั้งละ 50 นาที โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำ โดยแบ่งการสังเกตออกเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรกสังเกตและบันทึกในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำ และ 5 ช่วงหลังสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำ สังเกตคนละ 30 วินาทีในแต่ละช่วง พัก 1 นาที รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำเมื่อหมดเวลาการสังเกต ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้นักเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มที่ 1 เท่ากับ .91

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9-สัปดาห์ที่ 10) ตั้งแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2547 ถึง วันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2547 เป็นระยะหลังที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในสภาพการเรียนการสอนปกติ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 วันละ 1 คาบ 50 นาที ทั้งในขณะที่ยกสอนและในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำ ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00-10.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 10.00-10.50 น. ในการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนนี้สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในแต่ละครั้งจะแบ่งการสังเกตเป็น 10 ช่วง โดย 5 ช่วงแรกสังเกตและบันทึกในขณะที่ยกสอนและ 5 ช่วงหลังสังเกตและบันทึกในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำ สังเกตคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาทีในแต่ละช่วง รวมช่วงละ 4 นาที ในแต่ละครั้งผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ยกสอนและในขณะที่ยกมอบหมายงานให้ทำ เมื่อหมดเวลาการสังเกตผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ .95 และ .90 ตามลำดับ

3. ระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

3.1 ผู้วิจัยนำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตระหว่างผู้สังเกต 2 คน

3.2 ผู้วิจัยนำผลการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนใน ข้อ 3.1 มาวิเคราะห์ตามทางสถิติ

3.3 ผู้วิจัยเสนอข้อมูลทุกระยะของการทดลองด้วยการเขียนกราฟ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Rank Test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Rank Test)
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ โดยใช้การทดสอบของแมน วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอหน้าขุน จังหวัดอุบลราชธานี ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้แสดงว่าการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเป็นวิธีที่สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียน

เป็นผู้รับผิดชอบพฤติกรรมด้วยตนเอง นั่นคือนักเรียนจะไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ยังอยู่ในชั้นเรียนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำ นักเรียนจึงจะได้รับการเสริมแรงตามเงื่อนไขการเสริมแรงที่กำหนดไว้ จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน นอกจากนี้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ยังเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการทั้งเนื้อหาวิชา หลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน เป็นการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง โดยนักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตประจำวันที่จะต้องใช้กระบวนการคิดและทักษะต่างๆ ที่หลากหลายมาช่วยในการแก้ปัญหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ตามเส้นทางการเดินทาง ซึ่งได้แก่ จาก ตัวละคร วิถีชีวิตและเหตุการณ์ โดยนักเรียนเป็นผู้สร้างผลงานและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบ ทำให้สนุกสนาน กระตือรือร้น อยากที่จะเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ดังที่ พิมพันธ์ เดชะคุปต์และเยาวพา ยินดีสุข (2542 : 123) กล่าวว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เป็นระบบการเรียนรู้ที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถพัฒนานักเรียนทั้งในด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และทักษะการปฏิบัติ เป็นวิธีการสอนที่ให้อำนาจแก่นักเรียน คือให้โอกาสสร้างความรู้หรือปรับโครงสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระและแสดงซึ่งกระบวนการได้มาซึ่งความรู้นั้นๆ รับผิดชอบต่อความรู้ที่สร้างขึ้นและนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัจฉรา วิไลหงษ์ (2545 : 54) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสัณฐานใหม่เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวรรณวิทย์ กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการควบคุมตนเองและการปรับสัณฐานใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลด ซึ่งสอดคล้องกับพิมผกา อัคระพู (2543 : 47-48) ได้ศึกษาผลการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทร วิโรฒ (ฝ่ายประถมศึกษา) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกสมาธิแบบอานาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัยในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนสูงขึ้น

จากการสังเกตของผู้วิจัย ในการทดลองช่วงแรกนักเรียนยังไม่เข้าใจหลักการปรับพฤติกรรม ไม่รู้จักควบคุมตนเองทำให้มีนักเรียนพูดคุย หยอกล้อกันแต่ในการทดลองช่วงหลัง นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้น เข้าเรียนตรงเวลา มีความรับผิดชอบและมีความพร้อมที่จะเข้าร่วมการพัฒนาพฤติกรรมของตนเอง ตลอดจนตั้งใจฟังผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย ขั้นตอนต่างๆ ในการทดลอง มีการซักถามขั้นตอน วิธีการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง อีกทั้งมีความตระหนักและพิจารณาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมออกมา โดยให้เป็นไปในทางที่พึงประสงค์ตลอดระยะเวลาการทดลอง จึงทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงอย่างต่อเนื่องและนักเรียนยังสามารถบอกถึงประโยชน์และคุณค่าของการได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง หลังจากการทดลองเสร็จสิ้นได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองสามารถลด พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลงได้เป็นอย่างดี

2. นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่าการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมเป็นวิธีสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ ทั้งนี้เพราะเป็นวิธีที่ครูเป็นผู้ปรับพฤติกรรม โดยกำหนดให้นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนเกิดความไม่พอใจและเกิดแรงจูงใจที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองเพื่อจะได้ไม่ถูกหักคะแนน นอกจากนี้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ยังเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการทั้งเนื้อหาวิชา หลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน เป็นการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง โดยนักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตประจำวันที่จะต้องใช้กระบวนการคิดและทักษะต่างๆ ที่หลากหลายมาช่วยในการแก้ปัญหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ตามเส้นทางการเดินเรื่อง ซึ่งได้แก่ ฉาก ตัวละคร วิถีชีวิตและเหตุการณ์ โดยนักเรียนเป็นผู้สร้างผลงานและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบ ทำให้สนุกสนาน กระตือรือร้น อยากที่จะเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ดังที่ พิมพันธ์ เดชะคุปต์และเยาวพา ยินดีสุข (2542 : 123) กล่าวว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์เป็นระบบการเรียนรู้ที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย สามารถพัฒนานักเรียนทั้งในด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ และทักษะการปฏิบัติ เป็นวิธีการสอนที่ให้อำนาจแก่นักเรียน คือให้โอกาสสร้างความรู้หรือปรับโครงสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระและแสดงซึ่งกระบวนการได้มาซึ่งความรู้ นั้น ๆ รับผิดชอบต่อความรู้ที่สร้างขึ้นและนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของไบลลีและอิตาวา (Bailey and Itawa.1973 : 893-894) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้รางวัลกับการปรับสินไหมเพื่อลด พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียน ซึ่งวิเคราะห์ทั้งทางด้านตัวครูและทางด้านตัวนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาศึกษาจำนวน 15 คน อายุเฉลี่ย 10 ปี ผลปรากฏว่า หลังจากการใช้การปรับสินไหมสามารถลดพฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียนของนักเรียนลงได้และยังสามารถนำไปใช้ในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆ ให้ลดลงได้อีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของแรพพอร์ด เมอร์ฟี และไบลลีย์ (Rapport, Murphy and Bailey.1982 : 893-894) ได้นำเอาวิธีการปรับสินไหมมาใช้ในการปรับพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ซนไม่อยู่เป็นสุขเกินปกติ มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและไม่ทำงานที่ครูมอบหมาย ผลปรากฏว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากการใช้การเสริมแรงทางบวกกับการปรับสินไหม นอกจากนี้ สุพล ชัดเชื้อ (2535 : 40) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการปรับสินไหมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงภายหลังการทดลอง

จากการสังเกตของผู้วิจัย ในช่วงแรกของการทดลองนักเรียนยังไม่เข้าใจหลักการปรับพฤติกรรม ไม่รู้จักควบคุมตนเองทำให้มีนักเรียนพูดคุ้ย หยอกล้อกันแต่ในช่วงหลัง นักเรียนให้ความร่วมมือ

เป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้น เข้าเรียนตรงเวลา มีความรับผิดชอบและมีความพร้อมที่จะเข้าร่วมการพัฒนาพฤติกรรมของตนเอง ตลอดจนตั้งใจฟังผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย ขั้นตอนต่างๆ ในการทดลอง มีการซักถามขั้นตอน วิธีการบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง อีกทั้งมีความตระหนักและพิจารณาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาโดยให้เป็นไปในทางที่พึงประสงค์ตลอดระยะเวลาการทดลอง จึงทำให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงอย่างต่อเนื่องและนักเรียนยังสามารถบอกถึงประโยชน์และคุณค่าของการได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่หลังจากการทดลองเสร็จสิ้นได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลงได้เป็นอย่างดี

3. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะ

3.1 นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมการทดลองในครั้งนี้ กระทำด้วยความเต็มใจ ตั้งใจ กระตือรือร้น รวมทั้งมีความพร้อมที่จะลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้เป็นไปในทางที่พึงประสงค์ในการเข้าร่วมการทดลองครั้งนี้ตลอดระยะเวลาการทดลองในทุกๆ ครั้ง

3.2 ในการทดลองครั้งนี้ วิธีการเรียนรู้สตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่จะลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป็นผลให้พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลองลดลงและยังทำให้นักเรียนมีสมาธิในการเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลให้มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นตามมาและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ มากยิ่งขึ้น

3.3 วิธีการเรียนรู้สามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้ง 2 วิธีนี้ เป็นวิธีการที่แปลกและใหม่สำหรับนักเรียน เนื่องจากนักเรียนอาจถูกกลโห้ด้วยการดูว่าหรือดี เป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนสนใจมากเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนที่เข้าร่วมการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม นั้นมีความสนใจและกระตือรือร้นเข้าร่วมในการทดลองอย่างไม่แตกต่างกัน

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง อีกทั้งยังลดลงใกล้เคียงกันและไม่แตกต่างกันเมื่อนำมาทดสอบทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 สำหรับในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่มาใช้ในการปรับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา อำเภอท่าซวน จังหวัด

อุปราชธานี ซึ่งผลปรากฏว่า การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมสามารถลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนได้ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นครู ผู้สอน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาสามารถเลือกใช้กับนักเรียนได้ตามความเหมาะสม

1.2 ควรมีการจัดการอบรมเกี่ยวกับการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมให้กับครูหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ตลอดจนสามารถนำไปใช้ลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนหรือใช้ในการลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์อื่นๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมไปใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆ เช่น พฤติกรรมความไม่มีระเบียบวินัย พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน

2.2 ควรนำการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือควบคู่กับการใช้เวลานอกและการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

2.3 ควรนำการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองและใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหมไปใช้เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนกับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่นๆ เช่น มัธยมศึกษา เด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่างๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์.(2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ:ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาญจนา พูนสุข.(2542). *การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเอง การใช้สัญญาเงื่อนไขเป็นกลุ่มและรายบุคคลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 27 (บ้านชำเม็ง) อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ*. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกรียงไกร ยิ่งสง่า.(2543). *ผลการใช้สตอรี่ไลน์และการประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมผลงานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ เจตคติและทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในวิชา ส 503 ประชากรกับสิ่งแวดล้อม*. วิทยานิพนธ์ ศม.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2543). *ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด*. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- จารุวรรณ เปียทอง.(2545). *การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและผลของการลดความรู้สึกล้อ อ่อนไหวอย่างเป็นระบบที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาลตำรวจ*. ปรินญานิพนธ์.กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรภัทร์ บัวสุวรรณ.(2543). *ผลของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยการใช้ชุดการเรียนรู้สตอรี่ไลน์ กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโครงการ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์รัตน์ ยี่รัชศิริ.(2536). *ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัตนธิเบศร์ จังหวัดปทุมธานี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์ทรา เชาว์วิทยา.(2545). *ศึกษาการเสริมแรงแบบดีอาร์เอเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวรราชทินนิตตามาตุ อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนาธิป พรกุล.(2543). *แดทส์ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาติรี สำราญ.(2542). *เส้นทาง Story lineสู่การเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2 หน้า 36-38 . กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์.

- ชารินทร์ วิทยานีวรรัตน์.(2542).ผลของการสอนด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
วิทยาศาสตร์และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทศนา แคมณี.(2536).ครูช่วยฝึกประชาธิปไตยให้แก่เด็ก.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.
นิตยาภรณ์ ดั่งเรือง.(2540).การศึกษาผลของการใช้สัญญาณเงื่อนไขเพื่อลดพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพิบูลสังฆารักษ์ประชาอุทิศ อำเภอบัณฑิ จังหวัด
นครศรีธรรมราช.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์.(2533).สถิตินอนพาราเมตริก.เอกสารการสอน.กรุงเทพฯ:สำนักทดสอบการศึกษาและจิต
วิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทือง ภูมิภัทราคม.(2530).การปรับปรุงพฤติกรรม:ทฤษฎีและการประยุกต์.ปทุมธานี:ฝ่ายเอกสารตำรา
วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยา.กรุงเทพฯ: ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.(2536).การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น.กรุงเทพฯ:ทบวงมหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์ภา อัครกะพู่.(2543).ผลของการศึกษาแบบอาณาปานสติควบคู่กับการควบคุมตนเองที่มีต่อความมีวินัย
ในการใช้ห้องสมุดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทร
วิโรฒ ประธานมิตร (ฝ่ายประถม).ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์.(2544).การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แนวคิด วิธีและเทคนิคสตอรี่ไลน์.
กรุงเทพฯ:บริษัทเดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์และเพียว ยินดีสุข.(2542).การเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาด้วยวิธีสตอรี่ไลน์.
เอกสารประกอบการสัมมนาการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ในชั้นประถม
ศึกษาปี 6. กรุงเทพฯ:บริษัทเดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- ภัทรพันธ์ หรรษ์รักวิทย์.(2545).ผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ที่มีต่อพฤติกรรมการประหยัดของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มัลลิกา กาลกฤษณ์.(2545).การเปรียบเทียบผลของการใช้กรณีตัวอย่างกับการควบคุมตนเองที่มีต่อ
พฤติกรรมการอนุรักษ์สาธารณสุขสมบัติในโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
วัฒนาวิทยาลัย. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เยาวเรศ สุมล.(2542).ผลของการเสริมแรงแบบดีอาร์เอชกับการควบคุมตนเองที่มีต่อความเชื่อมั่น
ในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชานิเวศน์กรุงเทพมหานคร.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วลัย พานิช.(2542). *การสอนด้วยวิธีStolyline*.เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนาคุณภาพ
การเรียนการสอนสำหรับครูประจำการ 22 สิงหาคม 2542 ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2545). "การสอนด้วยวิธีStolyline," ใน*การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีStolyline*.
อรรถพล อนันตวนสกุล : บรรณาธิการ). กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร ระบุบุทซ์.(2542). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*.กรุงเทพฯ:ม.ป.พ.
- วิชัย วงศ์ใหญ่.(2526). *พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่*.กรุงเทพฯ.โอเดียร์สโตร์.
- วิมลรัตน์ มือนันต์.(2546). *ผลการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 โรงเรียนวัดบำเพ็ญเหนือ กรุงเทพฯ. ปริญญาโท กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).*
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.(2536). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ:ภาควิชาจิตวิทยา.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.(2541). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ปฏิพานนท์.(2542). *ผลของการเรียนการสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
สังคมศึกษาและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์.ค.ม.(การสอนสังคมศึกษา)*
กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สายสมร สิงห์ดา. *ผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมและการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรม
ความขัดแย้งกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโป่งเกตุ อำเภอมวกเหล็ก
จังหวัดสระบุรี.ปริญญาโท กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สุพล ชัดเชื้อ.(2535). *การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการปรับสินไหมที่มีต่อพฤติกรรมก้าว
ร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี กรุงเทพฯ. ปริญญาโท.กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา)กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ✓สุรินทร์ วงศ์ฮาต.(2543). *การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดย STOLYLINE METHED เพื่อการ
อนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนึ่งในจังหวัด
ร้อยเอ็ด. ปริญญาโท กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- สุวิทย์ มูลคำและอรรถัย มูลคำ.(2545).19 *วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
ภาพพิมพ์.
- "เส้นทางสู่การการเรียนรู้ STORYLINE METHOD,"(2542,มีนาคม).*สานปฏิรูป*. 2 (13) : 16.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2543). *ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด*.กรุงเทพฯ:กองสาร
สนเทศ.สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2544). *ปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
พ.ศ. 2542*.กรุงเทพฯ:สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาสนทศ.

- Epstein, Robert. & Goss, Claire N. (1978). "Case Study : A Self- Control Prodeure for the Maintennamce of Non Disruptive Behavior in an Elementary School Child," *Behavior Therapy*. 9: 109-117.
- Johnson, Stephen M. (1970). "Self – Reinforcement Versus External Reinforcement in Behavior Modification with Children," *Development Psychology*. 147 – 148.
- Kanfer,Frederrick H. and Phillips,Jeanne S.(1970) *Learning Foundations of Behavior*
- Kazdin, Alan E. (1975).*Behavior Modification in Appiled Setting*.Homewood,Illinois:The Dorsey Press.17.
- _____. (1984). *Behavior Modification in Appiled Setting*. Homewood, Illinois : The Dorsey Press.17.
- Patterson, Gerald R. (1971, February). "An 'Application of Conditioning Techniques to the Control of a Hyperactive Child," In *An Empirical Basis of Change in Education*. Edited by Wesley C. pp. 275 – 282. Becker Chicago : Science Research Associates Inc.
- Skinner, B.F. (1953). *Science and Human Behavior*. New York : Macmillan. 230.
- Smith, Elaine and Vallerge, Colleeen. (1997). *The Scottish Storyline Method at Buckingham Elementary School*. Bend, Oregon. Cited in <http://www.bestpraceduc.org / Discovery Grants 1977 / Storyline. html>.
- Thoresen, Cart E. and Michael J. (1974). *Mahoney. Behavior Self – Control*. New York : Holt, Rinchart and Winston Inc.
- Watson, David L. and Roland G Tharp (1972). *Self – Directed Behavior Modification for Personal Adjustment*. Califomia : Brooks / Cole Publishing.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน
2. แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
3. แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน (สำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย)
4. แบบประเมินพฤติกรรมตนเอง (สำหรับนักเรียน)
5. แบบบันทึกรายงานการหักคะแนน
6. แบบสำรวจตัวเสริมแรง
7. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
(สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1)
8. โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม
(สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2)

แบบสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน

กรุณาดอบแบบสำรวจตามความเป็นจริงเพื่อนเป็นแนวทางในการศึกษาปัญหาของนักเรียน

1. ในขณะที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบันนี้ นักเรียนมีปัญหาทางด้านใดบ้าง? ถ้ามีปัญหานั้นคืออะไร?(ด้านการเรียน-แรงจูงใจในการเรียน,บรรยากาศในการเรียนการสอน ด้านบุคลิกภาพ -การกล้าแสดงออกด้านสุขภาพจิต-อารมณ์,ความเครียด,การปรับตัวกับผู้อื่น,ความวิตกกังวลหรือด้านอื่นๆ)

.....

.....

.....

.....

2. จากปัญหาข้อ 1 นักเรียนแก้ปัญหานั้นอย่างไร?

.....

.....

.....

.....

3. นักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาตัวของตนเองในด้านใดบ้าง?

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็นมา ณ โอกาสนี้

นางสาวอักษรา พันชะโคตร
นิสิตปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

ผู้ประเมิน.....ชั้น.....

ผู้ถูกประเมิน.....

คำชี้แจง

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน ขณะที่ครูสอนและในขณะที่ยังมีภาระงานให้ทำ ดังนี้

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 คอยกับเพื่อน
 - 1.2 หยอกล้อกับเพื่อน
 - 1.3 ส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกในเวลาที่ครูทำการสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต
 - 1.4 แกล้งเพื่อน ตีศีรษะ ตีแขนหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย
2. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ยังมีภาระงานให้ทำ ได้แก่
 - 2.1 คอยกับเพื่อน
 - 2.2 หยอกล้อกับเพื่อน
 - 2.3 ส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกในเวลาที่ครูทำการสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต
 - 2.4 แกล้งเพื่อน ตีศีรษะ ตีแขนหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย
 - 2.5 ยืนขึ้น ลุกออกจากเก้าอี้หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

การให้คะแนน

โปรดกาเครื่องหมาย (/) ลงในช่องเพื่อระบุน้ำหนักพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในทั้งใน ขณะที่ครูสอนและในขณะที่ยังมีภาระงานให้ทำของนักเรียนแต่ละคนให้สอดคล้องกับการแสดง พฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน โดยกาเครื่องหมายในช่องว่างที่มีพฤติกรรมในแต่ละด้านกำกับอยู่ ดังนี้

3	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน บ่อยมาก
2	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน บ่อย
1	หมายถึง	นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน น้อย
0	หมายถึง	นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนเลย

แบบประเมินพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

ชื่อนักเรียน.....

พฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน	พฤติกรรมที่นักเรียน แสดงออกมา	ความถี่ของพฤติกรรม			
		3	2	1	0
1.พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน	1.คุยกับเพื่อน 2.หยอกล้อกับเพื่อน 3.ส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอ ดแทรกในขณะที่ครูทำการสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต 4. แกล้งเพื่อน ดื้อรั้น ดื้อแค้น หรือส่วน อื่นๆ ของร่างกาย				
2.พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ	1. คุยกับเพื่อน 2. หยอกล้อกับเพื่อน 3.นำส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอ ดแทรกในขณะที่ครูทำการสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต 4. แกล้งเพื่อน ดื้อรั้น ดื้อแค้น หรือส่วนอื่นๆ ของร่างกาย 5. ยืนขึ้น ลุกออกจากเก้าอี้หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต				
รวม					

แบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
(สำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย)

ครั้งที่.....วันที่.....กลุ่มทดลองที่.....ผู้สังเกต.....

คำชี้แจง

พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ดังนี้

1. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 คูยกับเพื่อน
 - 1.2 หยอกล้อกับเพื่อน
 - 1.3 ส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกในขณะที่ครูสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต
 - 1.4 แกล้งเพื่อน ตีตี่ระแ คีแซนหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย
2. พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ ได้แก่
 - 2.1 คูยกับเพื่อน
 - 2.2 หยอกล้อกับเพื่อน
 - 2.3 นำส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกในขณะที่ครูสอนโดยไม่ได้รับอนุญาต
 - 2.4 แกล้งเพื่อน ตีตี่ระแ คีแซนหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย
 - 2.5 ยืนขึ้น ลุกออกจากเก้าอี้หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำอธิบาย

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมครั้งละ 50 นาที แบ่งออกเป็น 10 ช่วง โดยบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน 5 ช่วง และบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ 5 ช่วง ภายใน 1 ช่วงใช้เวลา 5 นาที บันทึกคนละ 30 วินาที จำนวน 8 คน พัก 1 นาที และบันทึกความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนให้ตรงกับช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมตามความเป็นจริง มีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. ในช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมใดไม่ว่าจะแสดงกี่ครั้งก็ตามให้ใส่เลข 1 ลงในช่องตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมา
2. ในช่วงเวลาที่สังเกต ถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมใดเลย ให้ใส่เลข 0 ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่แสดงออกมา

แบบบันทึกรายงานการหักคะแนนของนักเรียน

ชื่อ.....นามสกุล.....
 ชั้น.....กลุ่มทดลองที่.....

ครั้งที่	วัน เดือน ปี	จำนวน พฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียนที่แสดง ออกมา	จำนวนคะแนนที่ ถูกหัก	จำนวนคะแนน ที่เหลือ
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				

แบบสำรวจตัวเสริมแรง

ชื่อ.....นามสกุล.....
 ชั้น.....กลุ่มทดลองที่.....

คำชี้แจง

จงเรียงลำดับสิ่งที่คุณเรียนต้องการมากที่สุดไปหาสิ่งที่คุณเรียนต้องการน้อยที่สุด 5 อันดับ
 โดยใส่หมายเลข 1 เป็นสิ่งที่คุณเรียนต้องการมากที่สุด

.....สมุดปกอ่อน
ดินสอ
ปากกาลูกกลิ้งสีน้ำเงิน
ปากกาลูกกลิ้งสีแดง
ยางลบ
ไม้บรรทัด
หมากฝรั่ง
ลูกอม
เยลลี่
อื่น ๆ (ระบุ).....

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง
(กลุ่มทดลองที่ 1)

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1.	ปฐมนิเทศ			1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัยและนักเรียนกับนักเรียนและสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรม	1. ผู้วิจัยกล่าวแนะนำตนเองแล้วใช้กิจกรรมชื่อว่า “ร่วมวงทักทาย” เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1.1 นักเรียนทั้งหมดยืนเป็นวงกลม 1.2 นักเรียนจับคู่กับเพื่อนที่สนิทที่สุด 1.3 นักเรียนแต่ละคู่ยืนเป็นวงกลมสองวงซ้อนกัน โดยคนหนึ่งอยู่วงในอีกคนหนึ่งอยู่วงนอก 1.4 ผู้วิจัยอธิบายการเข้าร่วมกิจกรรม โดยกำหนดให้นักเรียนแต่ละคู่กล่าวคำทักทายตามชาติต่างๆ และแสดงท่าทางประกอบ โดยสังเกตจากผู้วิจัยทำให้ดูเป็นตัวอย่าง จากนั้นนักเรียนแต่ละคู่แนะนำตนเองพร้อมสนทนาซักถามเกี่ยวกับข้อมูลของเพื่อนที่ตนอยากทราบ	

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน	องก์ที่ 1 ฉาก ร้านค้า	เราเรียกสถานที่ขายสินค้าว่าอะไร ส่วนประกอบของร้านค้ามีอะไรบ้าง	เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่	1.5 เมื่อครบกำหนดเวลาแต่ละครั้งจะได้ยินเสียงนกหวีดให้นักเรียนเลื่อนไปทางซ้ายมือของตน 1 ก้าว เพื่อพบกับเพื่อนคนอื่น ๆ 2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 3. ผู้วิจัยกล่าวยุติกิจกรรมครั้งที่ 1 และนัดหมายครั้งต่อไป ตั้งแต่ครั้งที่ 2 – 11 การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนแบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง โดยผู้วิจัยบอกหัวเรื่องที่่จะศึกษาและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจและเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่่จะศึกษา 2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้	กระดานสีกรรไกร กาว

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ผังหรือสร้างร้านค้าอย่างไรจึงจะเหมาะสม		2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณสอนมอบหมายงานให้ทำ ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข แต่ละคนระบุสิ่งที่ต้องการ อันดับที่ 1 – 3 กลุ่มๆ ละ 4 คน 2.3 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักแล้วอภิปรายร่วมกันกับนักเรียนและวางแผนการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์ที่กำหนดและลงมือทำกิจกรรม 2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่ม รับอุปกรณ์ที่กำหนดและลงมือทำกิจกรรม	

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน	ชื่อของร้านค้า	เราควรจะต้องซื้อและสร้างสัญลักษณ์ของร้านค้าว่าอะไรถ้าเราจะสร้างร้านค้าเราควรจะทำอย่างไร องค์ประกอบของร้านมีอะไรบ้าง	เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่	2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองในชั่วโมงกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ในโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจ	กล่องกระดาษสี กาว กรรไกร
4.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน	องค์ที่ 2 ตัวละคร บุคคลที่ทำงานในร้านค้า	บุคคลที่เข้าทำงานอยู่ในร้านควรมีคุณสมบัติอย่างไร	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่	3. ขั้นสรุป 3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน 3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่	

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
					ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง	กระดาษ A4 ดินสอสี
5.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายให้ทำ	องค์ที่ 2 ตัวละคร บุคคลที่ทำงานในร้านค้า	บุคคลทำงานในร้านควรมีคุณสมบัติอย่างไร	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครู		กระดาษ A4 ดินสอสี

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
6.	เพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาต	สินค้า	มีสินค้าอะไรบ้างที่สามารถสร้างรายได้ให้กับร้านค้า	มอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่		การกรรไกรกระดาษสี
7.	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดัง	องค์กรที่ 3 วิถีชีวิต การดำเนินงานของร้านค้า	มีเหตุการณ์อะไรบ้างที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้า	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ		กระดาษ กาวสี กรรไกร

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
8.	หรือพูด สอตแทรก โดยไม่ได้อ รับอนุญาต			ว่าพฤติกรรมหรือ พูดเสียงดังโดยไม่ ได้อนุญาต		
8.	พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนใน ขณะที่ครู สอนและใน ขณะที่ครู มอบหมาย งานให้ทำ เพื่อลด พฤติกรรม แกล้งเพื่อน ดีศิระ ดีแขน หรือส่วน อื่นๆ ของ ร่างกาย	การตลาด	นักเรียนจะ ทำอะไร กับสินค้าที่ ขายไม่หมด เรานำสิน ค้าที่ขายไม่ หมดมาติด แปลงอย่าง ไรให้มีมูล ค่าเพิ่มและ สามารถ ขายได้	เพื่อศึกษาผลการ ใช้การเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ควบคู่ กับการควบคุม ตนเองเพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนว่า พฤติกรรมแกล้ง เพื่อน ดีศิระ ดีแขน หรือส่วน อื่นๆ ของร่างกาย ลดลง หรือไม่		กระดาษ กรรไกร สี
9.	พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนใน ขณะที่ครู สอนและใน ขณะที่ครู มอบหมาย งานให้ทำ เพื่อลด พฤติกรรม	การตลาด	เราจะมีวิธี ตรวจสอบ สินค้าใน ร้านได้ อย่างไร	เพื่อศึกษาผลการ ใช้การเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ ควบคู่ กับการควบคุม ตนเองเพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนว่า พฤติกรรมแกล้ง เพื่อน ดีศิระ ดีแขน		กระดาษ กรรไกร สี

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
10.	แก๊งเพื่อน ดีศิระ ดีแข หรือส่วน อื่นๆ ของ ร่างกาย	องค์ที่ 4 เหตุการณ์ การดำเนิน ธุรกิจ	หลังจาก ดำเนิน ธุรกิจผ่าน ไป 1 ปี ธุรกิจของ นักเรียน เป็นอย่างไร นักเรียนจะ นำเงินกำไร ที่ได้ไปลง ทุนต่ออย่าง ไร	หรือส่วนอื่นๆ ของร่างกายลดลง หรือไม่ เพื่อเปรียบเทียบ การเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ควบคู่ กับการควบคุม ตนเองเพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนในขณะ ที่ครูทำการสอน และในขณะ ที่ครูมอบหมายงาน ให้ทำ		กระดาน ปากกา
11.	พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนใน ขณะที่ครู มอบหมาย งานให้ทำ เพื่อลด พฤติกรรม ยื้นชั้น ลูก ออกจาก เก้าอี้	เหตุการณ์	มีปัญหา อะไรบ้างใน การทำงาน การร้านค้า นักเรียนมี วิธีแก้ ปัญหา อย่างไร	เพื่อเปรียบเทียบ การเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ควบคู่ กับการควบคุม ตนเอง เพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนในขณะ ที่ครูทำการสอน และในขณะ ที่ครูมอบ หมายงานให้ทำ		กา กรรไกร กระดานสี

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12.	หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต ปัจจัยนิเทศ			1. เพื่อให้นักเรียนเปรียบเทียบการดำเนินการกิจการร้านค้าที่จำลองขึ้นกับการดำเนินกิจการร้านค้าจริง 2. เพื่อให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง	1. ขั้นนำ ผู้วิจัยแนะนำวิทยาการ 2. ขั้นสอน 2.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มเล่าถึงการดำเนินการร้านค้าจำลองของกลุ่ม ผู้วิจัยเชิญวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้าสภาพจริง 2.3 นักเรียนเปรียบเทียบการดำเนินการร้านค้าที่จำลองกับการดำเนินร้านค้าจริง 3. ขั้นสรุป 3.1 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม การประเมินผล โดยการสังเกตจากการเข้าร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถามของนักเรียน	

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนและผู้วิจัย สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในกลุ่ม
2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรม

อุปกรณ์ -

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวแนะนำตนเองแล้วใช้กิจกรรมชื่อว่า " ร่วมวงทักทาย " เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้
 - 1.1 นักเรียนทั้งหมดยืนเป็นวงกลม
 - 1.2 นักเรียนจับคู่กับเพื่อนที่สนิทที่สุด
 - 1.3 นักเรียนแต่ละคู่ยืนเป็นวงกลมสองวงซ้อนกัน โดยคนหนึ่งอยู่ภายใน อีกคนหนึ่งอยู่ภายนอก
 - 1.4 ผู้วิจัยอธิบายการเข้าร่วมกิจกรรม โดยกำหนดให้นักเรียนแต่ละคู่กล่าวคำทักทายตามชาติต่าง ๆ และแสดงท่าทางประกอบ โดยสังเกตจากผู้วิจัยทำให้ดูเป็นตัวอย่าง จากนั้นนักเรียนแต่ละคู่แนะนำตนเองพร้อมสนทนาซักถามเกี่ยวกับข้อมูลของเพื่อนที่ตนอยากทราบ
 - 1.5 เมื่อครบกำหนดเวลาแต่ละครั้งจะได้ยินเสียงนกหวีด ให้นักเรียนเลื่อนไปทางซ้ายมือของตน 1 ก้าว เพื่อพบกับเพื่อนคนอื่น ๆ
2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
3. ผู้วิจัยกล่าวยุติกิจกรรมครั้งที่ 1 และนัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมมือในการทำกิจกรรม
2. สังเกตการอธิบาย ซักถามและการสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน
วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนและกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราเรียกสถานที่ขายสินค้าว่าอะไร
2. ถ้าเราจะสร้างร้านค้า เราควรสร้างอยู่ที่ใด
3. องค์ประกอบของร้านค้ามีอะไรบ้าง
4. นักเรียนจะวางแผนหรือสร้างร้านค้าอย่างไรจึงจะเหมาะสม

อุปกรณ์

1. กล้อง
2. กาว
3. กระดาษสี
4. กรรไกร
5. กระดาษ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก

เราเรียกสถานที่ขายสินค้าว่าอะไร

ถ้าเราจะสร้างร้านค้าเราควรสร้างอยู่ที่ใด

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือการไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและร่วมกันอภิปรายร่วมกันกับนักเรียนและแต่ละกลุ่ม
วางแผนการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย

องค์ประกอบของร้านค้ามีอะไรบ้าง

นักเรียนจะสร้างผังหรือสร้างร้านค้าอย่างไรจึงจะเหมาะสม

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่
กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน
วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราควรจะต้องซื้อและมีสัญลักษณ์ที่ดีที่สุดอย่างไร

อุปกรณ์

1. กระดาษสี
2. กรรไกร
3. กระดาษ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลักกิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง

นักเรียนคิดว่าเราควรตั้งชื่อและสัญลักษณ์ให้ร้านค้าของเราหรือไม่

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายร่วมกันกับนักเรียน และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเสนอชื่อและเลือกชื่อที่ดีที่สุดและกำหนดสัญลักษณ์เพื่อเป็นชื่อและสัญลักษณ์ประจำร้านค้าของแต่ละกลุ่มพร้อมกันทำป้ายชื่อและสัญลักษณ์ประจำร้านค้า แต่ละกลุ่มวางแผนการตั้งชื่อร้านและกำหนดสัญลักษณ์และสร้างป้ายชื่อร้านและสัญลักษณ์ประจำร้าน

เราควรตั้งชื่อและสัญลักษณ์ของร้านอะไรและมีสัญลักษณ์อย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามกลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า พฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. ใครบ้างที่ทำงานอยู่ในร้านค้า
2. บุคคลที่ทำงานอยู่ในร้าน แต่ละตำแหน่งควรมีคุณสมบัติอย่างไร

อุปกรณ์

1. กระดาษสี
2. กรรไกร
3. กระดาษ A4

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 4 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
นักเรียนเคยไปซื้อสินค้าในร้านค้าหรือไม่

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียน และผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มวางแผนการทำงาน ใครบ้างที่ทำงานอยู่ในร้านค้าบุคคลที่ทำงานอยู่ในร้าน แต่ละตำแหน่งควรมีคุณสมบัติอย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มวาดภาพระบายสีบุคคลที่ทำงานภายในร้านตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า พฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราจะมีวิธีใดบ้างที่จะสรรหาบุคลากรมาทำงานให้ตำแหน่งที่เหมาะสม
2. แต่ละตำแหน่งมีลักษณะอย่างไร
2. ร้านเราควรมีรับบุคคลใดบ้าง
3. นักเรียนแต่ละคนสนใจสมัครงานตำแหน่ง

อุปกรณ์

1. กระดาษ A4
2. สี

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง นักเรียนแต่ละคนสนใจสมัครงานตำแหน่งใด

2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มเลือก

บุคคลที่ร้านต้องการและวาดภาพระบายสีและกำหนดลักษณะของบุคคลนั้น ๆ

ร้านเราควรมีรับบุคคลใดบ้าง

แต่ละตำแหน่งมีลักษณะอย่างไร

นักเรียนแต่ละคนสนใจสมัครงานตำแหน่ง

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมวางแผนและเตรียมมาแสดงบทบาทของตำแหน่งตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาต
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. มีสินค้าอะไรบ้างที่สามารถสร้างรายได้ให้กับร้านค้า
2. มีหลักเกณฑ์อย่างไรบ้างในการคัดเลือกสินค้า

อุปกรณ์

1. กระดาษ A4
2. สี
3. สีน้าชนิดต่าง ๆ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าสู่ไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลักกิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
ร้านค้าของนักเรียนมีใครบ้าง แต่ละคนมีตำแหน่งอะไร
2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตรวจสอบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

- 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มผลิตสินค้าขึ้นมาเองและนำมาวางขายในร้าน จำนวน 5 ชนิด
- 2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้
- มีสินค้าอะไรบ้างที่สามารถสร้างรายได้ให้กับร้านค้า
มีหลักเกณฑ์อย่างไรบ้างในการคัดเลือกสินค้า
- 2.6 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันผลิตสินค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้
- 2.7 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

- 3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน
- 3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
- 3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน
- 3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 7

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาต
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. มีเหตุการณ์อะไรบ้างสามารถที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้า

อุปกรณ์

-

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 7 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลักกิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
ร้านค้าของนักเรียนมีสินค้าอะไรบ้าง แต่ละชนิดมีประโยชน์แตกต่างกัน

อย่างไร

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตรวจสอบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มเตรียมการแสดงเหตุการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นภายในร้านค้า

2.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้มีเหตุการณ์อะไรบ้างสามารถที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้า

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแสดงละครได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 8

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมดีแซน ดี
ศีระหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่น
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมดีแซน ดีศีระหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่นลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราจะทำอย่างไรกับสินค้าที่ขายไม่หมด
2. เราจะมีวิธีตัดแปลงสินค้าเพื่อเพิ่มรายได้ได้อย่างไร

อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. สี
3. กรรไกร

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 8 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อม
ที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
เราจะทำอย่างไรกับสินค้าที่ขายไม่หมด
2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียน
ตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มผลิตสินค้า
ขึ้นมาเองและนำมาวางขายในบ้าน จำนวน 5 ชนิด

เราจะมีวิธีดัดแปลงสินค้าเพื่อเพิ่มรายได้อย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างดัดแปลงสินค้าให้มีราคาเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันดัดแปลงสินค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.7 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 9

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมดีแซน ดี
ศีระหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่น
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมดีแซน ดีศีระหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่นลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. ถ้าถูกขโมยสินค้าจากร้าน นักเรียนจะอย่างไร
2. ถ้านักเรียนจับขโมยได้นักเรียนจะอย่างไร
3. เราจะมีวิธีใดบ้างในการป้องกันขโมย

อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. กรรไกร
3. สี

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 9 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วเราเรียนอะไร
ถ้าถูกขโมยสินค้าจากร้าน นักเรียนจะอย่างไร
2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันทำงานตามที่ได้รับ

มอหมาย

เราจะมีวิธีใดบ้างในการป้องกันขโมย

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสาธิตวิธีจับขโมย ถ้านักเรียนจับขโมยได้นักเรียนจะอย่างไร

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 10

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมยืขึ้น ลูก
ออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมลูกออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง
2. นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด
3. นักเรียนจะนำเงินกำไรที่ได้ไปลงทุนต่ออย่างไร

อุปกรณ์

-

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 9 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อม
ที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง
นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อย

เพียงใด

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียน
ออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและนักเรียนแต่ละ

กลุ่มวางแผนทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือน

หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไร

บ้าง

นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียง

ใด

2.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มทำบัญชีรายรับรายจ่ายและสรุปยอดขาย

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 11

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมยืขึ้น ลูกออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า พฤติกรรมลูกออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. มีอุปสรรคอะไรบ้างที่เป็นปัญหาต่อการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับร้านค้า
2. นักเรียนจะมีวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร

อุปกรณ์

-

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 11 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนากล้องเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนำนักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและนักเรียนแต่ละ

กลุ่มวิเคราะห์ยอดขายที่ร้านค้ามี

หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง นักเรียนคิดว่า การดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อย

เพียงใด

นักเรียนจะมีวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มวิเคราะห์สาเหตุที่ร้านค้ามี ยอดขายน้อยและแนวทางแก้ปัญหา

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งใน ตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่ รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละ คนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจาก แบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียน เลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจาก แบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 12

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ บัณฑิตเทศ

เส้นทางการเดินเรื่อง พบวิทยากร

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเปรียบเทียบการดำเนินกิจการร้านค้าที่จำลองขึ้นกับการดำเนิน
กิจการร้านค้าจริง

2. เพื่อให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการ
ควบคุมตนเอง

อุปกรณ์ -

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยแนะนำวิทยากรที่จะมาพูดให้นักเรียนฟัง

2. ขั้นสอน

2.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มเล่าถึงการดำเนินกิจการร้านค้าจำลองของกลุ่มตนให้

วิทยากรทราบ

2.2 ผู้วิจัยเชิญวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้าตามสภาพจริง

2.3 นักเรียนซักถามวิทยากรเพิ่มเติม

2.4 นักเรียนร่วมกันเปรียบเทียบการดำเนินกิจการร้านค้าที่จำลองกับการดำเนินร้าน

ค้าจริง

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการเข้าร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถามของ
นักเรียน

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่
(กลุ่มทดลองที่ 2)

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1.	ปฐมนิเทศ			1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และนักเรียนกับนักเรียนและสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมายวิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรม	1. ผู้วิจัยกล่าวแนะนำตนเองแล้วใช้กิจกรรมชื่อว่า “รวมวงทักทาย” เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1.1 นักเรียนทั้งหมดยืนเป็นวงกลม 1.2 นักเรียนจับคู่กับเพื่อนที่สนิทที่สุด 1.3 นักเรียนแต่ละคู่ยืนเป็นวงกลมสองวงซ้อนกัน โดยคนหนึ่งอยู่วงในอีกคนหนึ่งอยู่วงนอก 1.4 ผู้วิจัยอธิบายการเข้าร่วมกิจกรรม โดยกำหนดให้นักเรียนแต่ละคู่กล่าวคำทักทายตามชาติต่างๆ และแสดงท่าทางประกอบ โดยสังเกตจากผู้วิจัยทำให้ดูเป็นตัวอย่าง จากนั้นนักเรียนแต่ละคู่แนะนำตนเองพร้อมสนทนาซักถามเกี่ยวกับข้อมูลของเพื่อนที่ตนอยากทราบ	

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
2.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน	องค์ที่ 1 จาก ร้านค้า	เราเรียกสถานที่ขายสินค้าว่าอะไร ส่วนประกอบของร้านค้ามีอะไรบ้าง	เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่	1.5 เมื่อครบกำหนดเวลาแต่ละครั้งจะได้ยินเสียงนกหวีดให้นักเรียนเลื่อนไปทางซ้ายมือของตน 1 ก้าว เพื่อพบกับเพื่อนคนอื่นๆ 2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 3. ผู้วิจัยกล่าวยุติกิจกรรมครั้งที่ 1 และนัดหมายครั้งต่อไป ตั้งแต่ครั้งที่ 2 – 11 การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นนำ เป็นขั้นก่อนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง โดยผู้วิจัยบอกหัวเรื่องที่่จะศึกษาและสนทนาซักถามเกี่ยวกับหัวเรื่องเพื่อกระตุ้นความสนใจและเป็นการโยงประสบการณ์เดิมของนักเรียนกับเนื้อเรื่องที่่จะศึกษา 2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้	กระดานสี กรรไกร กาว

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
			ผังหรือ สร้างร้านค้า อย่างไรจึง จะเหมาะ สม		2.1 ผู้วิจัยและ นักเรียนกำหนด พฤติกรรมเป้าหมายร่วม กัน คือ การไม่แสดง พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ทั้งในขณะที่ครูสอนมอบ หมายงานให้ทำ ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วน ร่วมในการกำหนดเงื่อนไข การเสริมแรง โดยให้ นักเรียนตอบสำรวจตัว เสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยน ตัวเสริมแรงเมื่อ ผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข แต่ละคนระบุสิ่งที่ ต้องการ อันดับที่ 1 – 3 กลุ่มๆ ละ 4 คน 2.3 ผู้วิจัยแบ่งนัก เรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน 2.4 ผู้วิจัยถามคำถาม หลักแล้วอภิปรายร่วม กันกับนักเรียนและวาง แผนการทำกิจกรรมที่ได้ รับมอบหมาย นักเรียนแต่ละกลุ่มรับ อุปกรณ์ที่กำหนดและ ลงมือทำกิจกรรม 2.5 นักเรียนแต่ละ กลุ่ม รับอุปกรณ์ที่ กำหนดและลงมือทำ กิจกรรม	

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน	ชื่อของร้านค้า	เราควรจะต้องซื้อและสร้างสัญลักษณ์ของร้านค้าว่าอะไรถ้าเราจะสร้างร้านค้าเราควรจะทำอย่างไรที่ใดองค์ประกอบของร้านมีอะไรบ้าง	เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่	2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเองในช่วงโมงกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ในโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจ	กล่องกระดาษสีขาวกรรไกร
4.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำเพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน	องค์ที่ 2 ตัวละคร บุคคลที่ทำงานในร้านค้า	บุคคลที่เข้าทำงานอยู่ในร้านควรมีคุณสมบัติอย่างไร	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอนและในเวลาที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่	3. ขั้นสรุป 3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน 3.2 นักเรียนร่วมกันสรุปและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน 3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่	

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
					ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึก พฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไป เท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง	กระดาษ A4 ดินสอสี
5.	พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูสอนและใน ขณะที่ครูมอบหมายให้ทำ	องค์ที่ 2 ตัวละคร บุคคลที่ทำงานในร้านค้า	บุคคลทำงานในร้านควรมีคุณสมบัติอย่างไร	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนใน ขณะที่ครูสอนและใน ขณะที่ครู		กระดาษ A4 ดินสอสี

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
6.	เพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน	สินค้า	มีสินค้าอะไรบ้างที่สามารถสร้างรายได้ให้กับร้านค้า	มอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่		กา วกร กรไ กระดาษสี
7.	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดัง	องค์ที่ 3 วิถีชีวิต การดำเนินงานของร้านค้า	มีเหตุการณ์อะไรบ้างที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้า	เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่		กระดาษ กา วกร กรไ

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
8.	หรือพูด สอตนแทรก โดยไม่ได้ รับอนุญาต พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนใน ขณะที่ครู สอนและใน ขณะที่ครู มอบหมาย งานให้ทำ เพื่อลด พฤติกรรม แกล้งเพื่อน ดีศิระ ดีแขน หรือส่วน อื่นๆ ของ ร่างกาย	การตลาด	นักเรียนจะ ทำอะไร กับสินค้าที่ ขายไม่หมด เรานำสิน ค้าที่ขายไม่ หมดมาติด แปลงอย่าง ไรให้มีมูล ค่าเพิ่มและ สามารถ ขายได้	ว่าพฤติกรรมหรือ พูดเสียงดังโดยไม่ ได้อนุญาต เพื่อศึกษาผลการ ใช้การเรียนรู้แบบ สตอรีไลน์ควบคู่ กับการควบคุม ตนเองเพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนว่า พฤติกรรมแกล้ง เพื่อน ดีศิระ ดีแขน หรือส่วน อื่นๆ ของร่างกาย ลดลง หรือไม่		กระดาษ กรรไกร สี
9.	พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนใน ขณะที่ครู สอนและใน ขณะที่ครู มอบหมาย งานให้ทำ เพื่อลด พฤติกรรม	การตลาด	เราจะมีวิธี ตรวจสอบ สินค้าใน ร้านได้ อย่างไร	เพื่อศึกษาผลการ ใช้การเรียนรู้แบบ สตอรีไลน์ ควบคู่ กับการควบคุม ตนเองเพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนว่า พฤติกรรมแกล้ง เพื่อน ดีศิระ ดีแขน		กระดาษ กรรไกร สี

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
10.	แก๊งเพื่อน ดีศิระ ดีแข หรือส่วน อื่นๆ ของ ร่างกาย	องค์ที่ 4 เหตุการณ์ การดำเนิน ธุรกิจ	หลังจาก ดำเนิน ธุรกิจผ่าน ไป 1 ปี ธุรกิจของ นักเรียน เป็นอย่างไร นักเรียนจะ นำเงินกำไร ที่ได้ไปลง ทุนต่ออย่าง ไร	หรือส่วนอื่นๆ ของร่างกายลดลง หรือไม่ เพื่อเปรียบเทียบ การเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ควบคู่ กับการควบคุม ตนเองเพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนในขณะ ที่ครูทำการสอน และในขณะ ที่ครูมอบหมายงาน ให้ทำ		กระดาษ ปากกา
11.	พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียนใน ขณะที่ครู มอบหมาย งานให้ทำ เพื่อลด พฤติกรรม ยื้นชั้น ลูก ออกจาก เก้าอี้	เหตุการณ์	มีปัญหา อะไรบ้างใน การทำกิจ การร้านค้า นักเรียนมี วิธีแก้ ปัญหา อย่างไร	เพื่อเปรียบเทียบ การเรียนรู้แบบ สตอรี่ไลน์ควบคู่ กับการควบคุม ตนเอง เพื่อลด พฤติกรรมไม่ ตั้งใจเรียนของ นักเรียนในขณะ ที่ครูทำการสอน และในขณะ ที่ครูมอบ หมายงานให้ทำ		กา วกรรไกร กระดาษสี

ครั้งที่	หัวข้อ	การเดินเรื่อง	คำถามนำ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
12.	หรือเดินไป มาโดยไม่ ได้รับ อนุญาต ปัจจัยนิเทศ			1. เพื่อให้นักเรียนเปรียบเทียบการดำเนินการกิจการร้านค้าที่จำลองขึ้นกับการดำเนินกิจการร้านค้าจริง 2. เพื่อให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง	1. ขั้นนำ ผู้วิจัยแนะนำวิทยากร 2. ขั้นสอน 2.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มเล่าถึงการดำเนินกิจการร้านค้าจำลองของกลุ่ม ผู้วิจัยเชิญวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้าสภาพจริง 2.3 นักเรียนเปรียบเทียบการดำเนินกิจการร้านค้าที่จำลองกับการดำเนินร้านค้าจริง 3. ขั้นสรุป 3.1 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม การประเมินผล โดยการสังเกตจากการเข้าร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถามของนักเรียน	/

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยกันระหว่างนักเรียนและผู้วิจัย สร้างบรรยากาศความเป็นกัน

เองในกลุ่ม

2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรม

อุปกรณ์ -

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวแนะนำตนเองแล้วใช้กิจกรรมชื่อว่า “ ร่วมวงทักทาย ” เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 นักเรียนทั้งหมดยืนเป็นวงกลม

1.2 นักเรียนจับคู่กับเพื่อนที่สนิทที่สุด

1.6 นักเรียนแต่ละคู่ยืนเป็นวงกลมสองวงซ้อนกัน โดยคนหนึ่งอยู่ภายใน อีกคน

หนึ่งอยู่นอก

1.7 ผู้วิจัยอธิบายการเข้าร่วมกิจกรรม โดยกำหนดให้นักเรียนแต่ละคู่กล่าวคำทักทายตามชาติต่าง ๆ และแสดงท่าทางประกอบ โดยสังเกตจากผู้วิจัยทำให้อยู่เป็นตัวอย่าง จากนั้นนักเรียนแต่ละคู่แนะนำตนเองพร้อมสนทนาซักถามเกี่ยวกับข้อมูลของเพื่อนที่ตนอยากทราบ

1.8 เมื่อครบกำหนดเวลาแต่ละครั้งจะได้ยินเสียงนกหวีด ให้นักเรียนเลื่อนไปทางซ้ายมือของตน 1 ก้าว เพื่อพบกับเพื่อนคนอื่น ๆ

2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการของการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3. ผู้วิจัยกล่าวยุติกิจกรรมครั้งที่ 1 และนัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมมือในการทำกิจกรรม
2. สังเกตการอภิปราย ซักถามและการสรุปของนักเรียน

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสื่อนใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน
วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนและกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราเรียกสถานที่ขายสินค้าว่าอะไร
2. ถ้าเราจะสร้างร้านค้า เราควรสร้างอยู่ที่ใด
3. องค์ประกอบของร้านค้ามีอะไรบ้าง
4. นักเรียนจะวางหรือสร้างร้านค้าอย่างไรจึงจะเหมาะสม

อุปกรณ์

1. กล้อง
2. กาว
3. กระดาษสี
4. กรรไกร
5. กระดาษ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
เราเรียกสถานที่ขายสินค้าว่าอะไร
ถ้าเราจะสร้างร้านค้าเราควรสร้างอยู่ที่ใด
2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือการไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและร่วมกันอภิปรายร่วมกันกับนักเรียนและแต่ละกลุ่ม
วางแผนการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย

องค์ประกอบของร้านค้ามีอะไรบ้าง

นักเรียนจะสร้างผังหรือสร้างร้านค้าอย่างไรจึงจะเหมาะสม

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่
กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งใน
ตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่
รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละ
คนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบ
บันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของ
การสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความ
สอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือก
ไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบ
บันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมคุยกับเพื่อน
วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมคุยกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราควรจะต้องซื้อและมีสัญลักษณ์ที่ดีที่สุดอย่างไร

อุปกรณ์

1. กระดาษสี
2. กรรไกร
3. กระดาษ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลักกิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
นักเรียนคิดว่าเราควรตั้งชื่อและสัญลักษณ์ให้ร้านค้าของเราหรือไม่
2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายร่วมกันกับนักเรียน และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเสนอชื่อและเลือกชื่อที่ดีที่สุดและกำหนดสัญลักษณ์เพื่อเป็นชื่อและสัญลักษณ์ประจำร้านค้าของแต่ละกลุ่มพร้อมกันทำป้ายชื่อและสัญลักษณ์ประจำร้านค้า แต่ละกลุ่มวางแผนการตั้งชื่อร้านค้าและกำหนดสัญลักษณ์และสร้างป้ายชื่อร้านและสัญลักษณ์ประจำร้าน

เราควรตั้งชื่อและสัญลักษณ์ของร้านอะไรและมีสัญลักษณ์อย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า พฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. ใครบ้างที่ทำงานอยู่ในร้านค้า
2. บุคคลที่ทำงานอยู่ในร้าน แต่ละตำแหน่งควรมีคุณสมบัติอย่างไร

อุปกรณ์

1. กระดาษสี
2. กรรไกร
3. กระดาษ A4

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 4 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง นักเรียนเคยไปซื้อสินค้าในร้านค้าหรือไม่
2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียน และผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มวางแผนการทำงาน

ใครบ้างที่ทำงานอยู่ในร้านค้า

บุคคลที่ทำงานอยู่ในร้าน แต่ละตำแหน่งควรมีคุณสมบัติอย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มวาดภาพระบายสีบุคคลที่ทำงานภายในร้านตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อน

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า พฤติกรรมหยอกล้อกับเพื่อนลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราจะมีวิธีใดบ้างที่จะสรรหาบุคลากรมาทำงานให้ตำแหน่งที่เหมาะสม
2. ใบสมัครงานของร้านเราควรมีรับบุคคลใดบ้าง
3. นักเรียนแต่ละคนสนใจสมัครงานตำแหน่ง

อุปกรณ์

1. กระดาษ A4
2. สี

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง นักเรียนแต่ละคนสนใจสมัครงานตำแหน่งใด
2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.5 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 2.6 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มเลือกบุคคลที่ร้านต้องการและวาดภาพระบายสีและกำหนดลักษณะของบุคคลนั้น ๆ

ร้านเราควรมีรับบุคคลใดบ้าง

แต่ละตำแหน่งมีลักษณะอย่างไร

นักเรียนแต่ละคนสนใจสมัครงานตำแหน่ง

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมวางแผนและเตรียมมาแสดงบทบาทของตำแหน่งตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาต
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. มีสินค้าอะไรบ้างที่สามารถสร้างรายได้ให้กับร้านค้า
2. มีหลักเกณฑ์อย่างไรบ้างในการคัดเลือกสินค้า

อุปกรณ์

1. กระดาษ A4
2. สี
3. สินค้าชนิดต่าง ๆ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าสู่ไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลักกิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
ร้านค้าของนักเรียนมีใครบ้าง แต่ละคนมีตำแหน่งอะไร
2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตรวจสอบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มผลิตสินค้าขึ้นมาเองและนำมาวางขายในร้าน จำนวน 5 ชนิด

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

มีสินค้าอะไรบ้างที่สามารถสร้างรายได้ให้กับร้านค้า

มีหลักเกณฑ์อย่างไรบ้างในการคัดเลือกสินค้า

2.6 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันผลิตสินค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.8 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยื่นการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสีใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 7

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาต
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่าพฤติกรรมส่งเสียงดังหรือพูดเสียงดังสอดแทรกโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. มีเหตุการณ์อะไรบ้างที่สามารถเกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้า

อุปกรณ์

-

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 7 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนำให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลักกิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
- ร้านค้าของนักเรียนมีสินค้าอะไรบ้าง แต่ละชนิดมีประโยชน์แตกต่างกัน

อย่างไร

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียนตรวจสอบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.5 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มเตรียมการแสดงเหตุการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นภายในร้านค้า

2.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างร้านค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

มีเหตุการณ์อะไรบ้างสามารถที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้า

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแสดงละครได้วางแผนไว้

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 8

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมดีแซน ดี
ศีรชะหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่น
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมดีแซน ดีศีรชะหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่นลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. เราจะทำอย่างไรกับสินค้าที่ขายไม่หมด
2. เราจะมีวิธีดัดแปลงสินค้าเพื่อเพิ่มรายได้ได้อย่างไร

อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. สี
3. กรรไกร

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 8 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อม
ที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
เราจะทำอย่างไรกับสินค้าที่ขายไม่หมด
2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรม
กรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่คุณมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียน
ตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 3.3 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและแต่ละกลุ่มผลิตสินค้า
ขึ้นมาเองและนำมาวางขายในร้าน จำนวน 5 ชนิด

เราจะมีวิธีดัดแปลงสินค้าเพื่อเพิ่มรายได้อย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสร้างดัดแปลงสินค้าให้มีราคาเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.6 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันดัดแปลงสินค้าตามที่กลุ่มได้วางแผนไว้

2.7 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ชั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 9

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมดีแซน ดี
ศีระหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่น
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมดีแซน ดีศีระหรือดีส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของคนอื่นลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. ถ้าถูกขโมยสินค้าจากร้าน นักเรียนจะทำอย่างไร
2. ถ้านักเรียนจับขโมยได้นักเรียนจะทำอย่างไร
3. เราจะมีวิธีใดบ้างในการป้องกันขโมย

อุปกรณ์

1. กระดาษ
2. กรรไกร
3. สี

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 9 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อม
ที่จะไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วเราเรียนอะไร
ถ้าถูกขโมยสินค้าจากร้าน นักเรียนจะทำอย่างไร
2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียน
ตอบแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข
 - 2.3 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน
 - 2.4 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันทำงานตามที่ได้รับ

มอพบหมาย

เราจะมีวิธีใดบ้างในการป้องกันขโมย

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสาธิตวิธีจับขโมย ถ้านักเรียนจับขโมยได้นักเรียนจะทำอย่างไร

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่ เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 10

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนเพื่อลดพฤติกรรมยืขึ้น ลูก
ออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่ครูสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมลูกออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง
2. นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด
3. นักเรียนจะนำเงินกำไรที่ได้ไปลงทุนต่ออย่างไร

อุปกรณ์

-

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 9 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อม
ที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง
หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง
นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อย

เพียงใด

2. **ขั้นสอน** แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรม
กรรมไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่ครูทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียน
ออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.5 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.6 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและนักเรียนแต่ละ

กลุ่มวางแผนทำบัญชีรายรับรายจ่ายในแต่ละเดือน

หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง
นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียง

ใด

2.4 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มทำบัญชีรายรับรายจ่ายและสรุปยอดขาย

2.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้ยินการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3. ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจากแบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียนเลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจากแบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ครั้งที่ 11

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

- หัวข้อ** พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนเพื่อลดพฤติกรรมยืขึ้น ลูก
ออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาต
- วัตถุประสงค์** เพื่อศึกษาผลของการใช้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองเพื่อลด
พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในขณะที่คุณสอนในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำว่า
พฤติกรรมลูกออกจากเก้าอี้ หรือเดินไปมาโดยไม่ได้รับอนุญาตลดลงหรือไม่

คำถามหลัก

1. มีอุปสรรคอะไรบ้างที่เป็นปัญหาต่อการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับร้านค้า
2. นักเรียนจะมีวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร

อุปกรณ์

-

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

การลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในครั้งที่ 11 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับสถานที่ตั้งร้านค้าเพื่อนำให้นักเรียนเกิดความสนใจและพร้อมที่จะเข้าไปสู่การเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยถามคำถามหลัก
กิจกรรมครั้งที่แล้วนักเรียนทำอะไรบ้าง

2. ขั้นสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยและนักเรียนกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกัน คือ การไม่แสดงพฤติกรรม
ไม่ตั้งใจเรียนทั้งในขณะที่คุณทำการสอนและในขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรง โดยให้นักเรียน
ออกแบบสำรวจตัวเสริมแรงเพื่อใช้แลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงเมื่อผู้เรียนปฏิบัติตามเงื่อนไข

2.5 นักเรียนแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 4 คน

2.6 ผู้วิจัยถามคำถามหลักและอภิปรายกับนักเรียนร่วมกันและนักเรียนแต่ละ

กลุ่มวิเคราะห์ข้อดีข้อเสียที่ร้านค้ามี

หลังจากดำเนินธุรกิจผ่านไป 1 ปี ธุรกิจร้านค้าของนักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง

นักเรียนคาดว่าจะการดำเนินธุรกิจของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อย

เพียงใด

นักเรียนจะมีวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร

2.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มรับอุปกรณ์และนักเรียนแต่ละกลุ่มวิเคราะห์สาเหตุที่ร้านค้ามี ยอดขายน้อยและแนวทางแก้ปัญหา

2.6 ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของตนเอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนไปพร้อมกับนักเรียน โดยนั่งใน ตำแหน่งที่สามารถมองเห็นพฤติกรรมของนักเรียนและได้บันทึกการพูดคุยของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยไม่ รบกวนการเรียนการสอนและไม่ให้ความสนใจแก่นักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษและไม่ให้นักเรียนแต่ละ คนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมแล้วจดบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้

3.ขั้นสรุป

3.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงาน

3.2 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมตนเองจากแบบบันทึกพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

3.4 ผู้วิจัยหาความสอดคล้องของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนจาก แบบบันทึกพฤติกรรมที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกและผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ของการสังเกตพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนและผู้วิจัยจะต้องตรงกัน ซึ่งจะต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไปเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนจะได้ตัวเสริมแรงตามที่นักเรียน เลือกไว้ใน ข้อ 2.2 แต่ถ้าค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตได้ค่าไม่ถึง .80 ให้ใช้คะแนนจาก แบบบันทึกของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเป็นเกณฑ์ในการได้รับตัวเสริมแรง

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการร่วมมือทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

โปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน

ครั้งที่ 12

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

หน่วยที่ 5 เรื่องการทำมาหากิน

หัวข้อ ปัจฉิมเทศ

เส้นทางการเดินเรื่อง พบวิทยากร

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเปรียบเทียบการดำเนินกิจการร้านค้าที่จำลองขึ้นกับการดำเนิน
กิจการร้านค้าจริง

2. เพื่อให้นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการ
ควบคุมตนเอง

อุปกรณ์ -

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ชี้แนะ ผู้วิจัยแนะนำวิทยากรที่จะมาพูดให้นักเรียนฟัง

2. ชี้สอน

2.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มเล่าถึงการดำเนินกิจการร้านค้าจำลองของกลุ่มตนให้

วิทยากรทราบ

2.2 ผู้วิจัยเชิญวิทยากรให้ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการร้านค้าตามสภาพจริง

2.3 นักเรียนซักถามวิทยากรเพิ่มเติม

2.4 นักเรียนร่วมกันเปรียบเทียบการดำเนินกิจการร้านค้าที่จำลองกับการดำเนินร้าน

ค้าจริง

3. ชี้สรุป

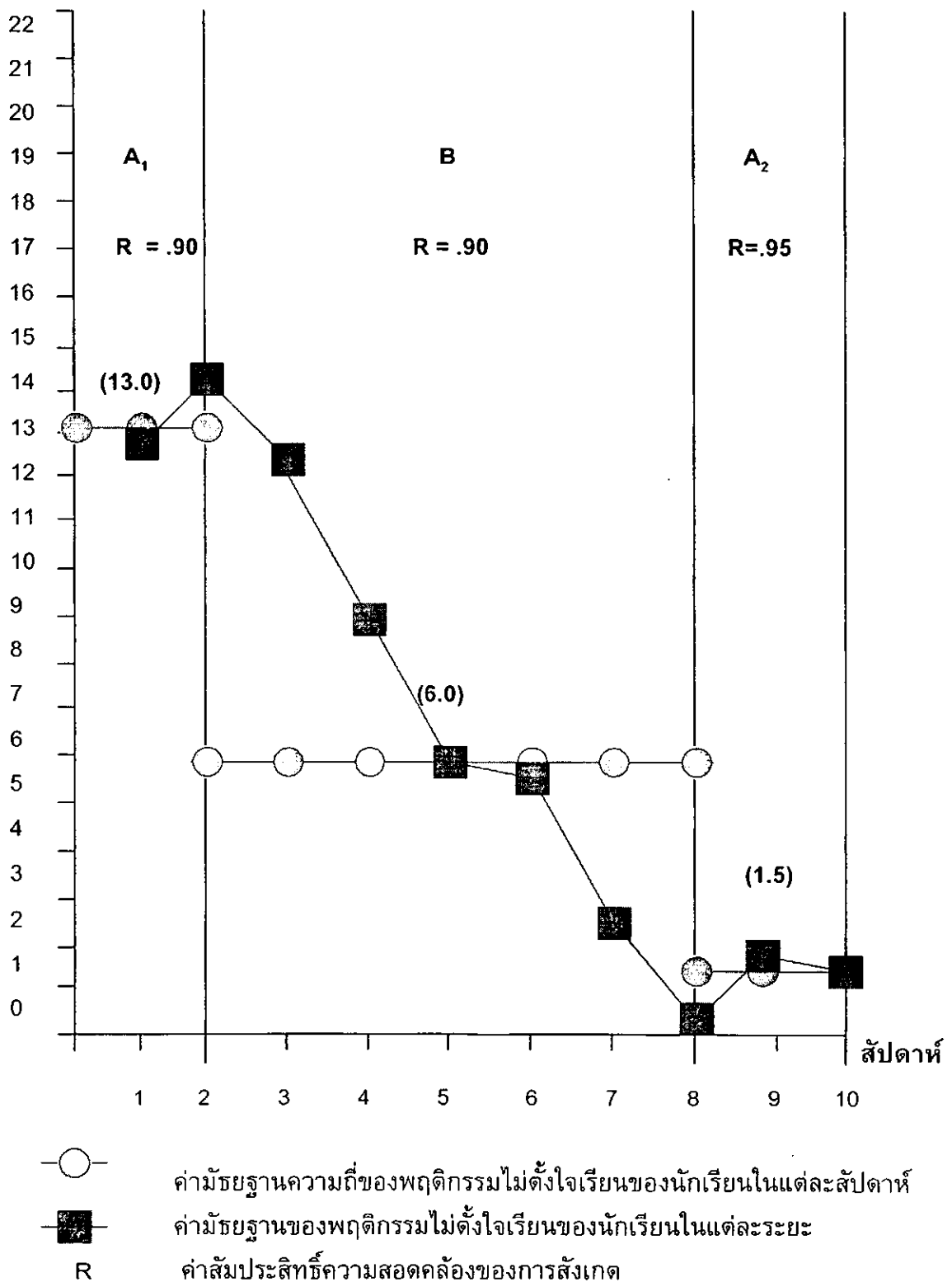
3.4 นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้รับและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล โดยการสังเกตจากการเข้าร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถามของ
นักเรียน

ภาคผนวก ข

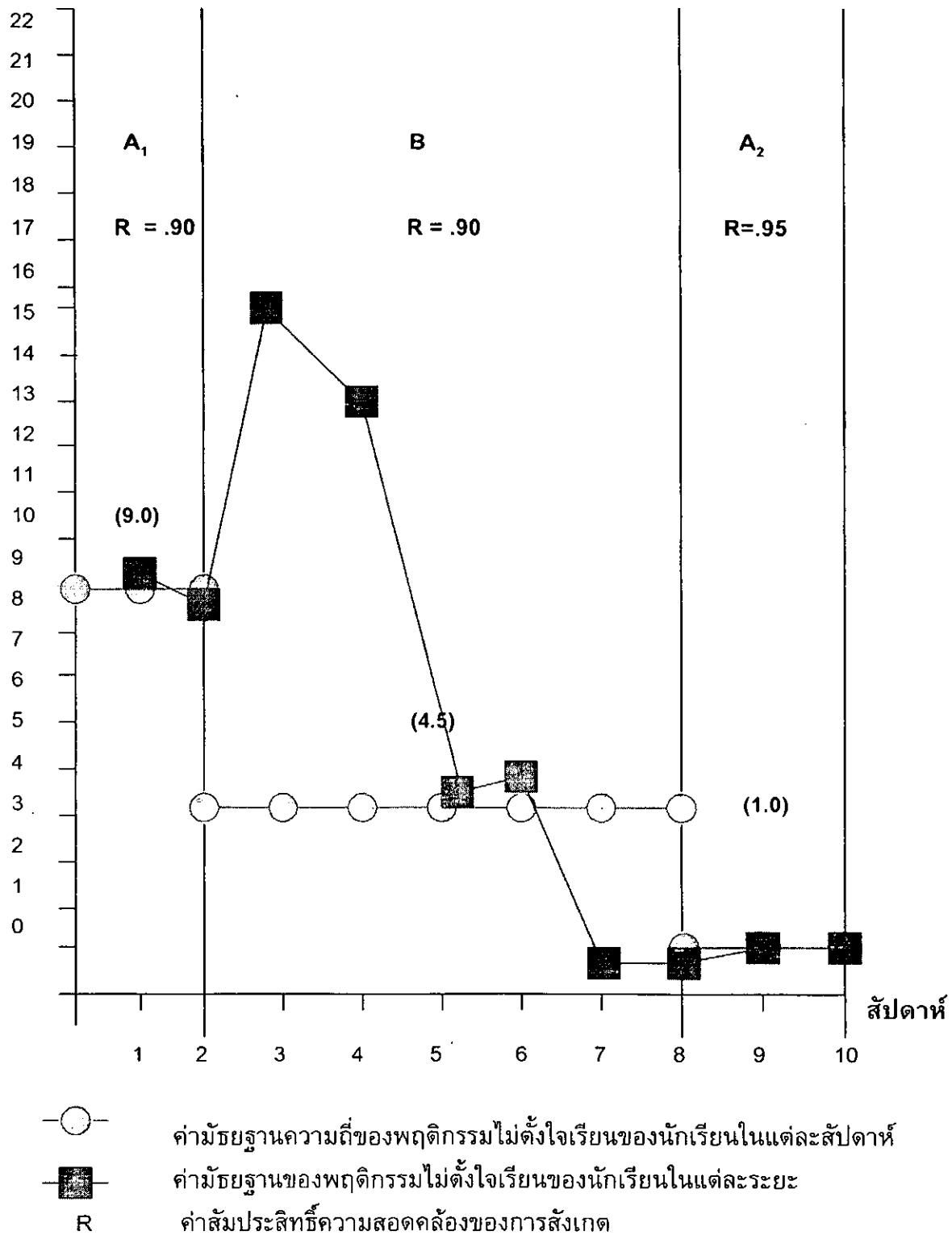
1. กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลตลอด 3 ระยะ ทั้ง 2 กลุ่มทดลอง
2. กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
3. กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
4. ตารางแสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในระยะก่อนและหลังการทดลอง
5. ตารางแสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลอง
6. ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

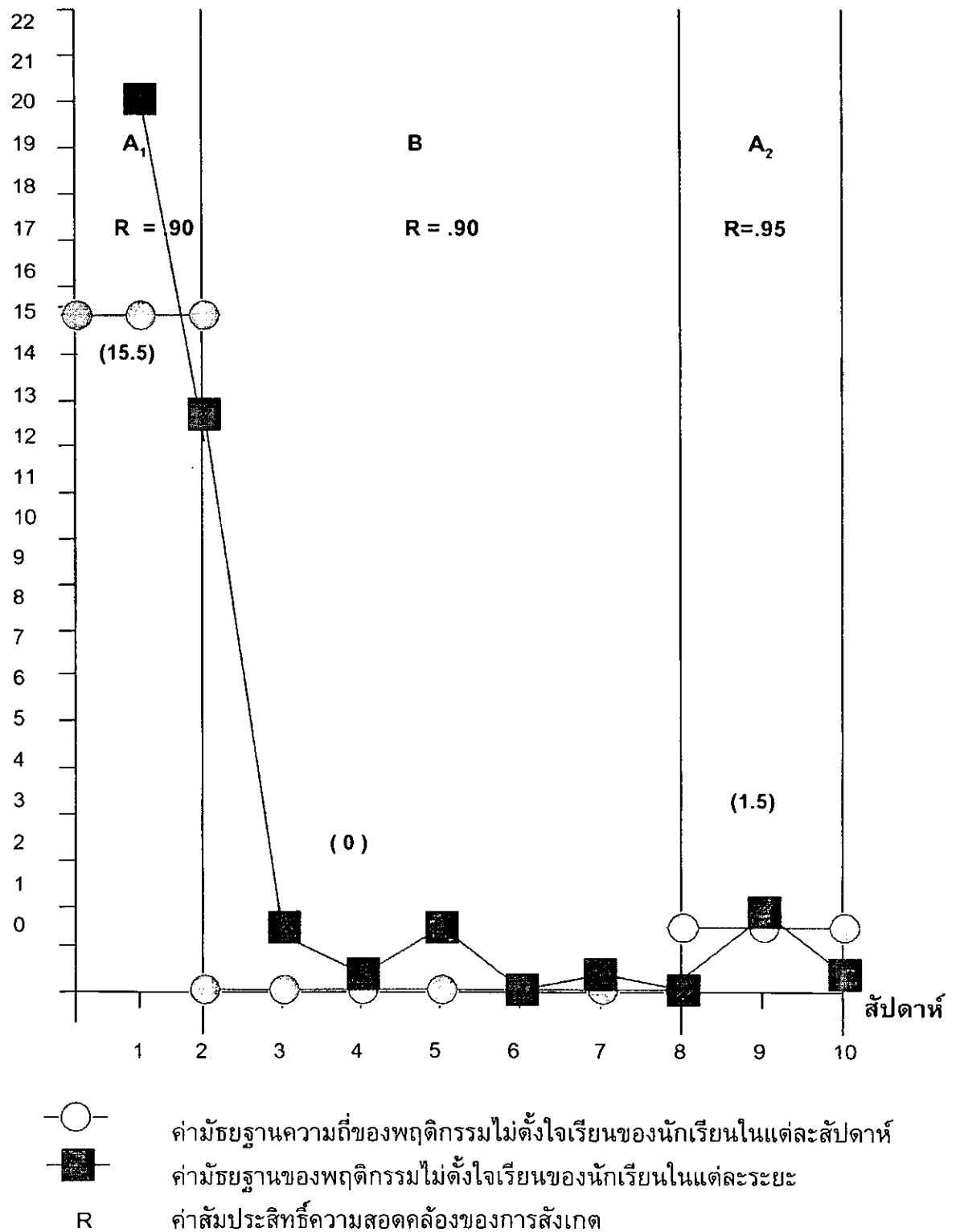
ภาพประกอบ 2 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

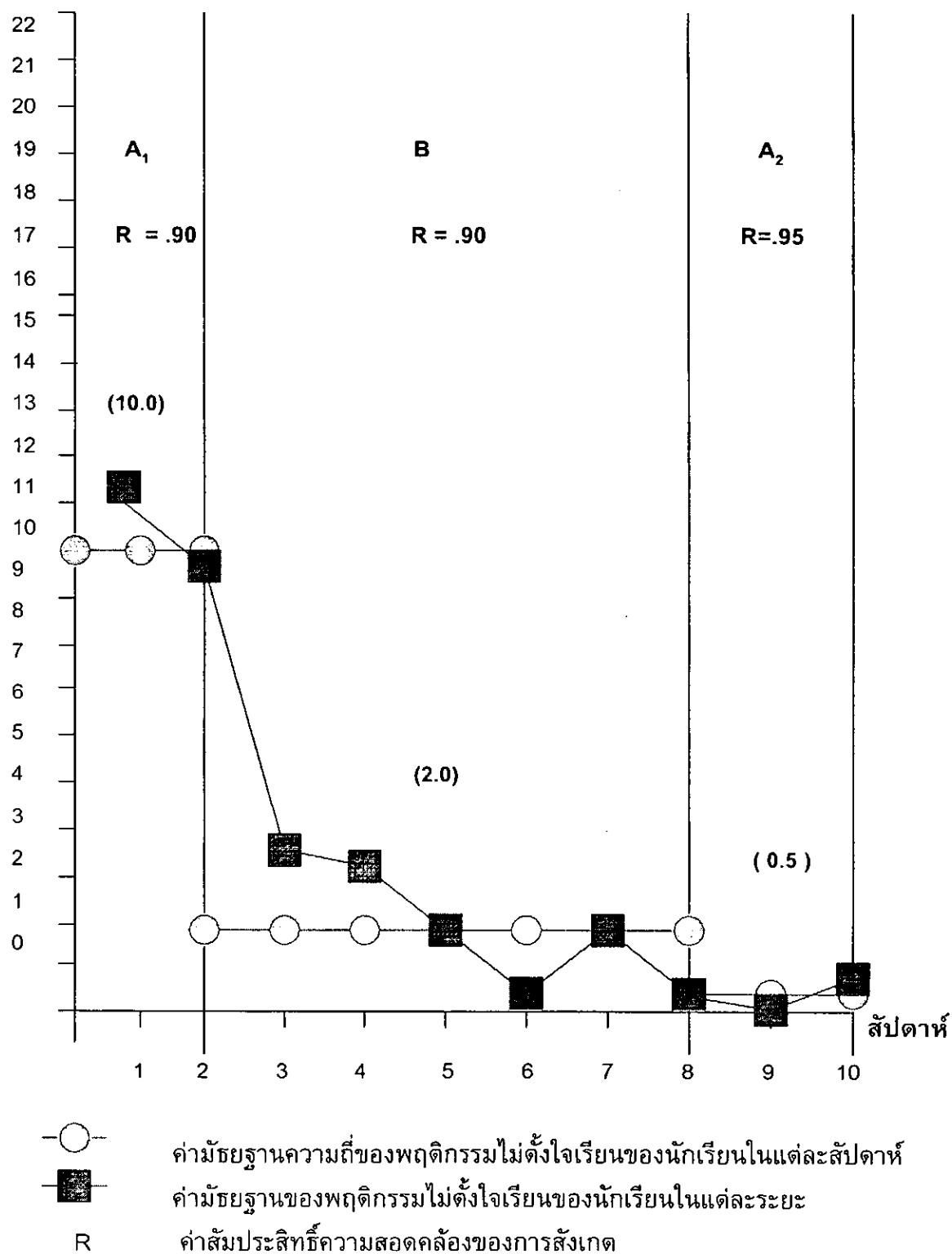
ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

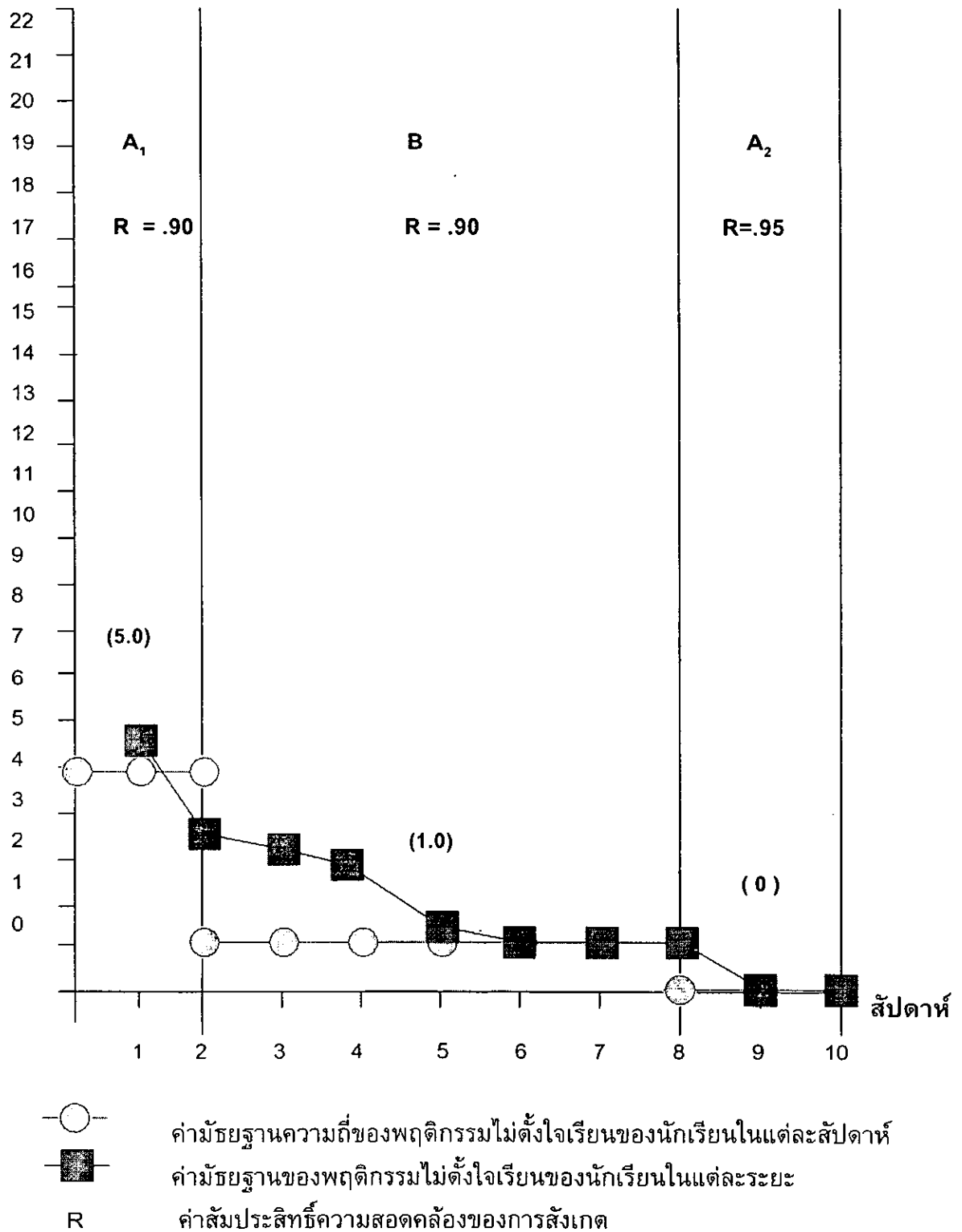
ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

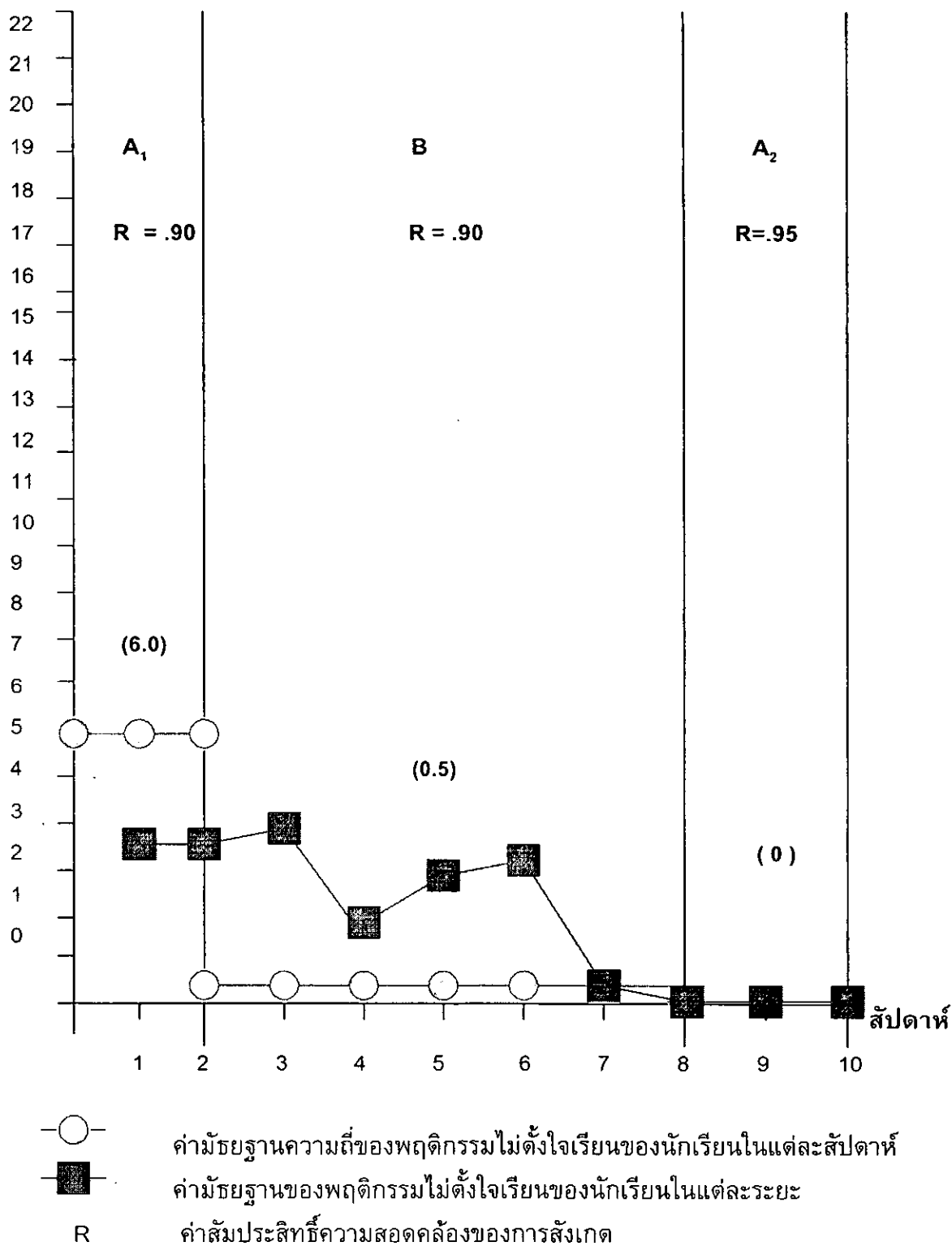
ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

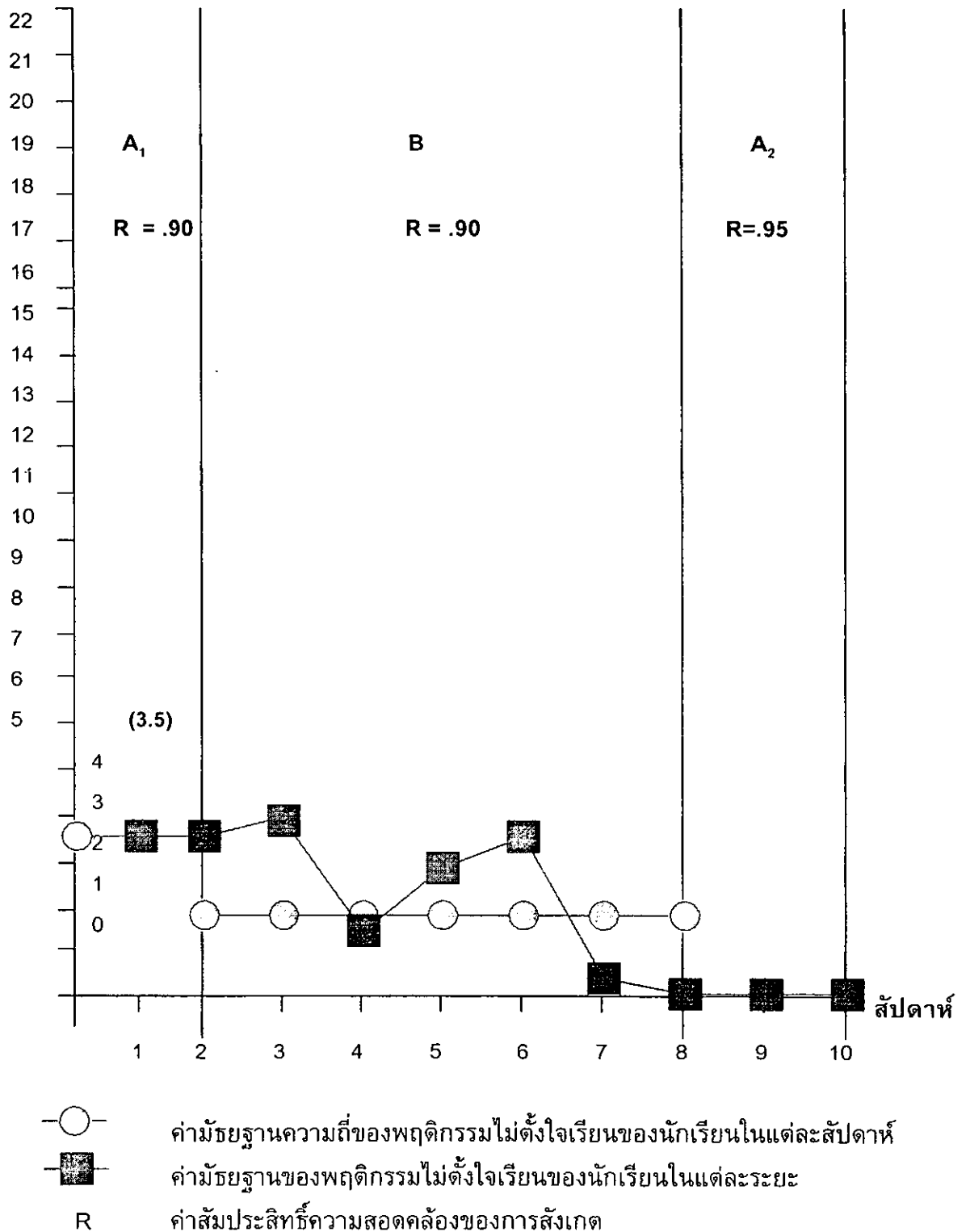
ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

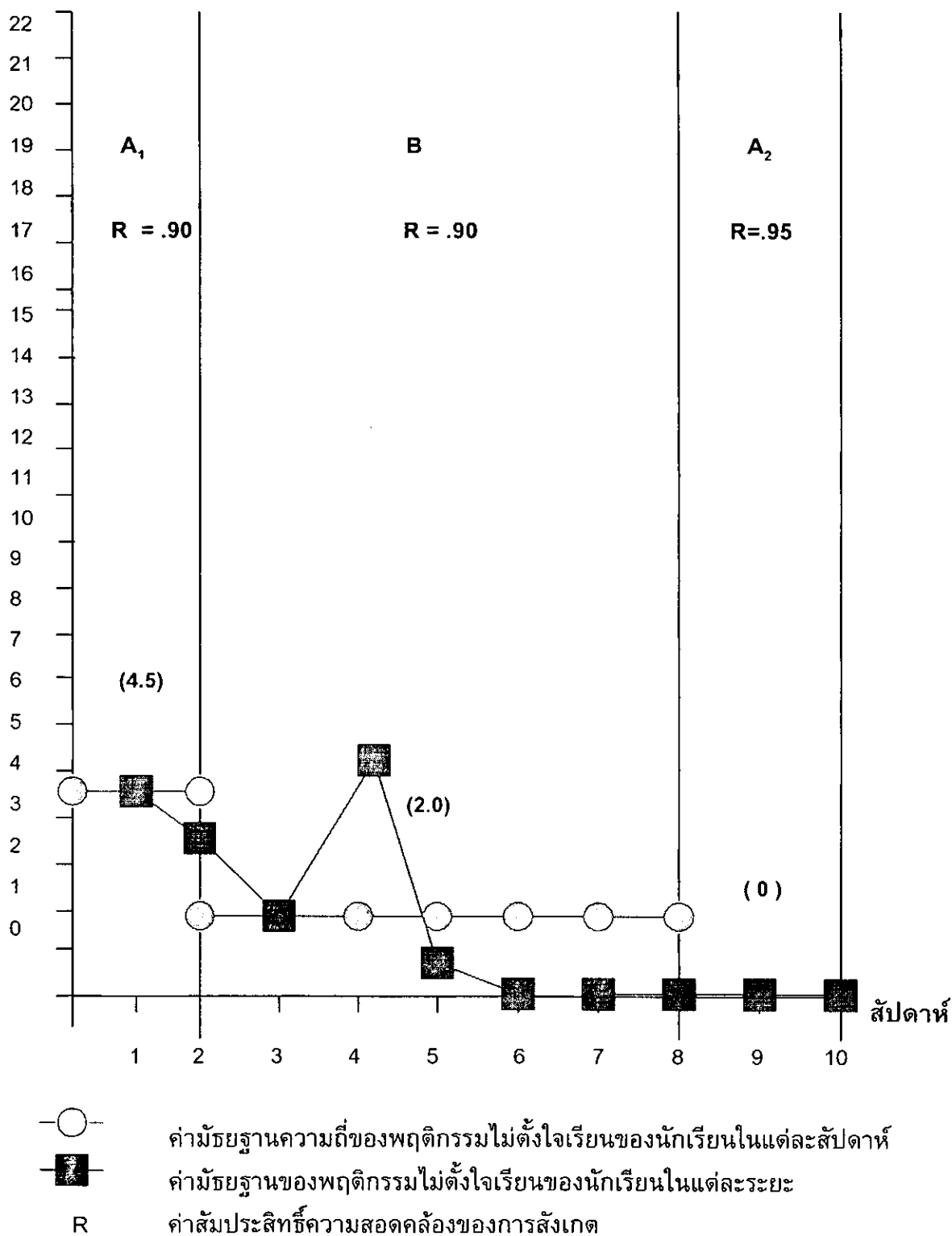
ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

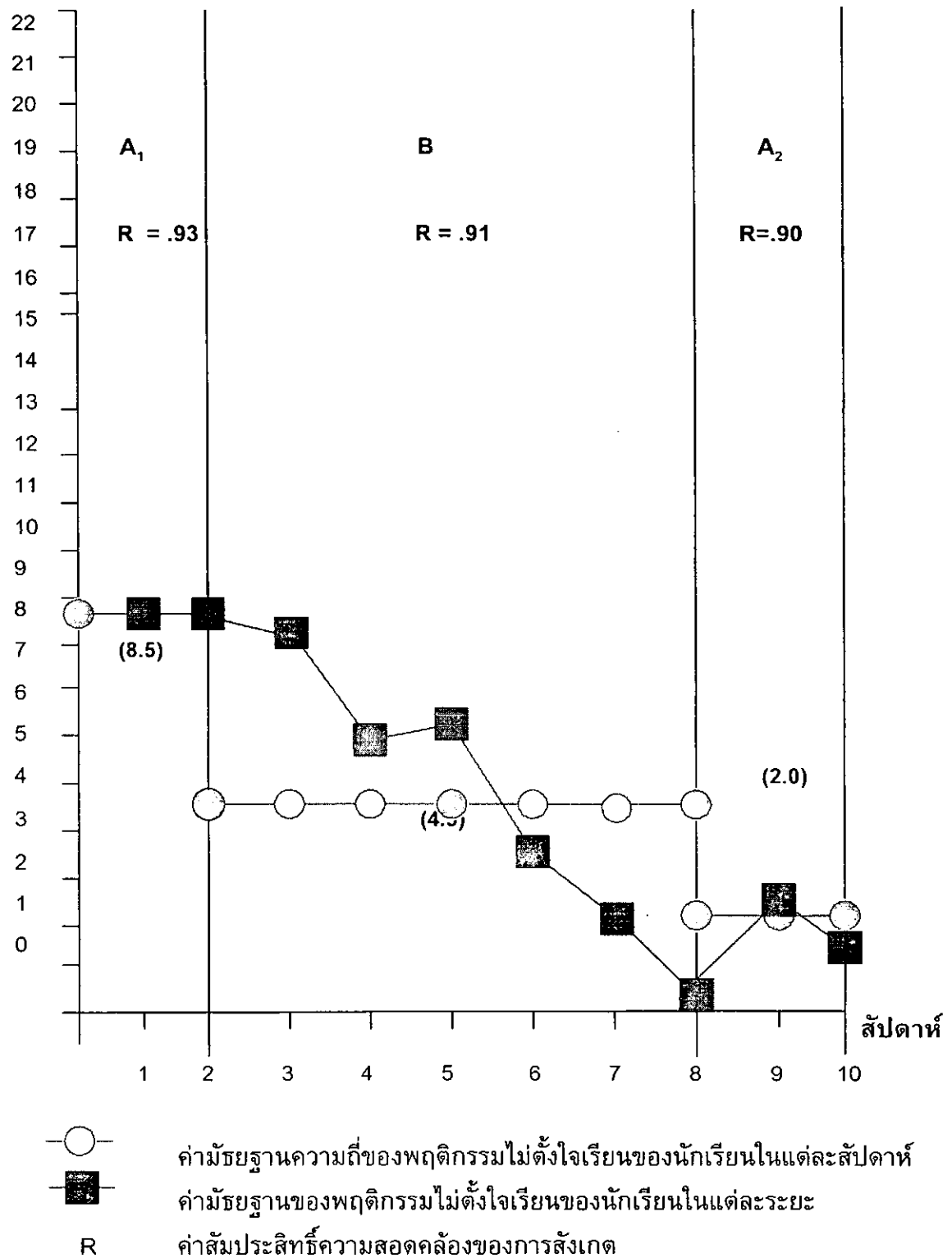
ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

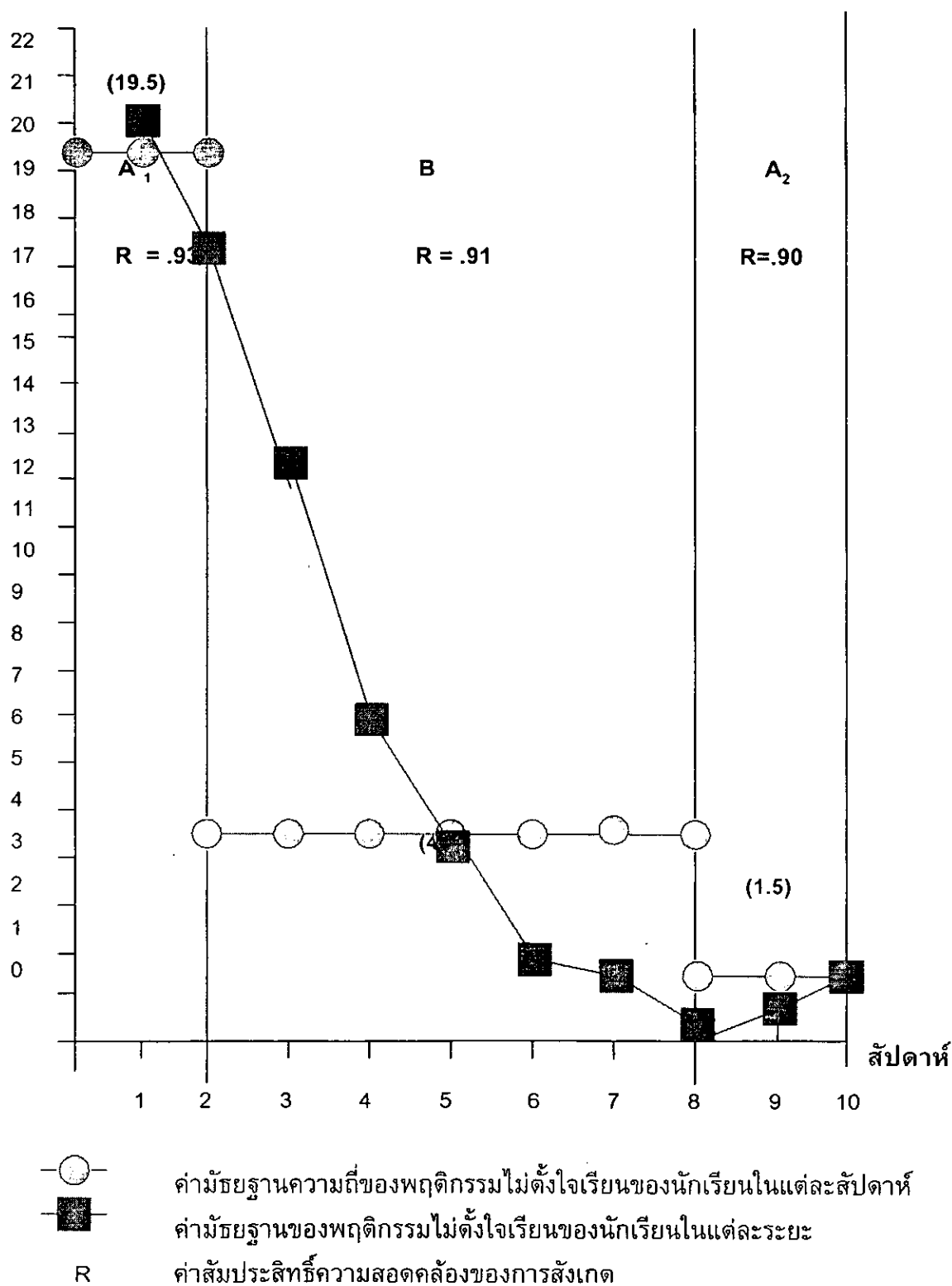
ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

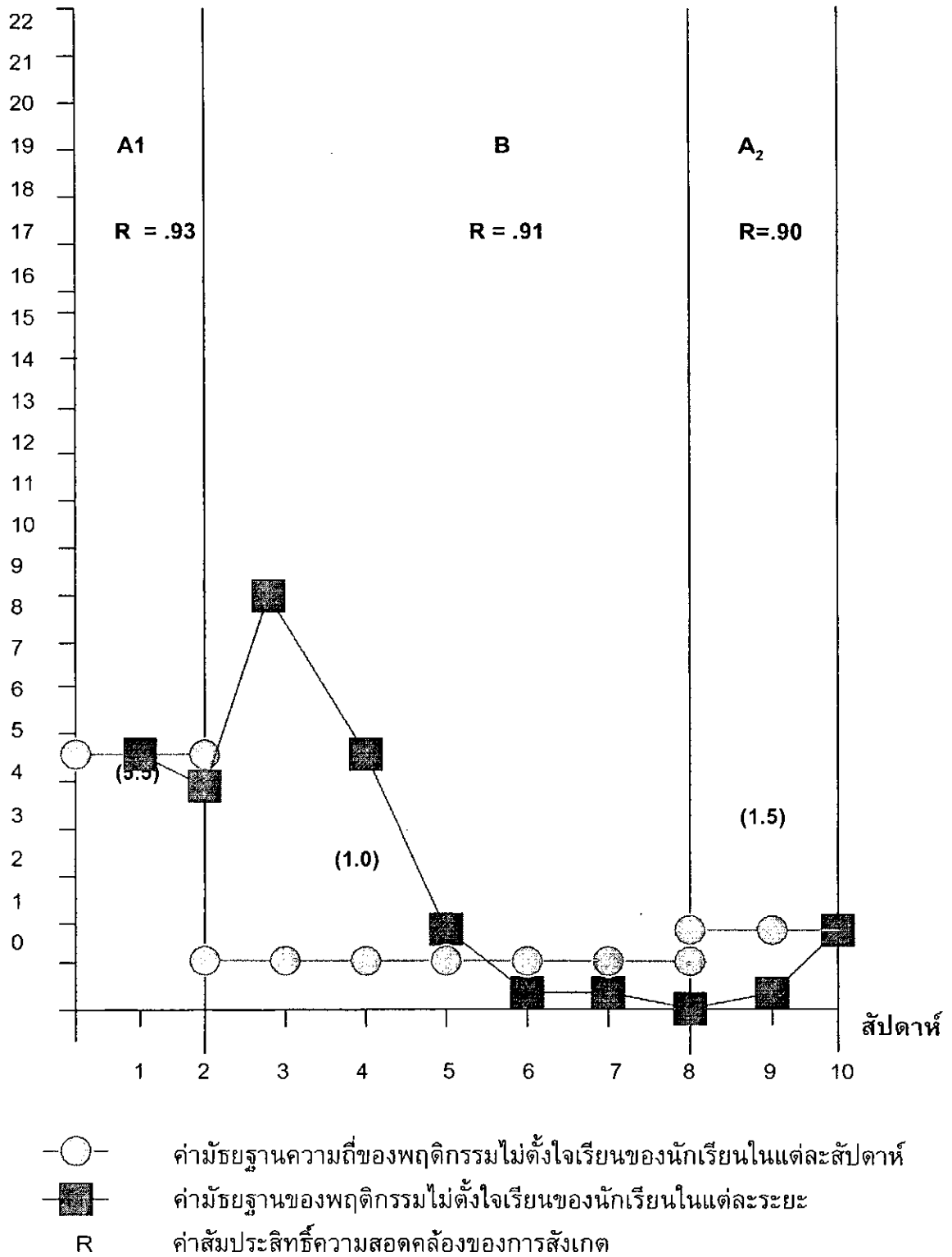
ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

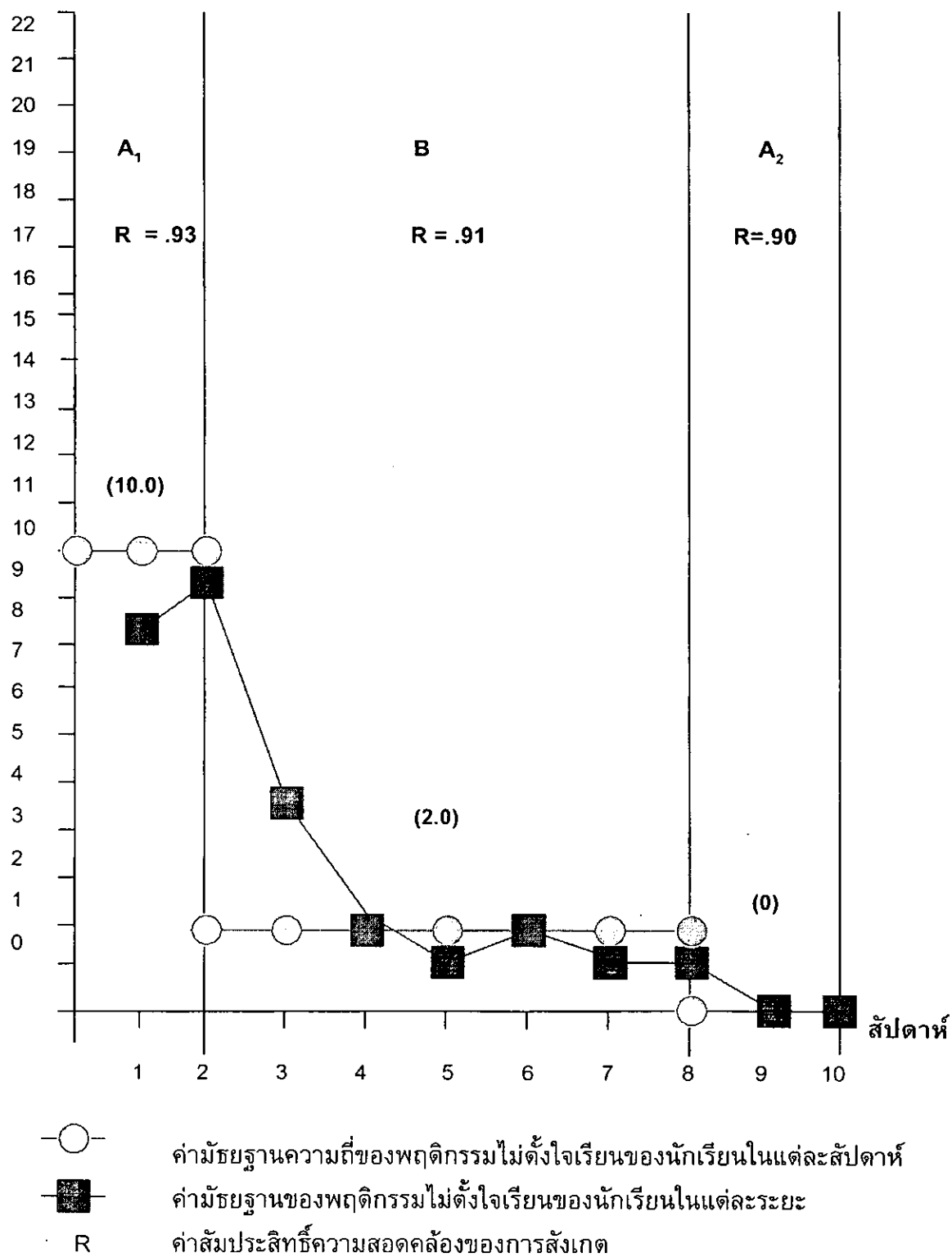
ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

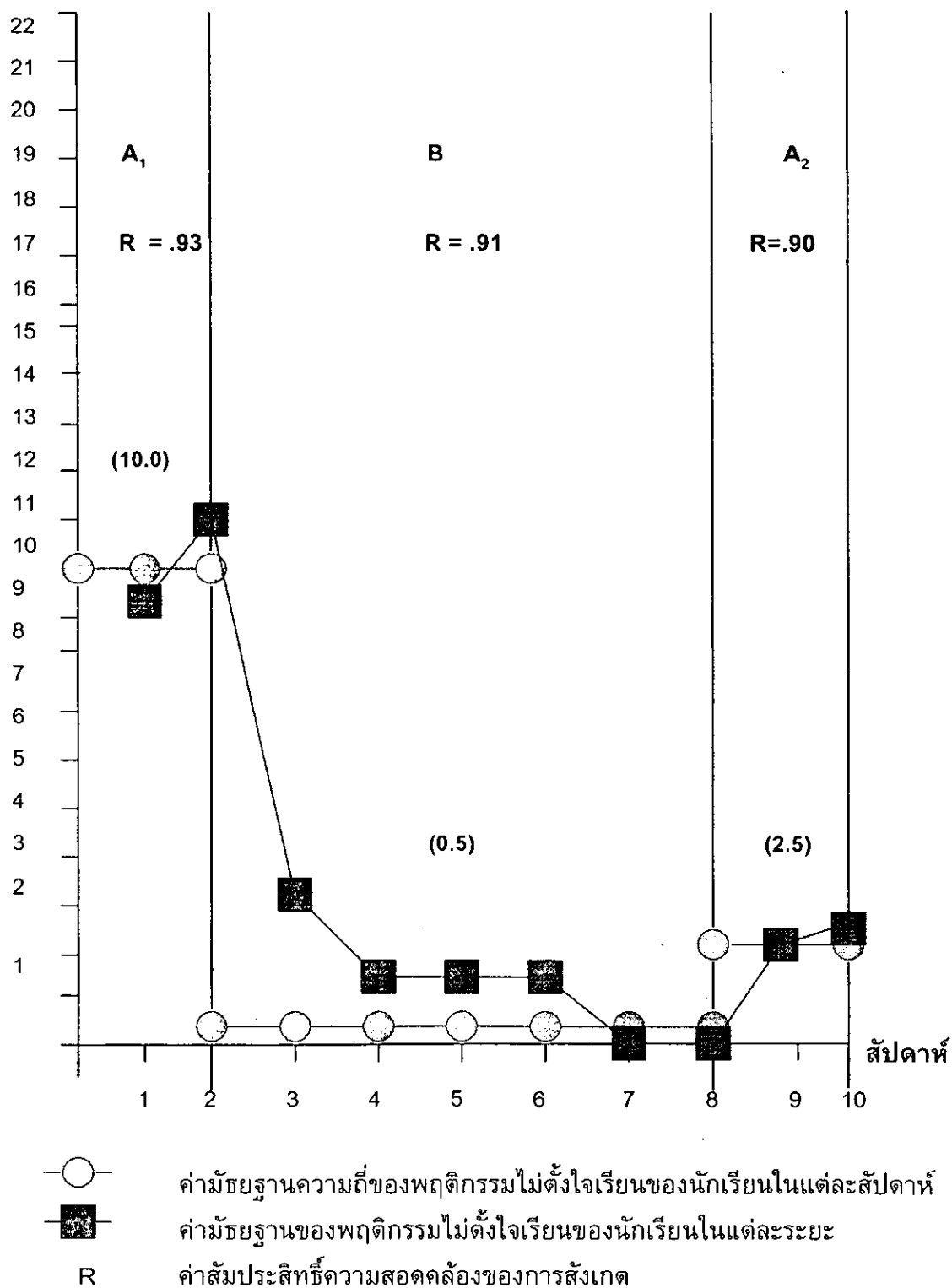
ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

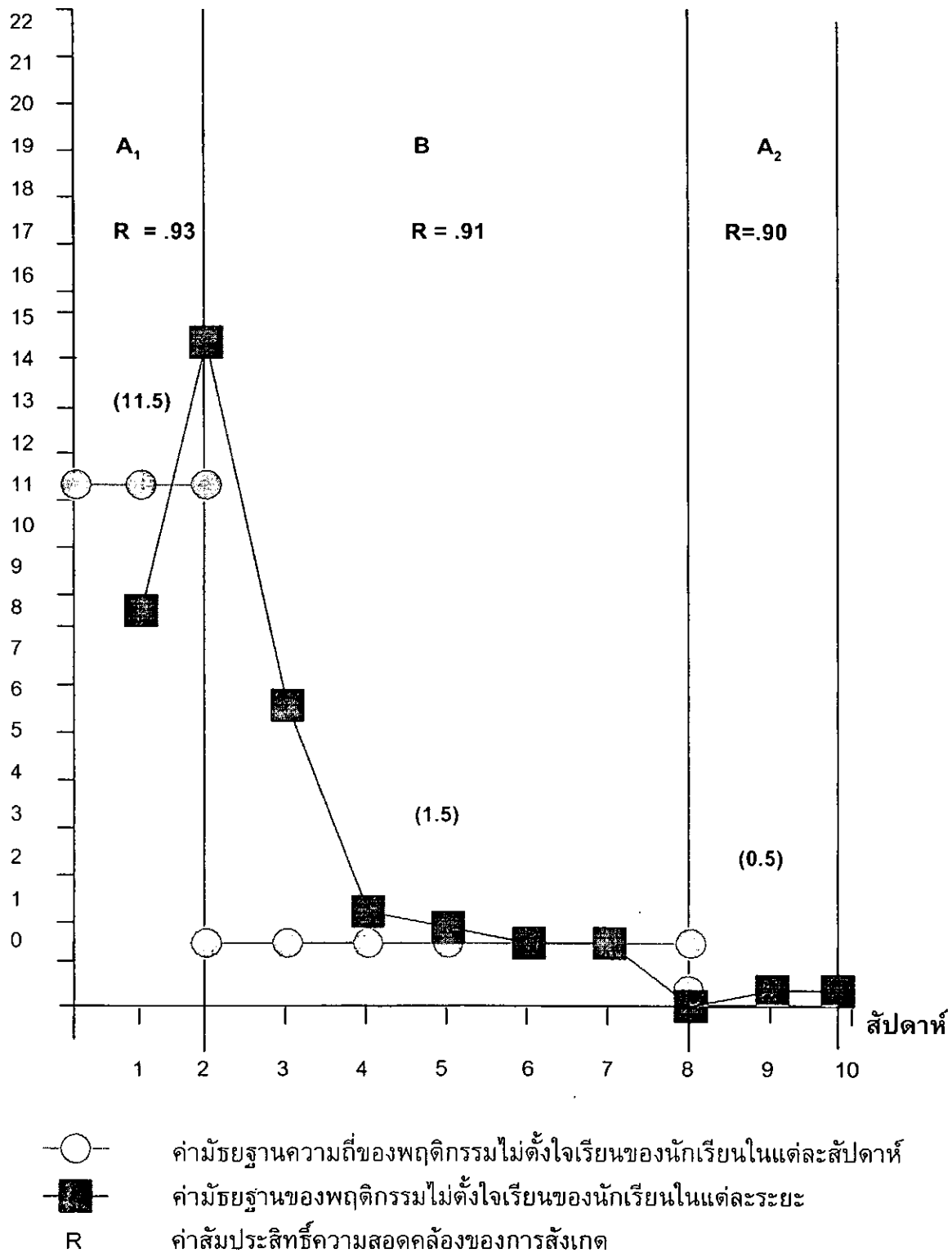
ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

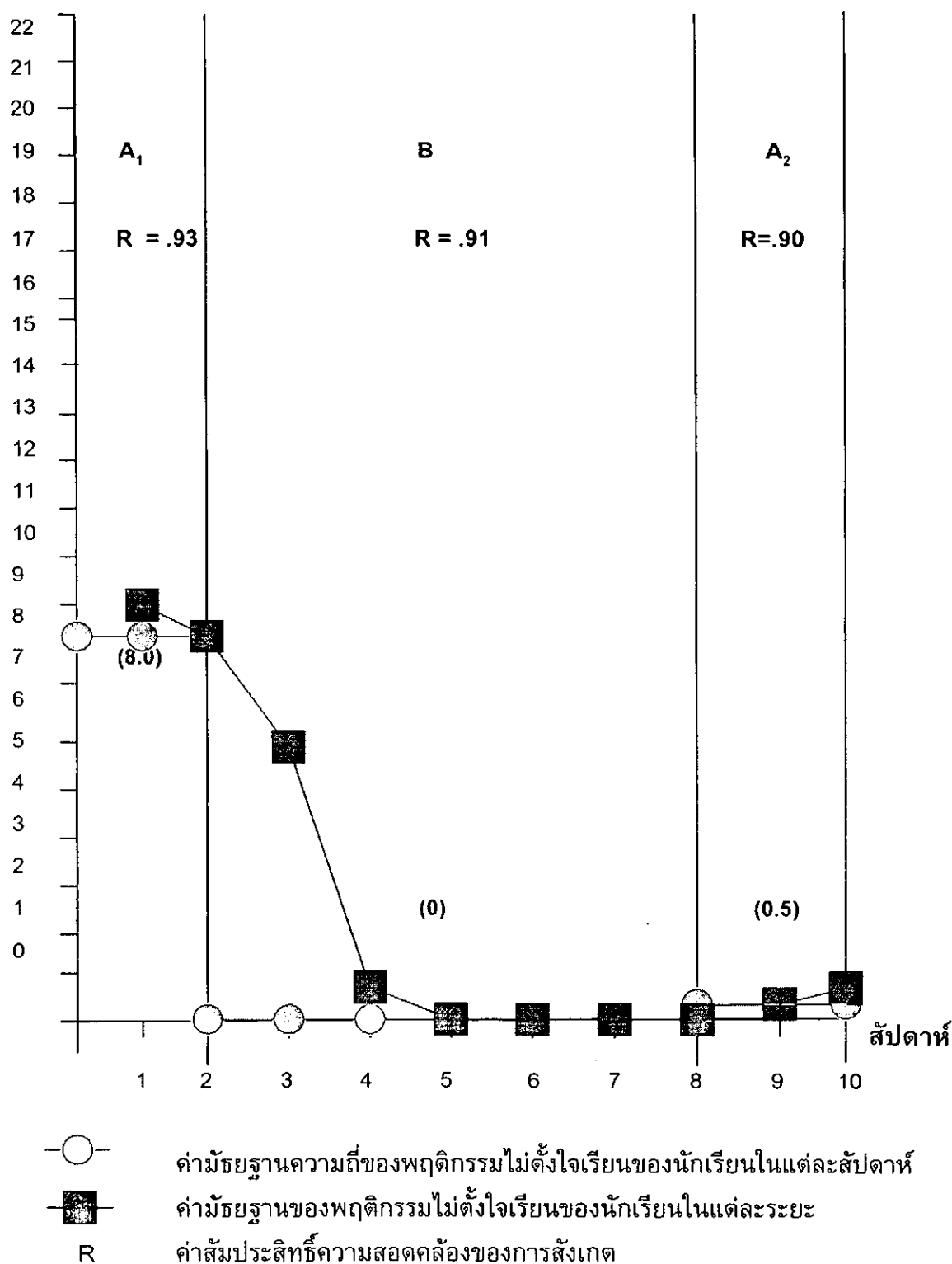
ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

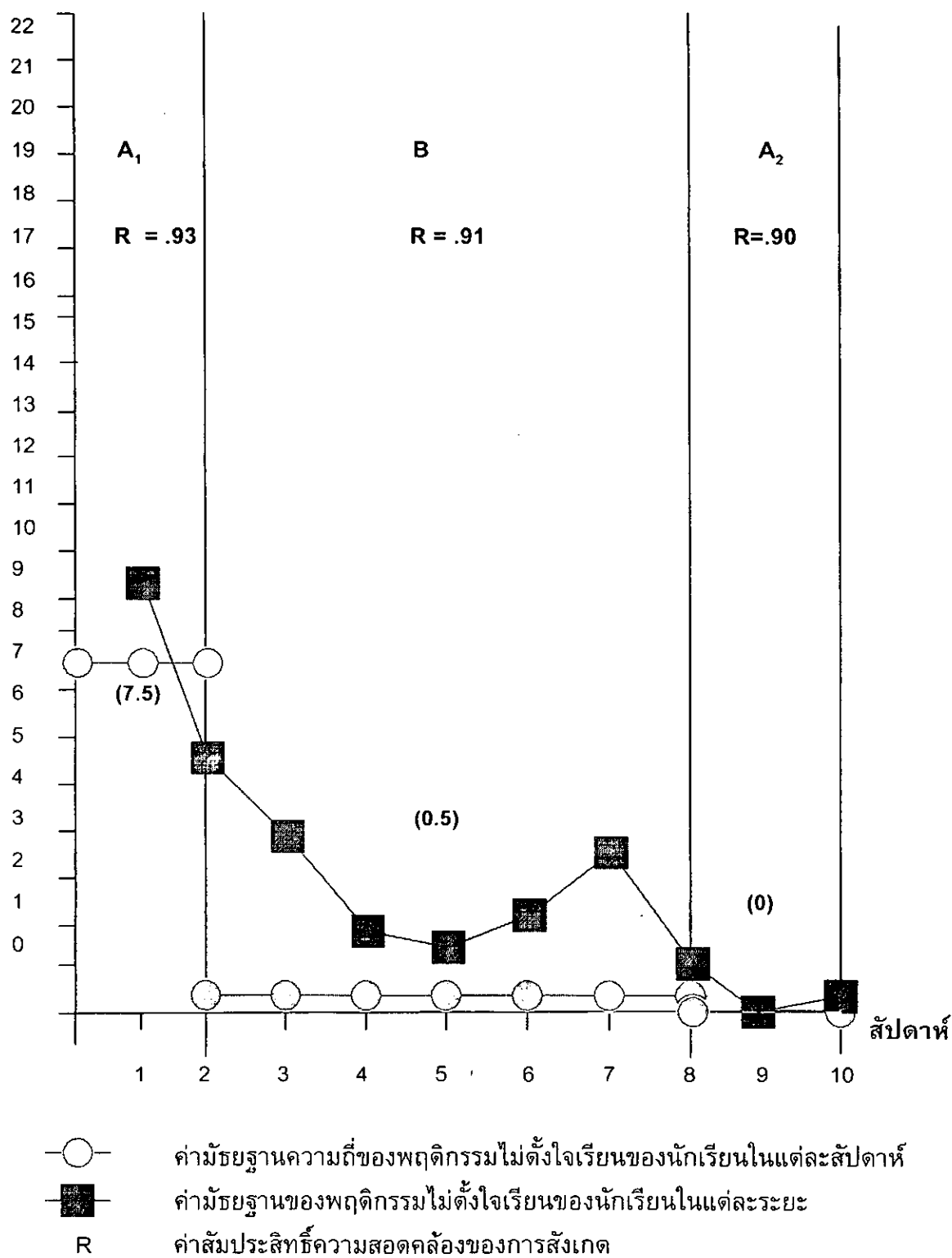
ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียน

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง

ระยะ	สัปดาห์ ที่	ครั้ง ที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	1	13	9	22	11	5	5	2	4	7.0
		2	12	10	18	10	6	7	5	5	8.5
	2	1	15	9	13	10	4	5	3	2	7.0
		2	13	8	12	9	3	7	4	5	7.5
	มัธยฐาน		13.0	9.0	15.5	10.0	5.0	6.0	3.5	4.5	7.25
B	3	1	15	16	0	3	3	3	3	2	3.03.5
		2	12	15	3	4	3	3	5	2	2.5
	4	1	11	12	0	3	2	0	2	6	3.0
		2	7	5	1	3	3	1	2	5	4.0
	5	1	6	4	2	4	2	4	4	1	1.0
		2	6	5	1	0	1	1	2	1	1.0
	6	1	5	4	0	0	1	1	6	0	1.0
		2	6	6	0	1	1	0	1	0	1.0
	7	1	3	1	1	2	1	0	1	0	1.0
		2	2	0	0	2	1	0	0	0	0
	8	1	1	1	0	0	1	0	0	0	0
		2	0	0	0	1	1	0	0	0	0
	มัธยฐาน		6.0	4.5	0	2.0	1.0	0.5	2.0	0.5	1.0
A ₂	9	1	2	1	2	0	0	0	0	0	0
		2	2	1	2	0	0	0	0	0	0
	10	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0
		2	0	2	0	1	0	0	0	0	0
	มัธยฐาน		1.5	1.0	1.5	0.5	0	0	0	0	0

ตาราง 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้
รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสัณใหม่

ระยะ	สัปดาห์ ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	1	7	21	5	7	9	8	10	9	8.5
		2	10	20	6	10	10	9	11	11	10.0
	2	1	9	19	7	9	12	15	6	6	9.0
		2	8	15	5	8	10	14	5	5	8.0
	มัธยฐาน		8.5	19.5	5.5	8.5	10.0	11.5	8.0	7.5	8.75
B	3	1	9	15	10	5	4	7	7	5	7.5
		2	7	10	8	4	3	5	5	3	5.0
	4	1	5	8	5	3	2	1	0	1	2.5
		2	7	7	6	1	1	3	2	3	3.0
	5	1	6	5	3	0	0	3	0	2	2.5
		2	5	3	1	2	2	0	0	1	1.5
	6	1	4	1	0	2	0	1	0	2	1.0
		2	3	3	1	3	2	2	0	3	2.5
	7	1	2	1	1	2	0	0	0	5	1.0
		2	2	2	0	0	0	2	0	2	1.0
	8	1	1	0	0	1	0	0	0	2	0.5
		2	0	1	0	1	0	0	0	1	0
	มัธยฐาน		4.5	4.5	1.0	2.0	0.5	1.5	0	2.0	2.0
A ₂	9	1	3	0	0	0	1	1	1	0	0.5
		2	2	2	2	0	3	0	0	0	1.0
	10	1	2	2	2	0	3	0	2	0	2.0
		2	1	1	1	0	2	1	0	1	1.0
	มัธยฐาน		2.0	1.5	1.5	0	2.5	0.5	0.5	0	1.0

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียน กลุ่มทดลอง
ที่ 1 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการ
ควบคุมตนเอง

นัก เรียน คนที่	คะแนนพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน		ผลต่าง คะแนน พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียน	อันดับ	R	R
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง				
1	53	5	48	7	0	7
2	36	4	32	5	0	5
3	65	5	60	8	0	8
4	40	2	38	6	0	6
5	20	0	20	3	0	3
6	24	0	24	4	0	4
7	14	0	14	1	0	1
8	16	0	16	2	0	2
รวม	mdn= 34 Q.D = 5.25	mdn= 4 Q.D = 3.75	mdn= 28 Q.D = 4.5		$\sum R_1 = 0$	$\sum R_2 = 36$

T = 0**

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6

จากตาราง 6 ค่าวิกฤตของค่า U ในการทดสอบของวิลคอกซัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01
ค่า U ที่คำนวณได้นั้นจะต้องน้อยกว่าหรือเท่ากับค่าวิกฤต ที่เปิดจากตาราง ซึ่งเท่ากับ 1 (N=) กล่าวคือ
ค่า U ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างน้อยกว่าค่าวิกฤตที่เปิดจากตาราง จึงแสดงว่า หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบ
สตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเอง พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงไม่แตกต่างกันก่อนและ
หลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับโปรแกรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม

นักเรียน คนที่	คะแนนพฤติกรรม ไม่ตั้งใจเรียน		ผลต่าง คะแนน พฤติกรรม ไม่ตั้งใจ เรียน	อันดับ	R	R
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง				
1	34	8	26	2	0	2
2	75	5	70	8	0	8
3	23	5	18	1	0	1
4	34	0	34	6	0	6
5	41	9	32	5	0	5
6	46	2	44	7	0	7
7	33	3	30	4	0	4
8	31	1	30	4	0	4
รวม	mdn= 34 Q.D = 5.25	mdn= 4 Q.D = 3.75	mdn= 28 Q.D = 4.5		$\sum R_1 = 0$	$\sum R_2 = 36$

T = 0**

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7

จากตาราง 7 ค่าวิกฤตของค่า U ในการทดสอบของวิลคอกซัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 ค่า U ที่คำนวณได้นั้นจะต้องน้อยกว่าหรือเท่ากับค่าวิกฤต ที่เปิดจากตาราง ซึ่งเท่ากับ 1 (N=) กล่าวคือ ค่า U ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างน้อยกว่าค่าวิกฤตที่เปิดจากตาราง จึงแสดงว่า หลังจากได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการปรับสินไหม พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนลดลงไม่แตกต่างกันก่อนและหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้

ตาราง 8 แสดงผลการวิเคราะห์ผลต่างคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการปรับสินไหม

นักเรียนคนที่	กลุ่มทดลองที่ 1			อันดับ	กลุ่มทดลองที่ 2			อันดับ
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน	
1	53	5	48	14	34	8	26	6
2	36	4	32	9.5	75	5	70	16
3	65	5	60	15	23	5	18	3
4	40	2	38	12	34	0	34	11
5	20	0	20	4	41	9	32	9.5
6	24	0	24	5	46	2	44	13
7	14	0	14	1	33	3	30	7.5
8	16	0	16	2	31	1	30	7.5
รวม				$\sum R_1 = 62.5$				$\sum R_2 = 73.5$

$\sum R_1$ แทน ค่าผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองที่ 1

$\sum R_2$ แทน ค่าผลรวมของตำแหน่งที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองที่ 2

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1 + \sum R_1}{2}$$

$$U_1 = \frac{8(8)8 + 1 - 73.5}{2}$$

$$U_1 = 26.5$$

$$U_2 = \frac{n_2 n_2 + n_2 + \sum R_2}{2}$$

$$U_2 = \frac{8(8)8 + 1 - 73.5}{2}$$

$$U_2 = 73.5$$

ตาราง 8

จากตาราง 8 ค่า μ และ σ ที่คำนวณได้ โดยเลือกค่าที่น้อยกว่าเป็นค่าของตาราง μ และ σ ในการคำนวณ ดังนั้น ค่า μ ที่คำนวณได้เท่ากับ 26.5 แล้วนำไปเทียบกับความน่าจะเป็นของ μ ที่เปิดจากตารางแมน-วิทนีย์ มีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ .287 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .50 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า พฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ควบคู่กับการปรับสัณเภาใหม่ นั้นลดลงไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวอักษรา พันธะโคตร
 วันเดือนปีเกิด 10 ตุลาคม 2520
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 25 ม. 4 ต.โคกสะอาด อ.น้ำขุ่น จ.อุบลราชธานี 34260 โทร.072437352
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนศิษย์เก่าวังหลังวัฒนา ต.โคกสะอาด อ.น้ำขุ่น จ.อุบลราชธานี 34260

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2531 โรงเรียนบ้านห้วยยาง อ.น้ำขุ่น จ.อุบลราชธานี 34260
 พ.ศ.2537 โรงเรียนน้ำยืนวิทยา อ.น้ำยืน จ.อุบลราชธานี 34260
 พ.ศ.2541 ครุศาสตร์มหาบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1) สถาบันราชภัฏสุรินทร์ อ.เมือง
 จ.สุรินทร์ 34000
 พ.ศ.2547 มหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แขวงวัฒน
 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร